

መንፈሳዊ መጽሔት

በዓመት አራት ጊዜ የሚታተም ትምህርታዊ ሥነ ጽሑፍ

አሳታሚ፡- ማኅበረ በኩር

☒ 23956 ኮድ 1000

☎ 011 645 93 59

☎ 091 196 11 67

አዲስ አበባ

የባንክ ሒሳብ፡-

የኢትዮጵያ ንግድ ባንክ ልደታ ቅርንጫፍ ቊጥር 1011

ዋና አዘጋጅ ጸጋዬ ደምቤ

ም/ዋና አዘጋጅ ሠርጹ ዕጋላ ጽዮን

ይህ መጽሔት ለማኅበረ በኩር መሥራችና አሰሳቢ፣ ለጮራ መጽሔትም የመጀመሪያ ዋና አዘጋጅ ለነበሩት ለአለቃ መሠረት ስብሐት ለአብ መታሰቢያ እንዲሆን ተወስኗል።

ከአሳሳቾች ተጠንቀቂ!

በጮራ መጽሔት ስም ገንዘብ የሚለምኑና የሚቀበሉ ግለሰቦችና ቡድኖች መኖራቸው ይወራል። ከአታላዮች እንድትጠነቀቁ እናሳስባለን። የእኛ አባሎች የማኅበራችን መታወቂያ አላቸው።

ማውጫ

ርእስ

ገጽ

ርእስ አንቀጽ	1
መሠረተ እምነት	3
ክርስቲያናዊ ምግባር	5
አለቃ ነጋዕ ጥበብና አገልግሎታቸው ...	7
ጥያቄዎችና መልሶቻቸው	10
ወቅታዊ ጉዳይ	15

ማስታወቂያ

መጽሔቱን ከአዲስ አበባ ማግኘት የማትችሉና በአድራሻችሁ እንዲላክላችሁ የምትፈልጉ ሁሉ፣ የመጽሔቱን ኅትመት ዋጋና በሬኮማንዴ የሚላክበትን የፖስታ ወጪ በማከል፣ ሙሉ አድራሻችሁን ከሚገልጽ ደብዳቤ ጋር ብትልኩልን እንደታዘዝነው እንፈጽማለን።

መጽሔቱ ለትርፍ ያልተቋቋመ በመሆኑ አገልግሎቱን ለመደገፍና የእግዚአብሔርን ቃል ለማዳረስ የምትፈልጉ ሁሉ በአድራሻችን ልታገኙን ትችላላችሁ።

ከዓለመ መጻሕፍት

በዋና ዋና የመጽሐፍ ቅዱስ ቃላትና ሐረጎች ላይ ያተኮረና በዐበይት የመጽሐፍ ቅዱስ ቃላት ውስጥ የተገለጠውን ጥልቅ አምላካዊ ሐሳብ የሚያብራራ «አዕማደ ጥበብ» የተሰኘው መጽሐፍ ለንባብ በቅቷል።

መጽሐፉ ሰፊ ምስጢር የሚገኝባቸውን የመጽሐፍ ቅዱስ ቃላትና ሐረጎች በምልክት ለማቅረብ በመሞከር አንባቢን ከከፊል ግንዛቤ ነጻ ሊያወጣ የሚችል እንደሆነ ይታመናል። መጽሐፉ በግሎብና ሌሎች አሳታሚ ድርጅቶች የመጻሕፍት መደብሮች ይገኛል።

በእሙስ ስብ ወወሰድ ወወሰነ፤ ቅዱስ ስሐዱ ስምሳክ፡ ስሜን፡፡

ርስስ ስንቀዳ

መንፈስ ቅዱስ የቤተ ክርስቲያን መሪ

በዓለ ጎምሳ ከአይሁድ በዓላት አንዱ ሲሆን፡ የአይሁድ ፋሲካ በዋለ በጎምሳኛው ቀን የሚከበር በዓል ነው፡፡ ፋሲካችን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶ ከተነሣ በኋላ በጎምሳኛው ቀን ደግሞ መንፈስ ቅዱስ በሐዋርያት ላይ ወርዷል፡፡ ይህም ቀን የአይሁድ በዓለ ጎምሳ ከሚከበርበት ቀን ጋር በመግጠሙ ልዩ ግምት የሚሰጠው ከመሆኑም በላይ፡ በዓለ ጎምሳ የሚለውን መጠሪያም መውረሱ አልቀረም፡፡ ሆኖም ቤተ ክርስቲያን በዓለ ጎምሳ ስትል የስያሜ መመሳሰል ቢኖርም፡ የታረደው ፋሲካዋ ክርስቶስ ስለ እርሱ ሞቶ ከተነሣበት ዕለት አንሥቶ ጎምሳ ቀናትን በመቀጠር የምታስበውና የምታከብረው የመንፈስ ቅዱስን መውረድ እንጂ የአይሁድን የመከር በዓል እንዳልሆነ፡ ለዕለቱ ከተሰጠው «በዓለ ጳራቅሊጦስ» ከሚለው ሌላ ስያሜው መገንዘብ ይቻላል፡፡

ስለ መንፈስ ቅዱስ መውረድ አስቀድመው ነቢያት በኋላም ክርስቶስ ተናግረው ነበር (ኢዩ. 2፡28፡29፤ ዮሐ. 15፡26)፡፡ እንደ ተነገረው የተስፋ ቃል የእርሱ መውረድ የክርስቶስ አካል የሆነችውን ቤተ ክርስቲያን ለመመሥረትና በቀጣይም ለመምራት፡ እስከ ክርስቶስ ፍጹም መላትም ለማድረስ ነው፡፡ ይህም መንፈስ ቅዱስ ከወረደበት ዕለት አንሥቶ በተግባር የታየና እየታየም ያለ ሐቅ ነው፡፡ በመንፈስ ቅዱስ መውረድ ከተመሠረተችው ከመጀመሪያዋ ቤተ ክርስቲያን እንሥቶ በየዘመናቱ የነበሩትንና ዛሬም ያሉትን አብያተ ክርስቲያናት ከተመለከትን ግን፡ ሁሉም ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው በመንፈስ ቅዱስ አመራር ሥር ነበሩ፤ ናቸውም ማለት የሚያስደፍር አይደለም፡፡ ይህም በሌላ ሥጋዊ ወይም ምድራዊ መስፈርት የሚመዘን ሳይሆን በቤተ ክርስቲያን ሕይወትና በምታሳየው መንፈሳዊ የአገልግሎት ፍሬ የሚለካ ነው፡፡

በመንፈስ ቅዱስ መውረድ የተመሠረተችውና በእርሱ ምሪት ትስፋፋና ታድግ፡ ልዩ ልዩ ድንቆችና ታምራት ይታዩባት የነበረችው የመጀመሪያዋ ቤተ ክርስቲያን ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ናት፡፡ በኢየሩሳሌም የተመሠረተችውና በኋላ በስደት ምክንያት ወደ አሕዛብ አገሮች ሁሉ ተበትና የተስፋፋችው ይህች ቤተ ክርስቲያን፡ ከመነሻዋ ጀምሮ በመንፈስ ቅዱስ ምሪትና ቍጥጥር ሥር እንደ ነበረች ግብረ ሐዋርያትን በማግኘት መረዳት ይቻላል፡፡ ያቺ ቤተ ክርስቲያን በስደትና በመከራ ውስጥ ብታልፍም እንኳ እያደገች፡ እየተስፋፋችና ስደት ያወጁባትን ክፍሎች ጭምር እየወረሰች፡ በሁሉም ላይ አስፈሪ እየሆነች ትሄድ ነበር፡፡ ይህም ቤተ ክርስቲያን የመሪነቱን ስፍራ ለመንፈስ ቅዱስ ከማስረከቧ የተነሣ የሆነ ነው፡፡

ዓመታት እያለፉ በሄዱ ቍጥር ግን ቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ መመራቷን ቸል እያለች ወደ ምድራዊ ነገሥታት ጉያ መሸገጥና የመሪነቱን ስፍራ ለሥጋና ደም መልቀቅ ስትጀምር፡ ቀድሞ የነበራት የአገልግሎት ፍሬ፡ ተፈሪነትና ሞገስ እየቀነሰ፡ እንደ መንፈሳዊት አካል ሳይሆን እንደ አንድ ምድራዊ ተቋም እየታየች መምጣት ጀመረች፡፡ መንፈስ ቅዱስ የወረደው ቤተ ክርስቲያንን ሊመሠርታት ብቻ እንጂ፡ በቀጣይም ሊመራትና በጸጋ ስጦታዎቹ እየሳደጋት እስከ ክርስቶስ ፍጹም መላት ሊያደርሳት ጭምር መሆኑን ቤተ ክርስቲያን የዘነጋች ይመስላል፡፡ ለዚህ ነው መንፈስ ቅዱስን በእምነት መግለጫዋ ከአብና ከወልድ ጋር በአንድነት ስሙን ከመጥራት፡

በስሙ ጸሎትንና ባርኮትን ከማከናወን ያለፈ ስፍራ ያልሰጠችው፤ ለዚህ ነው በዓመት አንድ ቀን ብቻ የወረደበትን ቀን በማስመልከት በዓል ሠርታ መታሰቢያውን የምታደርገው፤ ለዚህ ነው እርሱን በትብቦ ሜሮን የተካችው። በዚህም እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ዐዘኗል። ቤተ ክርስቲያን ያለ መሪዋ መንፈስ ቅዱስ ብቻዋን ስለ ቀረችም፣ በተለያዩ መንፈሳውያን ቀውሶች ውስጥ ተዘፍቃለች።

መንፈስ ቅዱስ የወረደው ለአንድ ቀን የክብር እንግዳ ሆኖ ለቤተ ክርስቲያን ምሥረታ የመሠረት ድንጋይ ለማኖር ሳይሆን፣ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፣ አብ «ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል» (ዮሐ. 14፡16) ባለው መሠረት፣ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ቤተ ክርስቲያንን ሊመራ ነው። ስለዚህ ለሥጋ ደም የሰጠችውን የመሪነቱን ስፍራ ለመሪዋ ለመንፈስ ቅዱስ መልሳ ማሰረከብ አለባት።

ቤተ ክርስቲያን ያለ መንፈስ ቅዱስ መሪነት በሰው ዐይን የሚታይና በሰው ሚዛን የሚለካ «አገልግሎት»ን ልታገለግልና አንዳንድ ውጤቶችንም ልታስመዘግብ ትችል ይሆናል። ይህም ምድራዊ ሁለትን በማከማቸት፣ የተከታዮችን ቊጥር በማብዛትና በሁሉም መስክ ተጽዕኖዎችንም በማሳደር ሊገለጽ ይችላል። ነገር ግን በመንፈስ ቅዱስ መውረድ በተመሠረተችው በመጀመሪያ ቤተ ክርስቲያን የታየው አስደናቂ የመንፈስ ቅዱስ ሥራና ኃይል ካልተገለጠባትና የአገልግሎቷ ፍሬም ከዚያ አንጻር ካልተለካ እንደ ማንኛውም ምድራዊ ተቋም መታየቷ አይቀርም። ወደ ክርስቶስ ፍጹም መላት ለመድረስ የምታደርገው ግሥጋሜም ይገታል፤ ቤተ ክርስቲያን ያለ መንፈስ ቅዱስ ሕያው ልትሆን፣ ህልውናዋም ሊረጋገጥ ፈጽሞ አይችልምና።

በመንፈስ ቅዱስ የመመራቱን ዋና ነገር ቸል ያሉ አብያተ ክርስቲያናት እንዳሉ ሁሉ፣ በመንፈስ ቅዱስ እንመራለን እያሉም ከመንፈስ ቅዱስ የሆነውን ብቻ ሳይሆን ያልሆነውንም ነገር በመንፈስ ቅዱስ ስም የሚለማመዱ እንዳሉም ይታወቃል። በእነርሱ በኩል መጽሐፍ ቅዱስ በሚያዘው መሠረት ሁሉ በአግባብና በሥርዐት ሊሆን እንደሚገባ ግልጽ ነው። መንፈስ ቅዱስ በገይልና በሥልጣን እንዲሠራ፣ ለቤተ ክርስቲያን መታነጽ የሚሰጣቸውም ስጦታዎቹ በመንፈስ ቅዱስ ምራትና በአግባቡ ለቤተ ክርስቲያን መታነጽ ጥቅም ላይ የሚውሉበት ሁኔታ መመቻቸቱ ለድርድር የማይቀርብ እውነት ነው። ነገር ግን በዚህ መነሻነት በመንፈስ ቅዱስ ስም ከመንፈስ ቅዱስ ያልሆኑና በሥርዐቱና በአግባቡ የማይከናወኑ ነገሮች ካሉ፣ ላላመኑ ሰዎች እንቅፋት ከመሆናቸውም በላይ፣ መንፈስ ቅዱስንም የሚያሳዝኑ፣ ቤተ ክርስቲያንንም ከማነጽ ይልቅ የሚያፈርሱና ለስሕተት አሠራር የሚያጋልጡ ሊሆኑ ይችላሉና ሚዛን ይጠበቅ።

መሠረተ እምነት

ከእምነት መግለጫ ወደ ምእላዊ ትምህርተ መለኮት

ከነቅዕ ጥበብ

ነገረ መንፈስ ቅዱስን ማጥናት በጀመርክበት ጮራ ቊጥር 36 በተለይ መንፈስ ቅዱስ ህላዌ (አካል ወይም የራሱ ማንነት ያለው) መሆኑንና ሥርጸቱን በተመለከተ የተጻፈውንና ያነበብነውን እናስታውሳለን። አሁን ደግሞ ከዚያ የሚከተለውን የነገረ መንፈስ ቅዱስን ትምህርት ማቅረባችንን እንቀጥላለን።

11.5. የመንፈስ ቅዱስ አካላዊ ግብር

እያንዳንዱ ህላዌ (አካል) በተለየ ህላዌው በክበበ መለኮተ ሥላሴ እየሠራ ያለው ግብር «አካላዊ ግብር» ይባላል።

- አብ ወልድን ወለደ፤ መንፈስ ቅዱስን አሠረጸ ሲባል የአብ ግብር መውለድና ማሥረጽ እንደ ሆነ ይስተዋላል።
- ወልድ ተወለደ ሲባልም ግብሩ መወለድ ነው ማለታችን ነው።
- መንፈስ ቅዱስ ሠረጸ ስንልም ግብሩ መሥረጽ ነው ማለታችን እንደ ሆነ መናገራችን ነው።

እነዚህ ግብራትም የሥራው ባለቤት ለሆነው ህላዌ ብቻ ይነገራሉ እንጂ መፋለስ እንዳይኖር ሊቃውንት ይጠነቀቃሉ።

11.6 የህላዌ ስም ከአካላዊ ግብር የተገኘ ነው።

በክበበ መለኮተ ሥላሴ የእያንዳንዱ ህላዌ ስም፥ ያው ህላዌ ከሚሠራው ግብር የተገኘ ነው። ይህንም አባ ስብሐት ለአብ መልክእ ሥላሴ በተባለ የግጥም ድርሰታቸው ገልጸውታል።

«ሰላም ለህላዌክሙ ዘይመውእ ህላዌያተ፥ ለረኪበ ስሙ ንቡእ አመ ወጠንኩ ተምኔተ፥ እምግብርክሙ ሥላሴ ሶበ ረከብኩ አስማተ፥

መለኮተ ለለአሐዱ ዘዚአክሙ ገጸተ፥ እንበለ ትድምርት እሰሚ ወእሁብ ትድምርተ» ብለዋል።

ሊቁ በግጥም አቀናብረው ባቀረቡት በዚህ የግእዝ ድርሰታቸው ሁለት ቁም ነገሮችን ገልጽ አድርገዋል።

- አንደኛ፡- በክበበ መለኮተ ሥላሴ የእያንዳንዱን ህላዌ ስም ለመረዳት ባደረጉት ምርምር፥ የእያንዳንዱ ህላዌ ስም መገኛው ያው ህላዌ በተለይ ከሚሠራው ግብር እንደ ሆነ

መረዳታቸውን ጠቀመዋል። የግብሩ ስም መነሻም ግብሩ ከተገለጸበት ግስ እንደ ሆነ ሊቁ ይረዳሉ።

ይህም ማለት አንደኛው ህላዌ ስለ ወለደና ስለ አሠረጸ ከወላዲነትና አሥራጺነት ግብሩ በመነሣት አብ ተባለ። ሌላውም ህላዌ ስለ ተወለደ፥ ከተወላዲነት ግብሩ በመነሣት ወልድ ተባለ። ሌላው ሦስተኛው ህላዌም ስለ ሠረጸ የሠራጺነት ግብሩን በሚገልጽ ሕይወትነት ግብሩ፥ እስትንፋስ (መንፈስ ቅዱስ) ተባለ ማለታቸው ነው።

- ሁለተኛው የተረዱት ቁም ነገር እያንዳንዱ ህላዌ ለታቀፈበት ለዚያው ለአንዱ መለኮት ባለቤት ስለ ሆነ በወልም፥ በግልም «መለኮት» ተብሎ የመጠራት መብት እንዳለው መገንዘባቸው ነው።

11.7. የመንፈስ ቅዱስ ኩነት

እያንዳንዱ ህላዌ (አካል) በታቀፈበት መለኮተ ሥላሴ በተለየ ህላዌው ምን ሆኖ እንዳለና እንደሚኖር ራሱን የገለጸበትን አስተርጓሚ «ኩነት» በማለት ሊቃውንቱ ይረዱታል። በማስረጃ አስደግፈው ሲተነትኑትም እንዲህ ይላሉ።

11.7.1. የአብ ኩነት

መጽሐፍ ቅዱስ ስለ እግዚአብሔር አብ ሲናገር፥ «ዓለም ከመፈጠሩ አስቀድሞ መረጠን፤ ... ወሰነን፤ ... የዕቅዱን ምስጢር አስታወቀን፤» እያለ ማለቱ፥ ማቀድ፥ መወሰንን ለአብ ይሰጣል። ይህም ሥራ የልብ ስለ ሆነ፥ በክበበ መለኮተ ሥላሴ ሐሳብ፥ ዕቅድና ውሳኔ የሚመነጭበት ልብ መሆን የአብ ኩነት ነው የሚባለው ከዚህ የተነሣ ነው።

11.7.2. የወልድ ኩነት

ዓለማት በእግዚአብሔር ቃል እንደ ተፈጠሩ በእምነት እንረዳለን (ዕብ. 11፥3) እንደ ተባለ፥ ልዑል እግዚአብሔር አምላካችን ሁሉን ወደ መኖር ያመጣበት ክሂሎት «ቃሉ» ነው (መዝ. 33፥6)።

ወንጌልም «በመጀመሪያው ቃል ነበረ ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ፤ ቃልም እግዚአብሔር ነበረ፤ ... ሁሉ በእርሱ ሆነ፤ ከሆነውም ሁሉ ያለ እርሱ የሆነ የለም። ... ቃልም ሥጋ ሆነ፤ በመካከላችንም ዐደረ»

(ዮሐ. 1፡1-14) በማለቱ ዓለማትና በውስጣቸው የሚገኙ ፍጥረታት ሁሉ የተፈጠሩት፡ ከዘለዓለም የአብ አካላዊ ቃል በሆነውና ድንረ ዓለም ሰው ሆኖ በተገለጸው በእግዚአብሔር ወልድ እንደ ሆነ አስገንዝቦናል። ከዚህ ግንዛቤ በመነሣትም እግዚአብሔር ሁሉን የፈጠረበት ቃል መባልም ለወልድ በክብር ሥላሴ የሚጠራበት የኩነት ስም እንደ ሆነ እናስተውላለን።

11.7.3. የመንፈስ ቅዱስ ኩነት

ኢዮብን ለማጽናናት ወደ እርሱ ከመጡት አንዱ አሊሁም፡

«የእግዚአብሔር መንፈስ ፈጠረኝ፤
«ሁሉን የሚችለው አምላክ እስትንፋስ ሕይወትን ሰጠኝ» (ኢዮ. 33፡4)

በማለቱ፡ በክብር መለኮተ ሥላሴ አንዱ የሆነውን መንፈስ ቅዱስን በህላዌ ስሙና በኩነት ስሙ አስተዋውቆናል።

«የእግዚአብሔር መንፈስ» መባል የህላዌ ስሙ ሲሆን፡

«የአምላክ እስትንፋስ» እና «ሕይወት ሰጪ» መባሉም በክብር መለኮተ ሥላሴ የመሆን ድርሻው «ሕይወት» ወይም «እስትንፋስ» ነው ማለታችን፤ በቃለ መጽሐፍ ላይ ተመሥርተን መሆኑን ግልጽ ያደርግልናል።

11.8. የኩነት ስሞች ከህላዌ ስሞች ጋር በግስ ይገናኛሉ።

ልብ የቃል መኖሪያና መውጫ እንደ ሆነ (ሱቃ. 6፡45)፡ በክብር መለኮተ ሥላሴ ቃል እንደ ሆነ የሚነገርለት ወልድም በተወላዲነቱ ከአብ ተወልዷል (መዝ. 2፡7)። ቃል በመሆኑም ልብ እንደ ሆነ ከሚነገርለት አብ ወጥቷል (ዮሐ. 16፡27-28-30)። መወለድና መውጣት በምስጢር ይገናኛሉ።

እንደዚሁም ደግሞ ልብ የሕይወት መኖሪያና መውጫ ነው እንደ ተባለ (ምሳ. 3፡23)፤ በመለኮተ ሥላሴ ሕይወት ወይም እስትንፋስ እንደ ሆነ የተነገረለት መንፈስ ቅዱስ ልብ በመሆን ከተገለጸው አብ ይወጣል፤ ይሠርጻል መባሉ ለሕይወት ወይም ለእስትንፋስ ፀላት መግለጫ ተስማሚ ግስ መሆኑን ስለምናስተውል ነው (ዮሐ. 15፡26)።

11.9. በሥላሴ ዘንድ ቅደም ተከተል የለም።

ክብር መለኮተ ሥላሴ በሚያቅፋቸው ህላውያት (አካላት) ዘንድ የጊዜና የደረጃ ቅደም ተከተል የለም። ምንም ከዐቅማችን ውሱን መሆን የተነሣ በመጣልን አስተርጓሚ ተ እግዚአብሔር እየተመራን፤ አብ፤ ወልድ፤

መንፈስ ቅዱስ እንድልንል የተፈቀደ ቢሆንም (ማቴ 19፡28) «የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ የእግዚአብሔር አብ ፍቅር፤ የመንፈስ ቅዱስም ኅብረት ከሁላችሁ ጋር ይሁን» (2ቆሮ. 13፡24) ሊባል መቻሉንም ልንረሳ አይገባም። ከዚህም የተነሣ በጽሑፍም ሆነ በንባብ ቅደም ተከተልን የመወሰን ሕጋዊ ግዴታ እንደሌለ መገንዘብ ይቻላል።

የእኛ የመረዳት፤ የመጻፍና የማንበብ ችሎታ ውሱን መሆን የሥላሴን ስሞች በቅደም ተከተል እንድንጠራ ያስገድደናል። ልዑል እግዚአብሔር ለዐቅማችን ውሱን መሆን በሚያመች አስተርጓሚ ራሱን ገልጿልናል። ከአስተርጓሚ ተ እግዚአብሔር አንዱ የሥላሴ ህላዌያት (አካላት) ምስጢር ነው፤ ሦስቱን ህላውያቱን በአብ፤ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ገለጸልን። እግዚአብሔር ለእኛ ዐቅም ውሱንነት አመቺ በሆነበት አስተርጓሚ የተገለጸባቸውን ስሞች በመከተል፤ አብ ቀድሞ የነበረ ነው፤ ወልድ ከአብ ስለ ተወለደ ተከታይ ነው፤ መንፈስ ቅዱስም ከሁለቱ በኋላ ነው ብንል እንሳሳታለን።

አብ ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ በጊዜና በደረጃ (በክብር) የሚቀድም የመሰላቸው፤ በመሰላቸውም ላይ እምነታቸውን የመሠረቱና ያስተማሩ ክፍሎች በታሪክ ተነሥተው ነበር። እነርሱም አብ ከዘለዓለም መሆኑን ያምናሉ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ግን ከዘለዓለም መሆናቸውን ለማመን አልታደሉም። ዳሩ ግን አብ ከዘለዓለም አባት ሆኖ የመኖሩ ምስጢር ከዘለዓለም ልጅ ያለው ሆኖ መኖሩ እንደ ሆነ አላስተዋለም፤ ልጅ ሳይኖረው አባት መባል አይቻልምና። አብ ከዘለዓለም አብ ሆኖ ኖረ ማለት የተቻለው ከዘለዓለም ልጅ ያለው ሆኖ መኖሩ እንደ ሆነ ለአፍታም እንኳ ቢሆን ሊዘነጋ አይገባውም።

የወልድ መኖር ከአብ መኖር በኋላ የተከሠተ ቢሆን ኖሮ አብ ከዘለዓለም አብ ተብሎ ባልተጠራ ነበር፤ ስለ ሆነም የወልድም ህልዎት እንደ አብ ህልዎት ከዘለዓለም በመሆኑ አብም ወልድም ከዘለዓለም ናቸው ብለን እናምናለን። «አወጣጡ (ልደቱ) ከዘለዓለም ነው» (ሚክ. 5፡2) ተብሏልና ከዘለዓለም የሆነው ወልድ ከዘለዓለም ከሆነው አብ ተወልዷል (ወጥቷል) (ዮሐ. 16፡27-28-30)።

እንደዚሁም ደግሞ ስለ መንፈስ ቅዱስ፤ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረን ከዚህ የተለየ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ በክብር መለኮተ ሥላሴ «የእግዚአብሔር መንፈስ»፤ «ሁሉን የሚችል የአምላክ እስትንፋስ» ሕይወት ሰጪ (ኢዮ. 33፡4) ነውና፤

ወደ ገጽ 17 ሆሯል

ክርስቲያናዊ ምግባር

ከደምፀ ቃለ አብ

«ብፁዓን እስ ይርሳቡ ወይምምኑ በጽድቅ እስመ እሙንቱ ይጸግቡ፡፡ - ጽድቅን የሚራቡና የሚጠሙ ብፁዓን ናቸው፤ ይጠግባሉና»

(ማቴ. 5:6)

መግቢያ

ሁሉም ሰው፣ ሀብታሙም ድኻውም፣ ትልቁም ትንሹም፣ ወንዱም ሴቱም፣ የተማረውም ያልተማረውም፣ አለቃውም ምንዝሩም፣ ወዘተ. አንድን ነገር ይራባል፤ ይጠማልም፡፡ - ርካታን፡፡ በየተሰማራባቸው የትምህርት፣ የሥራ፣ የንግድ፣ የሙያና መሰል ዘርፎች፡፡ በየሚገኝባቸው የነገር፣ የሃይማኖት፣ የፖለቲካና የመሳሰሉት አቋሞች አንድ ግብ ላይ ደርሶ መደሰትና መርካት ይፈልጋል፡፡ ሆኖም የተመኘውና እደርስበትና እይዘዋለሁ፡፡ እረካበታለሁም ብሎ ተስፋ ያደረገውን ነገር ቀረብሁህ ሲለው የሚሸሽ፡፡ ያዘሁህ ሲለው ደግሞ የማይጨበጥ ይሆንበታል፡፡ ከዚህ የተነሣ የመንፈስ ረታብና ጥም እየበረታበት ከሚሄድ በቀር ርካታና ዕረፍት የለውም፡፡

አንዳንዱ ደግሞ ጸጋዬ፣ ተሰጥኦዬ፣ ሙያዬ፣ ዝንባሌዬ፣ ጥረቴ፣ ወዘተ. በሚላቸው ሀብቶችና ስኬቶች፣ ደስተኝነት እንደሚሰማው ሲናገር ይደመጣል፡፡ ሌሎችም የእርሱን አርአያነት ቢከተሉ ደስተኛ ኑሮን እንደሚኖሩ ከተመክሮው ያካፍላል፡፡ ውስጡን በሚገባ ሲያደምጠው ግን አሁንም ሌላ ርካታን በመፈለግ እየባዘነ እንደ ሆነ አያጠራጥርም፡፡ ብዙ በሰበሰበና ባከማቸ ቊጥር ሥጋቱና ጭንቀቱ እየጨመረ፣ ለደኅንነቱም ዋስትና እያጣ ይመጣል፡፡ ራሱን በራሱ አስካልሽገለ ድረስም ደስታና ርካታ የሚመስሉ ነገሮች እንጂ አውነተኛ ርካታና ደስታ እንደሌለው ውስጡ ይነግረዋል፡፡

ብዙ ምድራዊ ስኬቶችን አስመዝግበው ባደነት የሚሰማቸው፣ ምናልባትም የስኬታቸው መንገድ አፍትሐዊ ይሆንና ኅሊናዊና ሞራላዊ ወቀሣ የሚያሠቃያቸው፣ በትንሽ በትልቁ የሚረበሹና የሚበሳጩ፣ ለላም የራቃቸው፣ ጤናቸው የታወከና ማንነታቸውን መቀበል ተስኟቸው መተኪያ የሌላትን ውድ ሕይወታቸውን እስከ ማጥፋት ደርሰው የከፋ ርምጃን በራሳቸው ላይ የሚወስዱ በአብዛኛው ከስኬት ማማ ላይ የወጡት እንደ ሆኑም ይታወቃል፡፡

ሌላው ሰው ደግሞ በምድር ላይ ሲኖር ጉድለቱ የሚለው ነገር ቢሟላለት ወደ ርካታ

እንደሚደርስ ያስባል፤ ወዳሰበው ግብ ሲደርስ ግን ርካታ የለም፡፡ ለምሳሌ፡- በአንድ የትምህርት ዘርፍ ተምሮ ዲፕሎማ ወይም ዲግሪ ቢይዝ የሚረካ የሚመስለው አለ፡፡ እንደ ምንም ብሎ እዚህ ግብ ላይ ሲደርስ ግን፣ ገና እንዳልተማረና ምንም እንዳለውቀ ስለሚሰማው እንደ ገና ሌላ ትምህርት ለመቀጠል ያቅዳል፡፡ መማር ጥሩ ነገር ነው፤ ይሁን እንጂ መማር በራሱ የርካታ ምንጭ ሊሆን አይችልም፡፡ በጥቅሉ በሁሉም መስክ የተሳካልን ቢመስለን በዚህ ዓለም ፍጹም ደስታና ርካታ የሚገኝበትና ልባችን የሚያርፍበት ነገር እንደሌለ ግልጽ ነው፡፡

ንጉሥ ለሎሞን በጥበብም በሀብትም ከእርሱ አስቀድሞም ሆነ ከእርሱ በኋላ መሳይ የሌለው ጥበበኛና ባለጠጋ መሆኑ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የተመዘገበና በብዙዎችም የሚጠቀስ እውነት ነው (1ነገ. 3:12-13)፡፡ ጥበቡንና አስተዋይነቱን፣ ባለጠግነቱንና ክብሩን ተጠቅሞም፣ በዚህ ዓለም ላይ መሆንና ማድረግ የሚፈልገውን ሁሉ ለመሆንና ለማድረግ በዚህም ለመርካትና ለመደሰት ጥሯል፤ የኖረውን ኑሮ ምንነት ሲመሰክርም እንዲህ ብሏል፡- «ራሴን ለማስደሰትና የደስታንም ትርጉም መርምራ ለማወቅ ወሰንሁ፤ ነገር ግን ይህም ከንቱ ሆኖ አገኘሁት፡፡ ሣቅ ከሞኝነት ያልተሻለ፣ ተድላ ደስታም ዋጋ የለለው ነገር መሆኑን አስተዋልሁ፡፡ ይህም ሁሉ ሆኖ ጥበብን ለማግኘት ባለኝ ምኞት በመመራት ልቤን በወይን ጠጅ አያስደሰትሁ የምዝናናበት ጊዜ እንዲኖረኝ ለማድረግ በሞኝነት ወሰንሁ፤ ለዎች ሁሉ በምድር ላይ በሚኖሩበት በዐጭር ዕድሜአቸው ሊያገኙት የሚገባ የተሻለ መልካም ዕድል ይህ ብቻ መሆኑን ዐሰብኩ፡፡

«ደግሞም አንድ ትልቅ ነገር ፈጸምሁ፤ ይኸውም መኖሪያ ቤቶችን ሠራሁ፤ ወይን ተከልሁ፤ የልዩ ልዩ አትክልትና የፍሬ ዛፍ ቦታዎችን እንደ ገነት አድርጌ አዘጋጀሁ፤ ልዩ ልዩ ፍሬ የሚያስገኙ ተክሎችንም አለማሁ፤ ደን ለመሆን የሚያደጉ ዛፎችን ለማጠጣት የውሃ ግድቦችን ሠራሁ፤ ወንዶችና ሴቶች ባሮችን ገዛሁ፤ ሌሎች የቤት ውልድ አገልጋዮችም ነበሩኝ፤ ከእኔ በፊት በኢየሩሳሌም ከነበሩት ሁሉ ይበልጥ ብዙ የከብት፣ የፍየልና የበግ መንጋ አረባሁ፤ እኔ በምገዛው አገር ሁሉ ከልዩ ልዩ አውራጃዎች የከበሩ የቤተ መንግሥት መዛግብትን በመሰብሰብ ብዙ ወርቅና ብር አከማቸሁ፤ እኔን የሚያሞጋግሱ ወንዶችና ሴቶች አዝማራዎችንም አዘጋጀሁ፤ ለሰው ተድላና

ደስታን ሊሰጠው የሚችሉ እጅግ ብዙ ሴቶችንም ስበሰብሁ።

«ከዚህም የተነሣ ከእኔ በፊት በኢየሩሳሌም ከነበሩት ሁሉ ይበልጥ የከበርሁ ታላቅ ሰው ሆንሁ፤ ጥበቤም ከእኔ ጋር ጸንታ ኖረች። ዐይኔ ያየውንና ልቤ የተመኘውን ሁሉ አገኘሁ፤ ለሰውነቴም የሚያስፈልገውን ደስታ ሁሉ አልነፈግሁም፤ ደክሜ በሠራሁት ነገር ሁሉ ስለምደሰትበት እንግዲህ የእኔ እድል ፈንታ ይህ ነው እል ነበር። ይህን ሁሉ ካደረግሁ በኋላ ያንን የሠራሁትን ሁሉ ምን ያህል እንደ ደክምሁበት ስመለከት ከቀጥር የማይገባ ዋጋ ቢስ መሆኑን ተረዳሁ፤ እንዲያውም ምንም የማይጠቅምና ነፋስን እንደ መጨበጥ የሚያስቈጥር ሆኖ አገኘሁት።» (መክ. 2፡1-11 ቀላል ዐማርኛ)።

መቼም ይህ፣ ሰው ሁሉ የሚራበውና የሚጠማው ፍጹም ርካታ፣ ሰላምና ደስታ የሞላበት ኑሮ በምድራዊ ስኬት እንደማይገኝ ከንጉሥ ለሎሞን የበለጠ ምስክር አይጠራበትም። ነገር ግን ሰው በራሱ ጥረትና ስኬት ብቻ ለምን መርካት አልቻለም? የሚረካበት ሌላ መንገድስ የለም ወይ? እውነተኛ ርካታስ ከወዴት ይገኛል? ብሎ መጠየቁ ብልህነት ነው።

ሰው እውነተኛ ደስታንና ርካታን ለምን ዐጣ?

ለብዙዎቻችን እንደሚመስለን፣ የሰው በነገሮች ሁሉ አለመርካት ከሁበት፣ ከዝና፣ ከሥልጣን፣ ከዕውቀትና ከቁሳቀሱ ዕጦት ወይም ከድክነትና ከጉድለት የሚመነጭ አይደለም፤ ከሰው ገጢአተኝነት የተነሣ የሚመጣ ነው እንጂ። የሰውን ጥንተ ተፈጥሮ፣ የተፈጠረበትን ዐላማና አሁን የሚገኝበትን ይዞታ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ስንመረምር ይህን በግልጽ መረዳት እንችላለን።

የመጀመሪያዎቹ ሰዎች (አዳምና ሔዋን) በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ቅዱሳን ሆነው ስለ ተፈጠሩ፣ የገነት ውስጥ ኑሯቸውና መንፈሳዊ ሕይወታቸው አስደሳችና በርካታ የተሞላ እንደ ነበረ አራት ዘፍጥረት ምዕራፍ አንድ እና ሁለት ያስነበቡናል። ይህም የሆነው በዋናነት ከእግዚአብሔር ጋር የነበራቸው ጎብረት የሠመረ ስለ ነበረ ነው እንጂ፣ ለኑሯቸው አስፈላጊ የሆኑት ነገሮች ስለ ተሟሉላቸው እንዳልነበረ መገንዘብ አያዳግትም። እግዚአብሔር ሰውን በመልኩና በምሳሌው ከፈጠረው በኋላ፦

- እንዲበዙ፣ ምድርን እንዲሞሏትና እንዲገዟት፤ የባሕርን ዓሦች፣ የሰማይን ወፎችና በምድር ላይ

የሚንቀሳቀሱትን ፍጥረቶችም ሁሉ እንዲገዟቸው ሲባርካቸው (1፡28)፤

- መብል እንዲሆኗቸው የዕዕዋትን ወገን ሁሉ ሲሰጣቸው (1፡29-30)፤
- እንዲጠበቃትና እንዲያበጃት ሰውን ባዘጋጀለት ገነት ውስጥ ሲያኖረው (2፡8፡15)፤
- ሰውን መልካምንና ክፉን ከሚያስታውቀው ዛፍ እንዳይበላ ሲያዝዘው (2፡17)፤
- አዳም ሕያው ነፍስ ላለው ፍጥረት ሁሉ ስም እንዲያወጣላቸው የምድር አራዊትንና የሰማይ ወፎችን ወደ አዳም ሲያመጣቸው (2፡19)፤
- ለአዳም «የምትመች ረዳት» የተባለችን ሴት ሲሠራና ወደ አዳም ሲያመጣት (2፡21-22)፤

በሰውና በእግዚአብሔር መካከል የነበረው ጎብረት አስደሳች ከመሆኑ የተነሣ፣ ሰው በእግዚአብሔር ፊት ሳይሳቀቅና ሳይፈራ በደስታ ይመላለስ ነበር። ሰውን ከምንም በላይ ያረካውና ያስደስተው የነበረውም ይኸው ሥሙር ጎብረት እንደ ነበረ ግልጽ ነው። ከእግዚአብሔር ውጪ ያሉትና ለኑሯቸው አስፈላጊ የሆኑት መሠረታውያን ነገሮች ግን፣ በእግዚአብሔር በመደሰት የሚያገኙትን ርካታ የሚያጣጥሙባቸው ተጨማሪ ነገሮች እንጂ በራሳቸው የርካታቸው ምንጮች አልነበሩም።

ይህ አስደሳች ሕይወት የተበላሸው እግዚአብሔር የሰጣቸውን ጥብቅ ትእዛዝ በሰይጣን ምክር ተቃለው ከጣሉት በኋላ ነው (ዘፍ. 3)። በመሆኑም፦

- ቀድሞ በእግዚአብሔር ደስታ ውስጥ ሲኖሩ የማይተፋፈሩበት የነበረው ዕራቀትነታቸው፣ ከተከለከለው ዛፍ ከበሉ በኋላ ግን የሚተፋፈሩበት ሆነ (2፡25፤ 3፡7)፤
- የእግዚአብሔርን ድምፅ ሲሰሙ በድንጋጤና በፍርሀት ተውጠው ከፊቱ የሚሸሹና የሚደበቁ ሆኑ (3፡8)፤
- አዳም ቀድሞ እንደ ገዛ ሥጋው ይቁጥራት የነበረችውን ሚስቱን የሚወነጀላት፤ እርሷን ስለ ሰጠውም እግዚአብሔርን ተጠያቂ የሚያደርግ ሆነ (2፡23-24፤ 3፡12)፤
- ሴቲቱ በፀነሰች ጊዜ ጭንቁ እንደሚበዛና የምትወልደውም በጭንቅ እንደ ሆነ፣ ፈቃዷም ወደ ባሏ እንደሚሆንና እንደምትገዛለትም ተነገራት (3፡16)፤
- ቀድሞ በገነት ያከናውን የነበረው ድካም የሌለበት ገነትን የመንከባከብና የማበጃጀት ምቹ ሥራ (2፡15) ብዙ ላብ ወደሚፈስበት አድካሚ ሥራ ተለወጠ (3፡17)፤

ደስታን ሊሰጡ የሚችሉ እጅግ ብዙ ሴቶችንም ሰበሰቡ።

«ከዚህም የተነሣ ከእኔ በፊት በኢየሩሳሌም ከነበሩት ሁሉ ይበልጥ የከበርሁ ታላቅ ሰው ሆንሁ፤ ጥበቤም ከእኔ ጋር ጸንታ ኖረች። ዐይኔ ያየውንና ልቤ የተመኘውን ሁሉ አገኘሁ፤ ለሰውነቴም የሚያስፈልገውን ደስታ ሁሉ አልነፈግሁም፤ ደክሜ በሠራሁት ነገር ሁሉ ስለምደሰትበት እንግዲህ የእኔ እድል ፈንታ ይህ ነው እል ነበር። ይህን ሁሉ ካደረግሁ በኋላ ያንን የሠራሁትን ሁሉ ምን ያህል እንደ ደክምሁበት ስመለከት ከቀጥር የማይገባ ዋጋ ቢሰ መሆኑን ተረዳሁ፤ እንዲያውም ምንም የማይጠቅምና ነፋስን እንደ መጨበጥ የሚያስቁጥር ሆኖ አገኘሁት።» (መክ. 2፡1-11 ቀላል ዐማርኛ)።

መቼም ይህ፣ ሰው ሁሉ የሚራበውና የሚጠማው ፍጹም ርካታ፣ ሰላምና ደስታ የሞላበት ኑሮ በምድራዊ ስኬት እንደማይገኝ ከንጉሥ ሰሎሞን የበለጠ ምስክር አይጠራበትም። ነገር ግን ሰው በራሱ ጥረትና ስኬት ብቻ ለምን መርካት አልቻለም? የሚረካበት ሌላ መንገድስ የለም ወይ? እውነተኛ ርካታስ ከወዴት ይገኛል? ብሎ መጠየቁ ብልህነት ነው።

ሰው እውነተኛ ደስታንና ርካታን ለምን ዐጣ?

ለብዙዎቻችን እንደሚመስለን፣ የሰው በነገሮች ሁሉ አለመርካት ከሁበት፣ ከዝና፣ ከሥልጣን፣ ከዕውቀትና ከቁሳቀሱ ዕጦት ወይም ከድክነትና ከጉድለት የሚመነጭ አይደለም፤ ከሰው ገጢአተኝነት የተነሣ የሚመጣ ነው እንጂ። የሰውን ጥንተ ተፈጥሮ፣ የተፈጠረበትን ዐላማና አሁን የሚገኝበትን ይዞታ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ስንመረምር ይህን በግልጽ መረዳት እንችላለን።

የመጀመሪያዎቹ ሰዎች (አዳምና ሔዋን) በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ቅዱሳን ሆነው ስለ ተፈጠሩ፣ የገነት ውስጥ ኑሯቸውና መንፈሳዊ ሕይወታቸው አስደሳችና በርካታ የተሞላ እንደ ነበረ አረት ዘፍጥረት ምዕራፍ አንድ እና ሁለት ያስነብሱናል። ይህም የሆነው በዋናነት ከእግዚአብሔር ጋር የነበራቸው ኅብረት የሠመረ ስለ ነበረ ነው እንጂ፣ ለኑሯቸው አስፈላጊ የሆኑት ነገሮች ስለ ተሟሉላቸው እንዳልነበረ መገንዘብ አያዳግትም። እግዚአብሔር ሰውን በመልኩና በምሳሌው ከፈጠረው በኋላ፡

- እንዲበዙ፣ ምድርን እንዲሞሏትና እንዲገዟት፤ የባሕርን ዓሦች፣ የሰማይን ወፎችና በምድር ላይ

የሚንቀሳቀሱትን ፍጥረቶችም ሁሉ እንዲገዟቸው ሲባርካቸው (1፡28)፤

- መብል እንዲሆኗቸው የዕፀዋትን ወገን ሁሉ ሲሰጣቸው (1፡29-30)፤
- እንዲጠብቃትና እንዲያበጃት ሰውን ባዘጋጀለት ገነት ውስጥ ሲያኖረው (2፡8፡15)፤
- ሰውን መልካምንና ክፉን ከሚያስታውቀው ዛፍ እንዳይበላ ሲያዝዘው (2፡17)፤
- አዳም ሕያው ነፍስ ላለው ፍጥረት ሁሉ ስም እንዲያወጣላቸው የምድር አራዊትንና የሰማይ ወፎችን ወደ አዳም ሲያመጣቸው (2፡19)፤
- ለአዳም «የምትመች ረዳት» የተባለላትን ሴት ሲሠራና ወደ አዳም ሲያመጣት (2፡21-22)፤

በሰውና በእግዚአብሔር መካከል የነበረው ኅብረት አስደሳች ከመሆኑ የተነሣ፣ ሰው በእግዚአብሔር ፊት ሳይሳቀቅና ሳይፈራ በደስታ ይመላለስ ነበር። ሰውን ከምንም በላይ ያረካውና ያስደስተው የነበረውም ይኸው ሥሙር ኅብረት እንደ ነበረ ግልጽ ነው። ከእግዚአብሔር ውጪ ያሉትና ለኑሯቸው አስፈላጊ የሆኑት መሠረታውያን ነገሮች ግን፣ በእግዚአብሔር በመደሰት የሚያገኙትን ርካታ የሚያጣጥሙባቸው ተጨማሪ ነገሮች እንጂ በራሳቸው የርካታቸው ምንጮች አልነበሩም።

ይህ አስደሳች ሕይወት የተበላሸው እግዚአብሔር የሰጣቸውን ጥብቅ ትእዛዝ በለይጣን ምክር ተቃለው ከጣሉት በኋላ ነው (ዘፍ. 3)። በመሆኑም፡-

- ቀድሞ በእግዚአብሔር ደስታ ውስጥ ሲኖሩ የማይተፋፈሩበት የነበረው ዕራቀትነታቸው፣ ከተከለከለው ዛፍ ከበሉ በኋላ ግን የሚተፋፈሩበት ሆነ (2፡25፤ 3፡7)፤
- የእግዚአብሔርን ድምፅ ሲሰሙ በድንጋጤና በፍርሀት ተውጠው ከፊቱ የሚሸሹና የሚደበቁ ሆኑ (3፡8)፤
- አዳም ቀድሞ እንደ ገዛ ሥጋው ይቁጥራት የነበረችውን ሚስቱን የሚወነጀላት፤ እርሷን ስለ ሰጠውም እግዚአብሔርን ተጠያቂ የሚያደርግ ሆነ (2፡23-24፤ 3፡12)፤
- ሴቲቱ በፀነሰች ጊዜ ጭንቋ እንደሚበዛና የምትወልደውም በጭንቅ እንደ ሆነ፣ ፈቃዷም ወደ ባሏ እንደሚሆንና እንደምትገዛለትም ተነገራት (3፡16)፤
- ቀድሞ በገነት ያከናውን የነበረው ድካም የሌለበት ገነትን የመንከባከብና የማበጃጀት ምቹ ሥራ (2፡15) ብዙ ላብ ወደሚፈስበት አድካሚ ሥራ ተለወጠ (3፡17)፤

አለቃ ነቅዕ ጥበብና አገልግሎታቸው

ከነቅዕ ጥበብ

በአሁኑ ዘመን ሐዋርያት አሉን?

«በአሁኑ ዘመን ሐዋርያት አሉን?» ተብሎ ከመምህር እንግዳ ታረቀኝ ለቀረበው ጥያቄ መምህርት ሲያደረግ የሰጡት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማብራሪያ በአለቃ ነቅዕ ጥበብ ዐምድ እንዲቀርብ ተደርጓል። በዚህ ማብራሪያ የሚገኘው ጥቅስ የተወሰደው ከዐዲሱ መደበኛ ትርጉም (ዐ.መ.ት.) መሆኑን መምህርቷ ያሳስባሉ።

«በአሁኑ ዘመን (ሐዋርያት) የሚባሉ ወይም የሐዋርያነት ሥልጣን የተሰጣቸው አሉ? ወይስ የሉም? የሚል የምሁራን እሰጥ አገባ እንዳለ ዐልፎ ዐልፎ ይሰማል። ምእመናንም ይህንኑ ክርክር መነሻ በማድረግ በየአጋጣሚው ሲወያዩ፣ ለመሆኑ በሐዋርያነት ሥልጣን እንዲሠሩ በአሁኑ ዘመን ጌታ የመረጣቸው፣ የጠራቸውና የሾማቸው ይኖሩ ይሆን? የሐዋርያነት ሥልጣን ምንድን ነው? በቀድሞዎቹ ሐዋርያት ቦታ ሌሎች ሐዋርያትን የመተካት ሥልጣን የማን ነው? በሚሉና በመሳሰሉት ነጥቦች ላይ በሰፊው እየተጠያየቁ ናቸው።

«እኛ ግን» ይላሉ መምህርት ሲያደረግ። «እኛ ግን በአሁኑ ዘመን ሐዋርያት የመኖራቸውንና ያለመኖራቸውን እሰጥ አገባ እንተተወዳ፣ ለመሆኑ በጌታችን የአገልግሎት ዘመን ሲሆን ከዐሥራ ሁለቱ (12ቱ) ሐዋርያት በቀር ለሐዋርያነት የተጠራ ደቀ መዝሙር ነበርን? በማለት ጠይቀን ለመልሱ ወደ መጽሐፍ ቅዱስ እናምራ።

«ጌታችን አምላካችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ቅዱሳት መጻሕፍትንና የእግዚአብሔርን ንግድ ስለማታወቁ ትስታላችሁ፤» ያለው እንዳይደርስብን ትኩረታችን በቃለ እግዚአብሔር ላይ ሊሆን ይገባል።

«1.0. ስለ ሐዋርያት አመራረጥ ወንጌላት ምን ይላሉ?

«ኢየሱስ ወደ ተራራ ወጥቶ የሚፈልጋቸውን ወደ እርሱ ጠራቸው፤ እነርሱም ወደ እርሱ መጡ። ከእርሱ ጋር እንዲሆኑ፣ ለስብከትም ይላካቸው ዘንድ ዐሥራ ሁለቱን ሾማቸው፤ ሐዋርያትም ብሎ ጠራቸው፤» (ማር. 3፡13-14)።

«ከእነዚያም ቀናት በአንዱ ኢየሱስ ሊጸልይ ወደ ተራራ ወጣ፤ ሌሊቱንም ሁሉ ወደ እግዚአብሔር ሲጸልይ ዐደረ። ሲነጋም ደቀ መዝሙርቱን ጠርቶ ከእነርሱ ዐሥራ ሁለቱን (12ቱን) መረጠ፤ እነዚህንም

ሐዋርያት ብሎ ሰየማቸው፤ ... ኢየሱስም ዐብሯቸው ከተራራው ወርዶ ደልዳላ ቦታ ላይ ቆመ፤ ከደቀ መዝሙርቱም እጅግ ብዙ ሰዎች በዚያ ነበሩ» (ሉቃ. 6፡12-19)።

«ሐዋርያትን ከመምረጡ በፊት፡ ፍጹም አምላክ ፍጹምም ሰው የሆነው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻውን ወደ ተራራ ወጥቶ፡ ምርጫውን በተመለከተ እነማን መመረጥ እንዳለባቸው፡ ከአባቱ ጋር ሌሊቱን ሙሉ ተወያየበት። በአባቱና በእርሱ መካከል የሐሳብ ልዩነት ኖሮ ሳይሆን፡ የሐዋርያነት ሥልጣን ምን ያህል ከባድ እንደ ሆነና አመራረጡም ጥንቃቄ የሚጠይቅ መሆኑን እንድናስተውል ምንባቡ ያነቃናል።

«ከተራራውም ወርዶ፡ ከአባቱ ጋር በተደረገው ስምምነት መሠረት ሲከተሉትና ከእርሱ ሲማሩ ከቁዩት ደቀ መዝሙርት መካከል፡ እንደ ማርቆስ አገላለጽ፡ «የሚፈልጋቸውን ወደ እርሱ እንዲመጡ ጠራቸው፤ እነርሱም ወደ እርሱ መጡ፤ ... ዐሥራ ሁለቱን ሾማቸው፤ ሐዋርያትም ብሎ ጠራቸው።» እንደ ሉቃስ አገላለጽም፡ «ሲነጋም ደቀ መዝሙርቱን ጠርቶ፡ ከእነርሱ ዐሥራ ሁለቱን መረጠ፤ እነዚህንም ሐዋርያት ብሎ ሰየማቸው።»

«ከምርጫውና ከሹመቱ ሥነ ሥርዐት በኋላ፡ «ከተራራው ሲወርድ ደግሞ ከደቀ መዝሙርቱ እጅግ ብዙ ሰዎች በዚያ ነበሩ» ተብሏል።

«ዋናው ጭብጥ ከብዙ ደቀ መዝሙርት መካከል ዐሥራ ሁለቱ ብቻ ተመረጡና ተጠሩ፤ ሐዋርያት ተብለውም ተሾሙ የሚለው ነው።

«ሌሎቹ ያልተመረጡት ባለቤቱ በሚያውቀው መስፈርት ብቁ አልሆኑም አላሟሉም፤ ወይም ለሐዋርያነት ከዐሥራ ሁለት በላይ ስለማይፈለግ ሌሎቹ ደቀ መዝሙርት ተትተዋል። ይህም በእርሱና በአባቱ ፈቃድና ምርጫ ላይ የተመሠረተ ነበር።

«ለሐዋርያነት ስላልተመረጡት ስለ ሌሎቹ ደቀ መዝሙርት ሉቃስ ሲጽፍ፡ «ከዚህ በኋላ ጌታ ሌሎች ሰባ ሁለት (72) ሰዎችን መርጦ ሾመ፤ ... ሁለት ሁለት አድርጎ ላካቸው፤» ይለናል (10፡1)። ሰባ ሁለቱም ደቀ መዝሙርት ከሌሎች ሰዎች መካከል ተመርጠው የተሾሙ መሆናቸውንና ለደቀ መዝሙርነትም ቢሆን ሳይመረጡ የየተዉ እንዳሉ ከወንጌላዊው ዘገባ መገንዘብ ይቻላል። ከእዚህ ከተገለጸው የሐዋርያነትና የደቀ መዝሙርነት የምርጫና የሹመት ሥነ

ሥርዐት በኋላ፡ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርቱንና ሥልጣኑን በመሳተፍ ከቂዩት መካከል ለአንድም ደቀ መዝሙር ወደ ሐዋርያነት ከፍ የሚያደርግ የማዕርግ እድገት ሲሰጥ አልታይቶም። እንዲያውም ከ12ቱ ሐዋርያት መካከል አንዱ ይሁዳ አሳልፎ እንደሚሰጠው እየተናገረ፡ ከተራርም እንደሚገባል እያወቀ (ማቴ. 26፡20-25፤ ማር. 14፡17-21፤ ሉቃ. 22፡21-23፤ ዮሐ. 13፡18-27፤ 17፡12) ከሞቱ በፊትም ሆነ ከትንሣኤው በኋላ ስለ እግዚአብሔር መንግሥት እየነገራቸው በቂየባቸው አርባ ዕለታት (ዮሐ. 1፡2-5) ውስጥ፡ በይሁዳ ምትክ ሌላ ሐዋርያ አለመሾሙንና ሐዋርያትም እንዲሾሙ መመሪያ አለመስጠቱን ከዐዲስ ኪዳን መጸሐፍት መገንዘብ ይቻላል።

«2.0. ሐዋርያት የወሰዱት ርምጃ

«ሐዋርያት ለመሾም የውክልና ሥልጣን ከጌታችን ባደሰጣቸውም፡ በጉደለው ሐዋርያ ምትክ ሌላ ሐዋርያ መምረጥ የሐዋርያት ሥልጣን እንደ ሆነ የተረዳው ቅዱስ ጴጥሮስ ያቀረበውን ሐሳብ፡ ጉባኤው የተስማማበት መሆኑን ወንጌላዊው ሉቃስ ዘግቦልናል። በይሁዳ ምትክ ለመምረጥ እንደ ዋና ምክንያት ሆኖ የተረበውም የሐዋርያት ቍጥር ከዐሥራ ሁለት እንዳይጉድል ለማድረግና በሐዋርያነት ሥልጣን ከእነርሱ ጋር የትንሣኤው ምስክር የሚሆን ለማግኘት ነበር። <ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ በመካከላችን በገባበትና በወጣበት ጊዜ ሁሉ ከእኛ ጋር ከነበሩት መካከል አንድ ሰው መምረጥ ያስፈልጋል፤ ይኸውም ከዮሐንስ ጥምቀት ጀምሮ ኢየሱስ ከእኛ ተለይቶ እስካረገበት ቀን ድረስ የነበረ መሆን አለበት፤ ምክንያቱም ከእነዚህ ሰዎች አንዱ ከእኛ ጋር (12ኛ ሆኖ ማለት ነው) የትንሣኤው ምስክር እንዲሆን ያስፈልጋል፤» (ዮሐ. 1፡15-26) አለ ቅዱስ ጴጥሮስ።

«እንግዲህ ቅዱስ ጴጥሮስ ባቀረበው ሐሳብ ተተኪ ሐዋርያ የመምረጡን አስፈላጊነት ያያያዘው፡ የሐዋርያት ቍጥር ዐሥራ ሁለት ላይ እንዲደርስ ከማድረግ ጋር ሲሆን፡ <ከእኛ ጋር የትንሣኤው ምስክር እንዲሆን» የሚል ምክንያትም አክሉበታል። ደቀ መዝሙር የጌታችን ትንሣኤ ለመመስከር የግድ ሐዋርያ ተብሎ መሾም አለበት፤ የመስከሪዎቹም ቍጥር በዐሥራ ሁለት መወሰን ይኖርበታል የሚለው ሐሳብ ትክክል ስለ መሆኑ ማንንም ማሳመን አይቻልም። ሰባ ሁለቱ ደቀ መዝሙር የትንሣኤው ምስክር ሊሆኑ አይችሉም? የሚል ጥያቄ ያስነሣል።

«ከዚህ አንጋፋ ሐዋርያ ንግግር ሌላው የምንጨብጠው ሐሳብ ተተኪ ሐዋርያ

ለመምረጥ እንዲያስችላቸው ያቀረበው መስፈርት (መመዘኛ ነጥብ) ነበር። <ከዮሐንስ ጥምቀት ጀምሮ ጌታችን እስካረገበት ቀን ድረስ ከእኛ ጋር የነበረ» የሚለው ቃል ትርጉም በእኛ ሕይወት ተሰፍሮ ልክ የሆነ፡ ወይም እኛን የሚያህል ማለት ነው። መመዘኛው እንደ ዛሬው ዘመን በማስታወቂያ ቢወጣ፡ ሦስት ዓመት ተኩል በጌታ ትምህርት ቤት ቂይቶ፡ እንደ እኛ የተመረቀ ማለት ነው። በሌላም አገላለጽ ሐዋርያ ለመሆንና ለመባል መስፈርቱ እኛ ነን፤ ከእኛ መብለጥም፡ ማነስም የለበትም እንደ ማለት ነው።

«ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያቱን የመረጣቸውና የሾማቸው እነርሱ የዘረዘሩትን መስፈርት በማሟላታቸው ነበርን? እነርሱ የተመረጡበት ሁኔታ በተተረከበት ስፍራ ሁሉ መስፈርት ስለማሟላታቸው የተባለ ነገር የለም። ይልቁን ከዓለም ለይቶ የራሱ ሊያደርጋቸው የመረጣቸው መሆኑ ብቻ ተወስኗል (ዮሐ. 13፡1፤ 15፡19)።

«3.0. ምርጫውን በተመለከተ የሐዋርያት ጸሎት

«በዚህ የተተኪ ሐዋርያ አመራረጥም ሆነ በሌላ ጉዳይ ሐዋርያትን የመክሰስ ሥልጣን ለማንም እንደሌለው እናውቃለን። ይህችን ትንሽ ጉድፍ እናውጣላችሁ እንዳንል በእኛ ዐይን ውስጥ ያለው ምስሶ ይጋርደናል። ቢሆንም እንደ እኛው፡ ከወደቁት ከአዳምና ከሔዋን ልጆች መካከል መገኘታቸው ስለሚታወቅ <ዘኢይስሐቱ መምህራን - የማይሳሳቱ አስተማሪዎች» ናቸው፤ የትክክለኛነት መስፈርት እነእርሱ ናቸው እስከ ማለት ግን አንደርስም። ስሐተት የማይኖረው በመንፈስ ቅዱስ ምሪት በሚሠሩት ሥራ ብቻ ሲሆን በአእምሮ ብቻ በሚሠሩበት ጊዜ ሊሳሳቱ እንደሚችሉ እናውቃለን። ከሥጋና ደም የማይገኘውን ዕውቀት እግዚአብሔር የገለጸለት <ጴጥሮስ ብዑዕ ነህ» ሲባል፡ በሥጋና ደም በተመራበት ጊዜ ግን <አንተ ሰይጣን ነህ» ተብሏልና (ማቴ. 16፡22-23፤ 26፡69-75፤ ገላ. 2፡11-13)።

«ይህን ሐሳብ እንደ ያዘን ወደ ሐዋርያት የምርጫ ሥነ ሥርዐት እናተኩር። በዚያ የጸሎት ስፍራ ዐብረዋቸው የነበሩትን ደቀ መዝሙርት ስምና እያንዳንዳቸው ጌታን መከተል የጀመሩበትን ጊዜ መዘገቡ እንበል፤ ከተመራጩ መካከልም ጌታን በመከተል ቅድሚያ ያላቸውን፡ ይህም ማለት ከዮሐንስ ጥምቀት ጀምሮ ጌታን የተከተሉትን በዝርዝር መዝገበው ተረዱና የማይበላላው ሁለት ደቀ መዝሙርትን አገኙ።

«መመዘኛውን ያሟላው አንድ ደቀ መዝሙር ብቻ ቢሆን ኖሮ፡ ወይም ከሁለቱ

አንዱ እኔ ይቅርብኝ ብሎ ዕድሉን ቢለቅ ኖሮ ዕጣ በመጣል ከሁለቱ አንዱን መምረጥ ባለስፈለገ ነበር። ክፍት የሥራ መደብ የሆነው የሁለት ሐዋርያነት ቦታ ቢሆን ኖሮም ዕጣ መጣል ሳያስፈልግ ሁለቱንም ተመራጮች ሐዋርያት አድርገው በሾሟቸው ነበር። ይህን ችግር ለመፍታት ዕጣ ማዘጋጀትንና ሐላክነዚህ ከሁለቱ የመረጥኸውን ሰው አመልክተን ብለው መጸለይን ተገቢ ነገር አደረጉት። ለመሆኑ ሳይጸልዩ ዕጣው ቢጣልስ ኖሮ ከሁለቱ ለአንዱ ይወጣ ነበር እንጂ ለሌላ ለማን ይወጣ ነበር? ዕጣው ለየትኛውም ቢወጣ ችግር አልነበረበትም፤ ሁለቱም መስፈርቱን አሟልተዋል ተብሏልና።

«ይህ ዐይነቱ ጸሎት ዛሬ እኛ ሁላችን ከምንጸልየው ጸሎት የተለየ ሆኖ አይታይም። የሚጸለይበትን ዋናውንና መሠረታዊውን ጉዳይ እኛው ወስነን አንዱን ለመለየት ስንል የመጸለይን ልምድ አካብተናል። እንደ እውነቱ ከሆነ ጸሎት ሊቀርብ ይገባ የነበረው በመሠረታዊ ጉዳይ ነበረ። ይህም ማለት መተካት ካስፈለገ፡-

- በጉደለው ሐዋርያ ስፍራ ሰው መተካት ያስፈልጋልን? አንተው መርጠህ ታስታውቀናለህን?
- ወይስ እኛ እንድንመርጥ ታዘናለህ?
- እኛ እንድንመርጥ የምታዘን ከሆነ በምን መመዘኛ እንመርጣለን?

ብለው በዚህ መሠረታዊ ጉዳይ ቢጸልዩና በሚቀበሉት መልስ መሠረት ቢፈጽሙ ኖሮ ትክክልና አግባብ ነው የተሰኘ አሠራር በሆነ ነበር።

«በጌታችን ከተመረጡት ሐዋርያት መካከል አንዱ፡ አስቆሮታዊው ይሁዳ እንደሚከዳው ጌታ ራሱ ተናግሮ እንደ ነበርና በእርሱ ቦታ ሌላ ደቀ መዝሙር እንዲመርጡ ያዘዘባቸው፡ መመሪያም ያልሰጣቸው መሆኑን ከላይ ተመልክተናል።

«ደግሞም በሐዋርያቱ ጉባኤ ለምርጫ የቀረቡት ተወዳዳሪዎች ጌታን ከአገልግሎቱ መነሻ ጀምሮ የተከተሉ ናቸው ሲባል፡ ጌታችን ሐዋርያቱን በመረጠበት ጊዜ የነበሩ ናቸው ማለት ነው፤ ይህም ማለት ራሱ ጌታችን ለሐዋርያነት ብቁ አይደለም ብሎ የተዋቸው ናቸው ማለት ነው። ታዲያ ጌታ ብቁ አይደለም ብሎ የተወውን ደቀ መዝሙር፡ ሐዋርያ ሁን ብለው ሐዋርያት መሾማቸው ምን ያህል አግባብነት አለው?

«4.0 የማትያስ ሐዋርያነት በጌታችን ጸድቋልን?»

«ለመሆኑ የማትያስን ሐዋርያነት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አጽድቆታልን? ተብሎ ቢጠየቅ፡ በግብረ ሐዋርያት በነቅዱስ ጴጥሮስ የምርጫ ሥነ ሥርዐት ውስጥ ስሙ

ከመጠቀሱ በቀር፡ በዐዲስ ኪዳን ውስጥ ስለ እርሱ የተጻፈና የሚነበብ ታሪክ የለም። ግልጽ በሆነ መንገድ የምናውቀው ነገር ቢኖር፡ ከዚያ ቀደም ብሎ ጌታችን ማትያስ በአባልነት ከሚገኝበት ከብዙ ደቀ መዛሙርት መካከል ዐሥራ ሁለቱን ሐዋርያት ሲመርጥ ማትያስንም ሆነ ሌላውን ዕጩ የሴፍን አልመርጧቸው የነበረ መሆኑን ብቻ ነው።

«ጌታ ያልመረጣቸውን እነዚህን ደቀ መዛሙርት ሐዋርያት ሲመረጡ ይገባል ብለው ዕጩዎች አድርገው አቀረቧቸው፤ ከሁለቱ አንደኛውን ማትያስን በዕጣ ሐዋርያ አድርገው ሾሙ። የምናውቀው ይህን ብቻ ነው።

«ነገር ግን ከጥቂት ዓመታት በኋላ ሐዋርያትን የመምረጥ ሥልጣን ያለው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የቤተ ክርስቲያን አሳዳጅ የነበረውንና ጳውሎስ የተባለውን ሳውልን ሲመርጠው፡ ሲጠራውና ለሐዋርያነት ሲሾመው ዐዲስ ኪዳን ያስነብበናል (የሐዋ. 9፡1-22፤ 2ጢሞ. 1፡9-11)።

«ሐዋርያት ከየሐንስ ጥምቀት ጀምሮ ጌታ አስካረገበት ጊዜ ድረስ ከእኛ ጋር ዐብሮ ጌታን የተከተለ ደቀ መዝሙር፡ ሐዋርያ ሊሆን ይገባል በማለት ያወጡትን መመዘኛ የማያሟሉ ሳውል ሐዋርያ ሊሆን በራሱ በጌታ ተመረጠና ተሾመ። ሳውል በጌታ ጉባኤ ተገኝቶ እንደነጹጥሮስ ያልተማረ፡ ይልቁንም በተቃራኒ ቡድን ውስጥ ተሰልፎ የጌታን ትምህርት ይቃወም የነበረ ሰው ነው፤ ጳውሎስ የተባለው ሳውል ይህን የራሱን ታሪክ ደጋግሞ ይመለከር ነበር (የሐዋ. 22፡1-21፤ 26፡1-19)።

«የሌሎቹ ሐዋርያት መመረጥ እንዲሁ ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ እንደ ሆነ (ማር. 3፡13-14፤ ዮሐ. 13፡1፤ 15፡16) የጳውሎስም መመረጥ እንዲሁ ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ሆነ (ገላ. 1፡13-17)።

«እኔ ከሐዋርያት ሁሉ የማንስ፡ ሐዋርያ ተብዬ ልጠራ እንኳ የማይገባኝ ነኝ፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን አሳድጻለሁ፤ ነገር ግን በእግዚአብሔር ጸጋ አሁን የሆንሁትን ሆኛለሁ፤ ለእኔም የተሰጠኝ ጸጋ ከንቱ አልሆነም፤ እንዲያውም ከሁሉም በላይ በትጋት ሠርቻለሁ፤ ዳሩ ግን እኔ ሳልሆን ከእኔ ጋር ያለው የእግዚአብሔር ጸጋ ነው፤» (1ቆሮ. 15፡9-10) ሲል ጳውሎስ መስክሯል።

«ከእነርሱ ይልቅ በትጋት የሠራበትንና በእርሱ የተገለጸውን የሐዋርያነት ጸጋ ሲመለከቱ፡ ሐዋርያት ስለ ራሳቸውና ስላወጡት የሐዋርያነት መመዘኛ ምን ያህል ተሰምቷቸው ይሆን? አይታወቅም።

ጥያቄዎችና መልሶቻቸው

ጥያቄ:- ከዲያቆን ነጻረ አብ

የኢትዮጵያ መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር ለኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን በ2000 ዓ.ም. ያሳተመው ነው በተባለው ዐዲስ መጽሐፍ በወንጌል የሐንስ ምዕራፍ 2 ከቀጥሮ 1 ጀምሮ ላለው ምንባብ የተሰጠው ርእስ አስገርሞኛል፤ እናንተንስ?

መልስ:- ከመምህርት ሲያደ

ዲያቆን ነጻረ አንተን ያስገረመህ እኛን ደግሞ አሥቆናል።

የኢትዮጵያ መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር የተለየ ቡድን አስተምህሮን ለመደገፍ ሲል ካሁን ቀደም ከነበረው መጽሐፍ ቅዱስ በመለወጥ፣ በማጉደልና በመጨመር ይህን መጽሐፍ ቅዱስ ሲያሳትም፣ የማንኛውንም ቤተ እምነት አስተምህሮ እንደማያንጸባርቅ የገባውን መሠረታዊ ግዴታ አፍርሷል። ቀደም ሲል በጮራ ቀጥሮ 36 ርእስ አንቀጽ የተገለጸውንም መመልከት ይቻላል። የጠቀስኸው የወንጌል ክፍል ግን «ኢየሱስ ውሃውን ወደ ወይን ጠጅ ስለ መለወጡ» የተጻፈ ቀዳሜ ተአምር ነው። ምን ጊዜም በታተመው መጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተሰጠው የምንባብ ርእስ ከዚህ የተለየ አይደለም። የመጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር ባሳተመው የግእዘ ዐዲስ ኪዳን «በእንተ ከብካብ በቃና ዘገለላ፤ - በቃና ዘገለላ ስለ ተደረገው ሰርግ» ሲባል የኖረ ነው።

በአርባዕቱ ወንጌል አንድምታ ትርጓሜም ከዚህ የተለየ እንዳልሆነና፡ «በከመ ተገብረ ከብካብ በቃና ዘገለላ - በቃና ዘገለላ ሰርግ እንደ ተደረገ» የሚል ርእስ እንደ ተሰጠው ይታወቃል።

በቅዱሳት መጻሕፍት የክፍል ርእስ፣ ምዕራፍና ቀጥሮ ከተሰጠበት ጊዜ ጀምሮ ክፍሉ በዚህ ርእስ ሲነበብና ሲፈከር ኖሯል። አሁን ግን ለአንድ ቡድን አስተምህሮ እንዲስማማ ተደርጎ በታተመው በዚህ መጽሐፍ ቅዱስ ላይ፡ ይህ ክፍለ ምንባብ «ስለ እናቱ ምልጃ» የሚል ርእስ ተሰጥቶታል። ይህ ርእስም በኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ያልነበረ መሆኑን ከላይ የተጠቀሱትን ነባር የቤተ ክርስቲያኒቱን መጻሕፍት በማንበብ መረዳት ይቻላል። ይህ ግን የአንድ ቡድን አመለካከት ብቻ ነው።

ለላው ተቃራኒ ቡድን ለዚህ ክፍለ ምንባብ «ማርያም በጣልቃ ገብነቷ የደረሰባት ተግሣጽ» የሚል ርእስ ሰጥቶ ሲያስተምር ተደምጧል። እንግዲህ ይህ ቡድንም የ2000 ዓ.ም. መጽሐፍ ቅዱስ አሳታሚ ቡድን

የሄደበትን መንገድ ተከትሎ ወደ ኢትዮጵያ መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር መቅረብ ከቻለ፡ ለራሱ አስተምህሮ ድጋፍ ሰጪ ርእስ ሰጥቶ መጽሐፍ ቅዱስ ሊያሳትም ይችላል ማለት ነው። እንደዚህ ከሆነም መጽሐፍ ቅዱስ አንድ ቅዱስ መጽሐፍ መሆኑ ይቀርና፣ የቡድኖች አስተምህሮ ወደ መሆን የሚለወጥበት ጊዜ ሩቅ እንዳይደለ አመላካች ነው።

እንደዚህ ከመሆኑ በፊት የቃሉ መበራረዝና መከላከል ግድ የሚላቸው ቤተ እምነቶች ካሉ፣ የቅዱሳት መጻሕፍትን መብት የሚያስጠብቁበት ሌላ ማኅበር ማቋቋም ይኖርባቸዋል እንላለን።

የቅዱሳት መጻሕፍትን ሐሳብ ማንም ወደ ራሱ አስተሳሰብ ሊጠመዘዘው እንዳይሞክር ጥንቃቄ መደረግ አለበት የሚለው መመሪያ እንዳይጣስ ጥንቃቄ ሊደረግ ይገባል (2ጴጥ. 1፡20-21)።

ወደ ክፍለ ምንባቡ ይዘት ገብተን ስንመለከት፡ የእናቱን ምልጃና የምልጃዋን ተቀባይነት የሚያመለክት ሐሳብ ፈጽሞ የለም። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ሰርጉ ቦታ ሲሄድ በዚያ ሊያደርግ ያለውን አስቀድሞ የሚያውቅ ነው። ሊያደርግ ያለውንም በወሰነው ጊዜ ብቻ እንዳቀደው አድርጎ ስለሚሠራ የቅድስት እናቱ ድርሻ ይህንኑ መጠበቅ መሆኑን እንድትገነዘቡ በሰጣት ምላሽ አስተምሯታል።

ሊያደርግ ያለውን ከጊዜው በፊት ያደርግ ዘንድ ሊገፋፉት ለሞከሩት ወንድሞቹ በዚህ ዐይነት ምላሽ ተቃውሞውን ገልጸላቸዋል። ወንጌል «ወንድሞቹ» የሚላቸው እነዚህ ወገኖች፣ አንድ ጊዜ ለዳስ ክብረ በዓል ወደ ኢየሩሳሌም ዐብሯቸው እንዲሄድ በጠየቁት ጊዜ፣ እናንተ ወደ በዓሉ ውጡ፤ የእኔ ጊዜ ገና አልደረሰም አላቸው። በኋላ ግን የራሱ ጊዜ ሊደርስ ወጥቶ በዚያ አስተማሪ (ዮሐ. 7፡1-39)።

እንግዲህ ይህንም ምንባብ «የወንድሞቹ ምልጃ» ብለን ርእስ ልንሰጠው ነው? እናቱን «ከንቺ ጋር ምን አለኝ፤ ጊዜዬ ገና አልደረሰም» ባለበት ሁኔታ፣ ወንድሞቹ የተባሉትንም «ጊዜያል ዓዲ ኢበጽሐ - ጊዜዬስ ገና አልደረሰም» ብሏቸዋል።

ለእናቱ ያን ዐይነት መልስ ከሰጠ በኋላ በሰርጉ ቤት ቈይቶ፣ በራሱ ዕቅድና ጊዜ ውሃውን ወደ ወይን ጠጅ መለወጡን ምልጃዋን ተቀብሎ መፈጸሙ ነው የሚያስኝ ከሆነ፣ ለወንድሞቹም የተቃውሞ መልስ ከሰጠ በኋላ፣ በራሱ ጊዜ ወደ ኢየሩሳሌም

ወጥቷልና ማሳሰቢያቸውን መቀበሉ ነው ሊያሰኝ በቻለ ነበር።

«ምንት ብዩ ምስሌኪ አ ብእሲቶ - አንቺ ሴት! ካንቺ ጋር ምን አለኝ» በማለቱ እርሷ በሥጋ እናቱ መሆኗ፣ በምክረ ሥላሴ ሊፈጽመው በመጣው መለኮታዊ ጉዳይ ጣልቃ እንድትገባ የሚያደርግ መብት እንደማያስገኝላት የሚጠቀም ነው። ውድ እናቱ፣ እርሱና ደቀ መዛሙርቱ እንደ ሌሎች ታዳሚዎች ሁሉ በሰርጉ ግብዣ ተገኝተዋል። «የወይን ጠጅ ባለቀ ጊዜም የኢየሱስ እናት የወይን ጠጅ እኮ የላቸውም» አለችው። የወይን ጠጅ ማለቅ የግብዣውን ፍጻሜ የሚያረዳ ስለ ሆነ፣ ከዚያ በኋላ እዚያ መቀመጥ አስፈላጊ አይሆንምና እንዲሁ ማለቷ ግልጽ ነው። ይኸውም የልቧን ከሚያውቀው ጌታ «ጊዜዬ ገና አልደረሰም» ተብሎ በተሰጣት ምላሽ፣ እርሱ የሚሄድበት ጊዜ እንዳልደረሰና በሰርጉ ቤት እንደሚቆይ በግልጽ እንድትረዳ አድርጓል።

የወይን ጠጅ ያለቀበት ሰርግ ደጋሽ ከዘመድ፣ ከወዳጅ ርዳታና ምክር በሚፈልግበት በዚያ ቀጭን ጊዜ፣ ልጇ እዚያው ቂይቶ ሊረዳው እንደሚፈልግ እናቱ ከሰጣት መልስ መረዳት ቻለች፤ ስለ ሆነም «እንዲሁ» ያለችበት የእርሷ ሐሳብ እንዲሰረዝና «እቂያለሁ» የሚለው የልጇ ሐሳብ ተፈጻሚ ሊሆን እንደሚገባ አመነች። ሰላመነችም ለአገልጋዮቹ «የሚላችሁን ሁሉ አድርጉ» በማለት ምክር ለገሰቻቸው።

«ምንት ብዩ ምስሌኪ አ ብእሲቶ! አንቺ ሴት! ከአንቺ ጋር ምን አለኝ» ማለቱ፣ በዚህ ጉዳይ እኔንና አንቺን የሚያገናኝ ጉዳይ የለም ማለት ነው። ይህን የመሰለ ንባብ በሌላም ስፍራ ይገኛል።

«ምንት ብነ ምስሌኪ ኢየሱስ ወልደ እግዚአብሔር - የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ሆይ ከአንተ ጋር ምን አለኝ?» የብዙ አጋንንት ጩኸት (ማቴ. 8፡29)።

«ምንት ብዩ ምስሌኪ ኢየሱስ ናዝሬዊ - የናዝሬቱ ኢየሱስ ሆይ ከአንተ ጋር ምን አለኝ?» የአንድ ጋኔን ጩኸት (ማር. 1፡23፤ ሉቃ. 4፡34)።

ዲያቆን ነጻረ አብ፣ አጋጣሚዎችን በመጠቀም አስተምህሮአችንን ይደግፍልን ዘንድ በቅዱስ መጽሐፍ መጨመርን፣ ከቃሉም ማጉደልንና ቃሉን መለወጥን የመሰለ በደል ከመፈጸም፣ መጀመሪያውን በቅዱስ መጽሐፍ ላይ የተመሠረተ እውነተኛ አስተምህሮ መቅረጽ አማራጭ የለውም ብለን እንመክርሃለን፤ እንዲህ በማድረግህ ራስህን ከመጠበቅህ ጋር በወልደ እግዚአብሔር ላይ በተቃውሞ በሚነሡት ላይ ከእግዚአብሔር ጋር ወግነህ ትሥቅባቸዋለህ (መዝ. 2፡1-5)።

ስለ ንጹህ (ስለ አመለካከትህ) ልዑል እግዚአብሔር ይባርክህ!

ጥያቄዎች፣ ከተለያዩ ወገኖች

ተመሳሳይ መልስ የሚኖራቸው ጥያቄዎች ከተለያዩ ወገኖች ደርሰውናልና በአንድነት መልስ ተሰጥቷቸዋል።

አንደኛ ጥያቄ፣ ከሔለን ኢየሱስ

ለእኔ ያን ያህል ባይታወቀኝም ወላጆቼም ንደኞቼም ውብ ነሽ ይሉኛል። ይህ የእግዚአብሔር ነጻ ስጦታ ስለ ሆነ አልኩራበትም። ገና 17 ዕድሜ ላይ እገኛለሁ፤ በትምህርትም በዕድሜም ገና ስለ ሆንሁ ባል የማገባበት ጊዜ እንዳልሆነ ዐውቃለሁ። አሁን ግን በቤተ ክርስቲያንም ሆነ በመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ክፍለ ጊዜ «እግዚአብሔር፣ እንዳገባሽ ነግሮኛል፤ ለአንቺም እንድነግርሽ አዞኛል» የሚሉ ሰዎች ከቀን ወደ ቀን እየበዙ በመምጣታቸው ከክርስቲያኖች ጋር ጎብረት ማድረግን አቋርጫለሁ።

ሁለተኛ ጥያቄ፣ ከያዕቆብ በቀለ

«ወደ ዐረብ አገር እንድትሄጁ በር ከፍቼልሻለሁ፤ አባትሽ ሀብታም ስለ ሆነ ለመጓጓዣ ሠላሳ ሺህ ብር እንዲሰጥሽ አዘግኜለሁ። ጌታ አዞሃል በይና በእኔ ስም ንገረው ብሎኛል።» ብላ ልጇ ነገረች። ከምን መንፈስ የመጣ ፈሊጥ እንደ ሆነ አልገባኝም።

ሦስተኛ ጥያቄ፣ ከሶፍያ ወልደ ሥላሴ

«ባልሽን ፍቺው ተብሎ ከእግዚአብሔር የመጣ መልእክት ደርሶናል ከሚል ወንድም ቃሉ ተነገረኝ። ባሌን ያገባሁት የወልደ እግዚአብሔርን ፍጹም አዳኝነት ከመቀበሉ በፊት ነው፤ ሆኖም ባሌ እኔ በማምነው ዐይነት የማያምንና የማያመልክ ቢሆንም፣ እግዚአብሔርን ይወዳል፤ በእምነቴም መሰናክል የሆነበት ጊዜ የለም፤ ሆኖም ልፍታውን?»

መልስ፣ ከነቅዕ ጥበብ

እነዚህን የመሳሰሉ ጥያቄዎች ሊደርሱን ቂይተዋል፤ በተለያዩ ምክንያቶችም እስካሁን መልስ አልተሰጣቸውም ነበር። አሁን ግን እንደነዚህ ላሉ ጥያቄዎች አጠቃላይ መልስ ይሆናል ያልነውን እንደሚከተለው አቅርቦናል።

ሁለት ወይም ሦስት ሰዎችን በጋራ ስለሚመለከታቸው ጉዳይ እግዚአብሔር መልእክት ሲያስተላልፍ ለአንዱ ብቻ ለይቶ አይናገርም፤ በአንድነት በሚገኙበት ወይም ለየራሳቸው በመናገር መደናገር፣ መጠራጠርና

መታወክ እንዳይፈጠር ያደርጋል (1ቆሮ. 14:33)።

ይህንንም ከቀደሙት ወገኖች ታሪክ ምሳሌ የሚሆኑትን በመጥቀስ ለማስረዳት እንሞክራለን።

አንደኛ ምሳሌ ፥ የሳውልና የሐናንያ ጉዳይ

ሳውልን ጌታ በመንገድ በተገናኘው ጊዜ፥ ወደ ከተማ ገብቶ ሊያደርገው የሚገባ ነገር እንደሚነገረው ተገለጸለት። ይህ መልእክት ለሳውል ብቻ ተነግሮ እርሱን እንዲያነጋግር ለተመደበው ሰው ሳይነገረው ቢቀር ኖሮ ምን ሊሆን እንደሚችል ግልጽ ነበር። «ሳውል ይፈልግሃል» የሚለውን ዜና ሐናንያ ቢሰማ፥ ሀገር ጥሉ በጠፋ ነበርና ለሳውል የተናገረ ጌታ ለሐናንያም አስቀድሞ ስለ ተናገረ ወጥቶ ተቀበለው። ከጌታ ከራሱ ሳውልን እንዲገናኘው የመጣለትን መልእክት በሰማበት ጊዜ እንኳ ሐናንያ ትእዛዙን ለመቀበል አመንትቶ እንደ ነበር የታወቀ ነው። ስለ ሆነም መደናገር እንዳይኖር ለሚመለከታቸው ለሁለቱም ጉዳዩን እንዲያውቁት አደረገ (የሐዋ. 9:1-18)።

ሁለተኛ ምሳሌ፥ የቆርኔሌዎስና ጴጥሮስ ታሪክ
በጾምና በምጽዋት እግዚአብሔርን ክልቡ ይፈልግ የነበረው፥ ከቤተ እሕዛብ የነበረው ቆርኔሌዎስ ያደረገው በጎ ነገር ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት ታሰበለት፤ እውነተኛ ውንም የመዳን መንገድ የሚያሳየውን ጴጥሮስን ወደ ቤቱ እንዲያስመጣ ተነገረው።

ይህ ጉዳይ ለቆርኔሌዎስ በተነገረው ዐይነት ለጴጥሮስም ባይነገረው ኖሮ የቆርኔሌዎስን መልእክተኞች ተከትሎ ባልሄደ ነበር። ሦስት ጊዜ በተገለጠለት ራእይ ምክንያት ጴጥሮስ ለተላለፈለት መልእክት የታዘዘው በግድ ነበርና (የሐዋ. 10:1-9)።

እንግዲህ ከታሪኮቹ የተስተዋለ ፍሬ ነገር እንደሚኖር እናምናለን። እግዚአብሔር ሁለት ወይም ሦስት ሰዎችን በሚመለከት ጉዳይ ለአንድ ወንድም ወይም ለአንዷ አጎት ብቻ ተናግሮ ለሌላው ግን ሳይናገር በመተው በመካከላቸው ውዝግብ እንዲፈጠር አያደርግም።

በተለይ ለሦስተኛዋ ጠያቂ ለሶፍያ በተጨማሪ የምንሰጣት ምክር አለ።

አንዲት ሴት ለአንድ ወንድ የተሰጠችበትና ሁለቱ አንድ ሥጋ ይሆናሉ የተባለበት የጋብቻ ሕግ፥ ሰው በገጢአት ከመውደቁ በፊት በፍጥረት ጅማሮ የተደነገገ ነው (ዘፍ. 2:20-23)።

አይሁዳዊው፥ አረማዊው፥ ክርስቲያኑም ሊገዙለት የሚገባ፥ በማንኛውም እምነት ተከታይ ላይ የሚለጸና ሕግ ነው። በየትኛውም የእምነት ጥላ ሥር መሆናቸው ሰዎችን ለዚህ ሕግ ከመገዛት ነጻ አያደርጋቸውም።

በክርስትና ፍቺን ሊያስከትሉ ይችላሉ የተባሉ ምክንያቶች ግን በእግዚአብሔር ቃል በግልጽ ተደንግገዋል።

አንደኛ፡- ከተጋቢዎቹ በአንደኛው ወገን ያሉት ቢያመነዝሩ ፍቺ ሊኖር ይችላል፤ ሆኖም ተፋቺዎቹ ሌላ ቢያገቡ አመንዝራ ይሆናሉ፤ ዐዲስ ተጋቢዎችንም አመንዝራ ያደርጋሉ። ስለ ሆነም ሳያገቡ መኖር አለባቸው (ማቴ. 5:31-32፤ 19:1-9)።

ሁለተኛ፡- ከተጋቢዎቹ በአንደኛው ወገን ያሉት በሞት ቢለዩ፥ በሕይወት ያሉት ከታሰሩበት የጋብቻ ሕግ ነጻ ናቸውና በጌታ የሆኑትን እንደ ገና የማግባት መብት አላቸው (ሮሜ 7:1-3፤ 1ቆሮ. 7:8-9:39-40)።

ሦስተኛ፡- ከሁለቱ አንዱ ክርስቲያን በሚሆንበት ጊዜ እምነቱ ለመለያየት ምክንያት ሊሆን አይገባም። ሆኖም የማያምነው ወገን መለየት ከፈለገ ሊለይ ይችላል (1ቆሮ. 7:10-16)። ዳሩ ግን መለየት ወይም መለያየት ማለት ለየራስ መኖር እንጂ መፋታት ስላልሆነ፥ በፈለጉ ጊዜ ወይም ያልተግባቡበትን ችግር ሲያስወግዱ ሊታረቁና ዐብረው ሊሆኑ ይችላሉ (1ቆሮ. 7:10-11)።

ጥያቄ፡- ከተማሪ ከበበ ፀሐይ አስተርአየ ምድራችን ከመታዘዝ የሚገኝ በረከትን ዐጥታለች እያሉ አንዳንድ ሰባክያን ሊናገሩ ሰምቻለሁ፤ በረከትን ዐጥታለች ማለት ደግሞ በመርገም ውስጥ ናት ማለት ነውና አባባላቸው ግልጽ አልሆነልኝም።

መልስ፡- ከመምህር ደምፀ ቃለ አብ ምን ማለታቸው እንደ ሆነ ሰባኪዎቹን ራሳቸውን ብትጠይቁያቸው ኖሮ እንዲህ ያሉበትን ምክንያት በተረዱበት መንገድ ሊያስረዱሽ በቻሉ ነበር። ወይም የሰብከቱን ሙሉ መልእክት የያዘውን ካሌት ብትልክልን ኖሮ ሰብከቱን ካደመጥን በኋላ በገባን መጠን የሰባኪውን ሐሳብ ልናብራራልሽ በሞክርን። ቢሆንም ጥያቄሽ ወደ እኛ ስለ መጣ ምድራችን ከመታዘዝ ያጣቸውን በረከት ምንነት ልናካፍልሽ ወሰንን።

እግዚአብሔር የፈጠራት ዓለምና በውስጡ የሚገኙ ለቀጥታ የሚያዳግቱ ፍጥረታት፡ ትርጉም በሚሰጥ አኗኗር ውጥንቅጣቸው እንዲወጣ፡ እንዲመሰቃቀሱና እንዲበጣበጡ የፈጣሪያችን ፈቃድ አይደለም፡፡ ስለዚህ እያንዳንዱ የፍጥረት ክፍል በየምድቡ የሚገዛበትና የሚተዳደርበት ሕገ ተፈጥሮ ተሰጠው፡፡ ከእኛ ጋር በቅርበት የሚኖሩትን የንቦችንና የጉንዳኖችን ሥርዐት ያለው የኑሮ ዘይቤ፡ የፕላኔቶችን ሥርዐተ ዑደት፡ የወቅቶችንና የዕለታትን ሥርዐተ ፈረቃ፡ የሕያዋን ፍጥረታትን የመፀነስ፡ የመወለድና የመሞት ሥርዐት ወዘተርፈ በማጤን አባባላችንን መረዳት ይቻላል፡፡

በዚህ መሠረት እያንዳንዱ ክፍል ፍጥረታት ለራሱ በተደነገገለት ሕገ ተፈጥሮ እየተገዛ ለአጠቃላይ የሥነ ፍጥረት ሕግ (ሶላር ሲስተም) ይገዛል፡፡ የምድራችንና የተሽከመቻቸው ፍጥረታት እንቅስቃሴ ውበትንና ሥርዐታዊነትን ተላብሶና ሕጋዊነትን ጠብቆ እየኖረ ነው፡፡ «ከዘላለም እስከ ዘላለም አጸናቸው፤ የማይሻርም ሕግ ደነገላቸው» (መዝ. 104፡1-30፤ 148፡1-13 ዐ.መ.ት.)፡፡

በተለይ ወደ ምድር ሁኔታ ስንመለስ፡ በአጠቃላይ የሥነ ፍጥረት ሕግ በምትገዛው ምድር ላይ ላሉት ፍጥረታት ሁሉ ሰው ገዢ ሲደረግ (ዘፍ. 1፡28፤ መዝ. 8፡1-9)፡ እርሱ ራሱ ደግሞ ሁሉን ላስገዛለት ለእግዚአብሔር መግዛት ነበረበት፡፡ ይህ ሰው ነው በፍጥረታተ ምድር ላይ ገዢ ላደረገው ለእግዚአብሔር መግዛትን እንዲያለውና በዐመፅ ራሱን እንደ እግዚአብሔር የማድረግ ርምጃ ወስዶ የወደቀው፡፡ በዚህ ጊዜ ሰው በመታዘዝ የሚገኘውን የመጀመሪያውን በረከት ዐጣና መርገምን ተከናኝቦ፤ እራት ዘፍጥረት ምዕራፍ ሦስት ይህን ይተርካል፡፡

«ብዙ ተባዙ፤ ምድርንም መሏት» በሚለው መለኮታዊ ትእዛዝ መሠረትም የሰው መራባት ሲቀጥል ቤተሰብ ተወለደ፤ የብዙ ቤተሰቦችም ስበሰብ ማኅበረሰብ ተገኘ፤ በሂደትም የብዙ ማኅበረሰቦች ስብሰብ ኅብረተሰብ፡ ቀጥሎም የብዙ ኅብረተሰቦች ስብሰብም ብሔር ወይም እገር ከዚያም አህጉር ተወለዱ፡፡ እነዚህ ሁሉ ሥነ ፍጥረታትን በሙሉ አጠቃሎ በሚገዛው ትልቁ የእግዚአብሔር መንግሥት የታቀፉ ናቸው (መዝ. 9፡7-8፤ 11፡4-7፤ 22፡28፤ 48፡7-9፤ 145፡13፤ ሰቄ. 5፡19)፡፡

ቤተሰብ፡ ትንሹ መንግሥት
ቤተሰብ በምድር በሚታየው የእግዚአብሔር መንግሥት ሥር የመጀመሪያው ክፍለ መንግሥት ነው፡፡

እባወራ፡ እመወራና ልጆች፡ አንዳንድ ጊዜም ተቀጣሪዎች ይገኙበታል፡፡ ሁሉም በዚህ መንግሥት ውስጥ መሪና ተመሪዎች፡ አዛዥና ታዛዦች ሆነው የሚገኙበት ቤተሰብ ሰላማዊ ኑሮውና ደኅንነቱ ሳይናጋ ይኖር ዘንድ፡ ከንጉሠ ነገሥቱ ከእግዚአብሔር የተሰጣቸውን ሕግ ሊያከብሩና ሊያስከብሩ ይገባል፡፡ ሕግ አፍራሽነት መርገምን ያስከትላልና (ሚል. 2፡10-16፤ ዕብ. 13፡4)፡፡

ማኅበረሰብ፡ ማእከላዊ መንግሥት
ማኅበረሰብ፡ ኅብረተሰብ በሚታየው የእግዚአብሔር መንግሥት መዋቅር ከቤተሰብ ቀጥሎ ያለ ዐቢይ ክፍለ መንግሥት ስለ ሆነ፡ በዚህም ክፍል በየደረጃው በተዋቀሩት አካላት የሚገኙት ሁሉ፡ የአካሉ ሰማላዊ ኑሮና ደኅንነት እንዲጠበቅ ሕገ እግዚአብሔርን ሊያከብሩና ሊያስከብሩ ይገባል፤ ካልሆነም መርገም ይከተላል (ሮሜ 12፡9-21፤ ኡፌ. 4፡17-32፤ ዕብ. 13፡1-3)፡፡

ድርጅት (አሠሪና ሠራተኛ) ያለበት አካል፡ ሌላው ክፍለ መንግሥት
በየትኛውም ማኅበረሰብ፡ ሰው ሁሉ ራሱን ችሎ የራሱን ኑሮ ሊመራ አይችልም፤ በተለያዩ ምክንያቶች ቀጣሪና ተቀጣሪ (አሠሪና ሠራተኛ) ይኖራሉ፡፡ ይህም በእግዚአብሔር መንግሥት የታቀፈ ማኅበራዊ ሥርዐት ነው፡፡ ቀጣሪ ዕውቀትንና ጉልበትን መግዛት ይፈልጋል፤ ተቀጣሪ ለመኖር የሚያስፈልገውን ገንዘብ የሚያገኘው ዕውቀቱንና ጉልበቱን ሽጦ ነው፡፡ ይህንም በተመለከተ በእግዚአብሔር ሕግ ውስጥ የሰፈረው ድንጋጌ ሊከበር ይገባል (ዘዳ. 24፡14-15፤ ያዕ. 5፡1-9)፡፡

ሀገር፡ በምድር በሚታየው የእግዚአብሔር መንግሥት ትልቁ ክፍል
በአንድ ሀገር ላዕላይ መዋቅር የመንግሥት ሥልጣን አለ፡፡ ከላይ የተገለጹት የቤተሰብ፡ የማኅበረሰብና የኅብረተሰብ መተዳደሪያ ሕገጋትን ያከብራል፤ ያስከብራል፡፡ ዝርዝር ሕጎችን ያወጣል፤ ዜጎችን ይዳኛል፤ የሀገርን ዳር ድንበር ያስከብራል፡፡ እንደየሀገሩ የመንግሥት አቋም የተለያዩ ጎሳፊነቶች ቢኖሩም፡ ለእግዚአብሔር መንግሥት ቀጥታ ተጠሪ ነው (ኢዮ. 12፡17-25፤ ዳን. 2፡21፤ 4፡17፤ መዝ. 83፡18፤ 103፡19፤ ኤር. 27፡5-7)፡፡

ከታች ከቤተሰብ ጀምሮ ወደ ላይ እስከ መንግሥት ሥልጣን ድረስ ያሉ ዜጎች ሁሉ፡ በግልም ሆነ በኅብረት ከበላያቸው ላሉ ጎሳፊዎች ተጠሪዎች መሆናቸው እንደ

ተጠበቀ፡ ለእግዚአብሔርም ተጠሪዎች ናቸው። በሚፈጠር በደል በቅርብ ያሉ ጎሳፊዎች ርምጃ ቢወስዱም ባይወስዱም፡ እግዚአብሔር በበኩሉ አጥፊዎችን መቅጣቱ አይቀሬ ነው። ስለዚህም ነው የየክፍለ መንግሥቱን ጎሳፊነት የሚመለከት ድንጋጌ በመጽሐፍ ቅዱስ ተጽፎ የደረሰን።

1. የቤተሰብን ጎሳፊነት የሚመለከት ሕግ

- ሚስቶች ሆይ፡ ለጌታ እንደምትገዙ ለባሎቻችሁም ተገዙ።
- ባሎች ሆይ፡ ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያንን እንደ ወደዳትና ራሱንም ስለ እርሷ አሳልፎ እንደ ሰጠ እናንተም ሚስቶቻችሁን ውደዱ።
- ልጆች ሆይ፡ በጌታ ታዘዙ ይህ ተገቢ ነው፤ አባትህንና እናትህን አክብር በሚለው ቀዳሚ ትእዛዝ ውስጥ ያለው ተስፋ «መልካም እንዲሆንልህ፡ እድሜህም በምድር ላይ እንዲረዝም» የሚል ነው።
- አባቶች ሆይ፡ እናንተም ልጆቻችሁን አታስቁጧቸው፤ ነገር ግን በጌታ ምክርና ተግሣጽ አሳድጋቸው (ኡፌ. 5፡22-33፤ 6፡1-4)።
- ሚስቶች ሆይ፡ በጌታ ዘንድ ተገቢ በመሆኑ ለባሎቻችሁ ታዘዙ።
- ባሎች ሆይ፡ ሚስቶቻችሁን ውደዱ፤ መራራም አትሁኑባቸው።
- ልጆች ሆይ፡ ይህ ጌታን ደስ የሚያለኝ በመሆኑ ለወላጆቻችሁ በሁሉም ነገር ታዘዙ።
- አባቶች ሆይ፡ ተስፋ እንዳይቁርጡ ልጆቻችሁን አታስመርሯቸው (ቁላ. 3፡18-21)።
- ሚስቶች ሆይ፡ እናንተም እንደዚሁ ለባሎቻችሁ ተገዙ።
- ባሎች ሆይ፡ እናንተም ደግሞ ጸሎታችሁ እንዳይደናቀፍ (እንዳይከለክል) በነሯችሁ ሁሉ ለሚስቶቻችሁ ዐስቡላቸው (1ጴጥ. 3፡1-7)።

2. የድርጅት ጎሳፊዎችንና ሠራተኞችን (በጥንታዊው ሥርዐተ ማኅበር ጌቶችንና ባሮችን) የሚመለከት ሕግ

- ባሪያዎች ሆይ፡ ለክርስቶስ እንደምትታዘዙ በምድር ጌቶቻችሁ ለሆኑት በአክብሮትና በፍርሀት፡ በልብ ቅንነትም ታዘዙ፤ ለታይታና ከእነርሱ መገላን ለማግኘት ሳይሆን እንደ ክርስቶስ ባሪያዎች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከልብ በመፈጸም ታዘዟቸው። ... ምክንያቱም ባሪያም ሆነ ነጻ ሰው ለሚያደርገው በጎ ነገር ሁሉ

ሽልማቱን ከጌታ እንደሚቀበል ታውቃላችሁ።

- እናንተም ጌቶች ሆይ፡ ለባሮቻችሁ እንዲሁ አድርጉላቸው፤ የእነርሱም የእናንተም ጌታ የሆነው በሰማይ እንዳለ፡ የሰውንም ፊት አይቶ እንደማያደላ ታውቃላችሁና አታስፈራሯቸው (ኡፌ. 6፡5-9)።
- ባሮች ሆይ፡ ሰውን ለማስደሰትና ለታይታ ብላችሁ ሳይሆን በቅን ልብ ጌታን በመፍራት ለምድራዊ ጌቶቻችሁ በሁሉ ነገር ታዘዙ ... ከጌታ ዘንድ እንደ ብድራት የምትቀበሉት ርስት እንዳለ ታውቃላችሁና የምታገለግሉት ጌታ ክርስቶስን ነው።
- ጌቶች ሆይ፡ እናንተም በሰማይ ጌታ እንዳላችሁ ስለምታውቁ አገልጋዮቻችሁን በፍትሕና በቅንነት አስተዳድሯቸው (ቁላ. 3፡22-25፤ 4፡1 ዐ.መ.ት.)።
- እናንተ አገልጋዮች ሆይ፡ ለደጎችና ለገሮች ጌቶቻችሁ ብቻ ሳይሆን ለክፉዎችም በፍጹም አክብሮት ታዘዙ (1ጴጥ. 2፡18-25)።

3. በየደረጃው የሚገኙ የመንግሥት ባለሥልጣናትንና ዜጎችን የሚመለከት ሕግ

- ማንኛውም ሰው በሥልጣን ላሉት ሹማምት መግዛት ይገባዋል፤ ከእግዚአብሔር ካልሆነ በቀር ሥልጣን የለምና፤ ያሉትም ባለሥልጣናት በእግዚአብሔር የተሾሙ ናቸው። ስለዚህ በባለሥልጣን ላይ የሚያምፅ በእግዚአብሔር ሥርዐት ላይ ማመፀ ነው፤ ይህን የሚደርጉትም በራሳቸው ላይ ፍርድን ያመጣሉ (ሮሜ. 13፡1-7)።
- እንግዲህ ከሁሉ አስቀድሞ ልመናና ጸሎት፡ ምልጃና ምስጋና (ስለ) ለሰዎች ሁሉ፡ (ስለ) ለነገሥታትና ለባለሥልጣናት ሁሉ እንዲደረግ ዐሳስባለሁ፤ ይህም በእውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወትና በቅድስና ሁሉ በሰላምና በጸጥታ እንድንኖር ነው (1ጢሞ. 2፡1-4)።
- ሰዎች ለገዢዎችና ለባለሥልጣናት እንዲገዙ፡ እንዲታዘዙና መልካም የሆነውን ሁሉ ለማድረግ ዝግጁ እንዲሆኑ ዐሳስባቸው (ቲቶ 3፡1-11)።
- ስለ ጌታ ብላችሁ፡ ለምድራዊ ባለሥልጣን ሁሉ ተገዙ፤ የበላይ ባለሥልጣን ስለ ሆነ ለንጉሥ ቢሆን፡ ወይም ክፉ አድራጊዎችን ለመቅጣት፡ በጎ አድራጊዎችን ለማመስገን እርሱ ለሾማቸው ገዢዎች ታዘዙ (1ጴጥ. 2፡13-17)።

ወቅታዊ ጉዳይ

የማንን ጦርነት እየተዋጋህ ነው?

«በሳኦል ቤትና በዳዊት ቤት መካከል ብዙ ዘመን ጦርነት ሆነ፤ የዳዊት ቤት እየበረታ፤ የሳኦል ቤት ግን እየደከመ የሚሄድ ሆነ።» (2ሳሙ. 3:1)።

የምንኖርበት ዓለም ከጥንት ጀምሮ እስካሁን ድረስ አያሌ ጦርነቶችን አስተናግዳለች፤ እያስተናገደችም ትገኛለች። ጦርነቶቹም ሉዓላዊ መንግሥት ባላቸው በተለያዩ ሁለት ወይም ቀጥራቸው ከዚያ በላይ በሆነ አገሮች መካከል፤ ወይም በአንድ አገር ውስጥ በሚኖሩ ዜጎች መካከል የተደረጉና የሚደረጉ የእርስ በርስ ጦርነቶች ሊሆኑ ይችላሉ።

የእግዚአብሔርም ሕዝብ በዓለም ሲኖር ብዙ ሰልፉ /ጦርነት/ አለበት። ብዙ ጊዜም ሰልፉ የሚነሣበት ከወጪ፤ ማለትም የእግዚአብሔርን መንግሥትና ሕዝብ ከሚቃወሙ የጨለማው ዓለም ገዢዎች (ሰይጣንና ሰራዊቱ) እና የእነርሱ መጠቀሚያ ከሆኑ የዓለም ሰዎች ዘንድ እንደ ሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ያስረዳል። ቢሆንም ክርስቲያኖች በጦርነቱ የሚዋጉት ክሥጋና ከደም (ከሰው) ጋር አይደለም፤ «ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር ከዚህም ከጨለማ ዓለም ገዢዎች ጋር፤ በሰማያዊም ስፍራ ካለ ከከፋት መንፈሳዊውያን ሰራዊት ጋር ነው እንጂ» (ኤፌ. 6:12)። ይህም ጦርነቱ መንፈሳዊ እንጂ ሥጋዊ አለመሆኑን ያመለክታል።

አንዳንድ ጊዜ ግን በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል መንፈሳዊ ያልሆነ፤ በአንዱ ወይም በሁለቱም ወገኖች ምክንያትነት የሚቀሰቀስ የእርስ በርስ ጦርነት ሊፈጠር ይችላል። ምናልባትም እንደ ግጭቱ ሁኔታ አንዱ መንፈሳዊውን ሌላው ሥጋዊውን፤ ወይም ሁለቱም ሥጋዊውን ጦርነት ይዋጉ ይሆናል። የእግዚአብሔር ሕዝብ በሆኑት በሳኦልና በዳዊት ቤት መካከል ለብዙ ዘመን የተደረገው ጦርነት፤ ሥጋዊም መንፈሳዊም መልክ ነበረው ማለት ይቻላል።

የጦርነቱ መንሥኢ ምንድን ነው?

ዳዊት፡ በእስራኤል ሰፈር ዛቻንና ሽብርን እየነዛና የጦርነትን ነጋሪት እየጉሰመ የእስራኤልን ልብ ያራደውን ግዙፋን ፍልስጥኤማዊ ጀግና ጎልያድን፤ በወነጨፈው ጠጠር ግንባሩን መትቶት ምድር ላይ ከገነደለው በኋላ፤ ንጉሥ ሳኦልን በመዝሙርና በዘፈን ሊቀበሉ የወጡ ሴቶች ያቀረቡት መግሳ፤ በሳኦልና በዳዊት መካከል ከምቀኝነት ወደ ጦርነት ለሰፋው ልዩነት መንሥኢ ሆኗል። «ሳኦል ሺህ፡ ዳዊትም እልፍ ገደለ» (1ሳሙ. 18:7) የሚለው የሴቶቹ መግሳ ነበር ሳኦልን ያስቈጣውና ያስከፋው። «ከዚያም ቀን ጀምሮ ሳኦል ዳዊትን ተመቅኝቶ ተመለከተው» (ቀ. 9)።

ከዚህ ጊዜ አንሥቶ በሳኦልና በዳዊት መካከል የዕድሜ ልክ ጠላትነት ቢሰፍንም፡ ሁለቱ ወገኖች የማንን ጦርነት እየተዋጉ እንደ ሆነ እየለየ መጥቷል። የጠቡ ጀማሪ ንጉሥ ሳኦል፡ የራሱን ጦርነት ለመዋጋት እንደ ተለለፈ። «ለዳዊት እልፍ ሰጡት፡ ለእኔ ግን ሺህ ብቻ ሰጡኝ፤ ከመንግሥት በቀር ምን ቀረበት?» (ቀ. 8) በሚለው ቅንነት ዐዘል ንግግሩ ይፋ አድርጓል። ስለዚህ ሳኦል ዳዊትን የሚዋጋው በእርሱ ተወሰደብኝ የሚለውን ዝናና ክብር ለማስመለስ ይመስላል።

ዳዊት ግን ከመጀመሪያው አንሥቶ የተሰለፈው የእግዚአብሔርን ጦርነት ሊዋጋ ነው። ጎልያድን ሲገጥም ዐላማው ለራሱ ስምንና ዝናን ማትረፍ አልነበረም። «ምድር ሁሉ በእስራኤል ዘንድ አምላክ እንዳለ ታውቅ ዘንድ»። በተጨማሪም በዚያ ግጥሚያውን እየተመለከተ የተሰበሰበው ሕዝብ «እግዚአብሔር በሰይፍና በጦር የሚያድን እንዳይደለ ያውቅ ዘንድ» (1ሳሙ. 17:46:47) መሆኑን ለጎልያድ ባለማው ትንቢታዊ የእምነት ቃል አረጋግጧል። በኋላም ከሳኦል ፊት በመሸሽና በሳኦል ላይ ምንም ክፉ ነገር ባለማድረሱ፤ ይዋጋ የነበረው የእግዚአብሔርን ጦርነት እንደ ነበረ አስመክሯል (1ሳሙ. 25:28)።

ሳኦል የእግዚአብሔር መንፈስ ከራቀውና የእግዚአብሔርን ጦርነት ወደ ጎን ትቶ የራሱን ጦርነት መዋጋት ከጀመረ በኋላ፡ ከልቡም ባይሆን ለዳዊት የሰጠው መመሪያ «ስለ እግዚአብሔር ጦርነት ተጋደል» የሚል ነበር (1ሳሙ. 18:17)። ትግሉ የራሱን ጦርነትና የእግዚአብሔርን ጦርነት ለመዋጋት በየፊናቸው በተሰለፉ የአንድ ሕዝብ ሁለት ወገኖች መካከል የተካሄደ ነበር።

የሁለቱ ወገኖች የጎይል አሳላፍ ምን ይመስላል?

ሳኦል ንጉሥ እንደ መሆኑ፤ በወታደርና በጦር መሣሪያ፤ በስንቅም ብዛት ከዳዊት እጅግ የበለጠ መሆኑ የሚጠበቅ ነው። ዳዊትን ለማጥመድ የዘረጋቸው የሰላላ መረቦችና ልዩ ልዩ ወጥመዶችም እንደ ንጉሥነቱ መጠን የረቀቁና የላቁ ነበሩ።

ዳዊት ግን ከንጉሥ ፊት ነፍሱን ለማዳን የሸሸ ሰው እንደ መሆኑ፤ በሁለቱ መካከል ጠላትነት ከሆነበት ጊዜ ጀምሮ በብቸኝነት ነበር ያሳለፈው። ከሰው በኩል እንደ ነፍሱ ይወደው ከነበረው ከሳኦል ልጅ ከዮናታን በቀር (1ሳሙ. 18:3፤ 20:17)፤ ከጎኑ የቆመና በሳኦል ወጥመድ ውስጥ እንዳይወድቅ ደኅንነቱን ሲከታተልለት የነበረ ማንም አልነበረም። (የሳኦል ልጅ ዮናታን በጦርነቱ ከአባቱ ጎን ሳይሆን ከዳዊት ጎን መቆሙ፤ እግዚአብሔር ጦርነቱን ለሚዋጉለት ዐዋጅ ከወጣበት ቤት ሳይቀር ደጋፊ

ሊሰጥ እንደሚችል ያስረዳል)። ከተወሰነ ጊዜ በኋላ ግን ወንድሞቼና የአባቱ ቤተሰቦች፣ የተጨነቁ፣ ብድር ያለባቸውና የተከፉ በጠቅላላው 400 የሚያህሉ ሰዎች ተከተሉት (1ኛሙ. 22፡1-2)።

በሁለቱም በኩል የነበረው የጎይል አሰላለፍ የተለያየ የመሆኑን ያህል፣ አንዱ ለሌላው የነበረው ግምትም የተለያየ ነበር። ዳዊት ሳኦል የከፈተበትን ጥቃት፣ ንጉሥ የሞተን ውሻ ወይም ቀንጫን እንደሚያሳድድ (1ኛሙ. 24፡14)፣ ወይም ቆቅን እንደሚያባርር (1ኛሙ. 26፡20) አድርጎ ነበር የወሰደው። ይሁን እንጂ ሳኦልም በወታደሩ፣ በጦሩ፣ በሰንቀፍና በሰላዮቹ ብዛት የበላይነት እንዳለው ከማሰብ ይልቅ፣ ዳዊትን «እጅግ ብልጎ እንደ ሆነ አይቶ እጅግ ፈራው» (1ኛሙ. 18፡15-29)።

የዳዊት ቤት ለምን በረታ?

ከንጉሡ ከሳኦል ፊት የከብሰለው ዳዊት እየበረታ የሄደበት ምስጢር ሌላ ሳይሆን፣ በሞናነት የእግዚአብሔርን ጦርነት ለመዋጋት መሰለፉ ነው። ዳዊት ወደ ጦርነቱ የገባው እንደ ሳኦል ለራሱ ጥቅምና ዝና ሲል አልነበረም፤ ተገድዶና በገጠመው ነገር ውስጥ የእግዚአብሔርን ሐሳብ ለማገልገል ነበር እንጂ።

ዳዊት እየበረታ እንደሚሄድና ጦርነቱን በአሸናፊነት እንደሚወጣ ገና ከመነሻው ታውቋል። እግዚአብሔር፣ በአልታዘዝ ባይነቱና ከፈቃዱ ይልቅ በገዛ መንገዱ እግዚአብሔርን «ለማስደሰት» በመሞከሩ ምክንያት በናቀው በሳኦል ምትክ፣ ንጉሥ ይሆን ዘንድ ዳዊትን ከቀባበት ጊዜ አንሥቶ የእግዚአብሔር መንፈስ በዳዊት ላይ በጎይል መጥቷል (1ኛሙ. 16፡13)። ከዚህ የተነሣ ዳዊት በአካሄዱ ሁሉ አስተውሎ የሚያደርግ ብልጎ ሰው ነበረ፤ እግዚአብሔርም ከእርሱ ጋር ነበረ፤ በእስራኤልና በይሁዳ ፊት ሲገባና ሲወጣ እጅግ ተወድዶ፣ በፍልስጥኤማውያን አለቆችም ዘንድ ከሳኦል ባረያዎች ይልቅ ስሙ እጅግ ገንፍ ነበር (1ኛሙ. 18፡12-14; 16፡30)።

ሳኦል አሳዳጅ ዳዊት ተሳዳጅ ሆነው በቁዩበት ጊዜ፣ ሳኦል ከአንዴም ሁለቱ በዳዊት እጅ ላይ ወድቋል (1ኛሙ. 24፤ 26)። ይሁን እንጂ ዳዊት የእግዚአብሔርን ጦርነት የሚዋጋ እንደ መሆኑ፣ በዕድሜ ልክ ጠላቱ ላይ የበቀል ርምጃ ከመውሰድ ፈጽሞ ታቀበ። ከበግ እረኛነት አንሥቶ ለንጉሥነት የቀባው እግዚአብሔር ጊዜው ሲደርስ ወደ ዙፋኑ እንደሚያመጣው ስላወቀም፣ የእግዚአብሔርን ጦርነት ወደ ሥልጣን ትግል መለወጥና የራሱ ጦርነት ማድረግ አልፈለገም።

በመጨረሻው ላይ ከፍልስጥኤማውያን ጋር በተደረገ ጦርነት ሳኦል ሲሞት (1ኛሙ. 31)፣ በሳኦል ወገንና በዳዊት ወገን መካከል ጦርነቱ ቢቀጥልም፣ የዳዊት ቤት እየበረታ የሳኦል ቤት ግን እየደከመ በመሄድ ድሉ የማታ ማታ ለዳዊት ቤት ሆኗል።

የሳኦል ቤት ለምን እየደከመ ሄደ?

የሳኦል ቤት መድከም የጀመረው፣ ለእግዚአብሔር ባለመታዘዙ ምክንያት እግዚአብሔር እርሱን ንቆ ከአሴይ ልጆች መካከል ንጉሥ ማዘጋጀቱን ከገለጸበትና ዳዊትን ከቀባበት ጊዜ አንሥቶ ነበር (1ኛሙ. 16፡1)። ዳዊት ሲቀባ የእግዚአብሔር መንፈስ በጎይል በመባበት ቀን ከሳኦል ግን ራቀ፤ ከፋ መንፈስም ያዘው (1ኛሙ. 16፡13-14)። ሳኦል ከእርሱ በኋላ መንግሥቱ ለዳዊት እንደሚሆን ተረድቷል (1ኛሙ. 20፡31፤ 24፡20)። ይህ እንግዲህ የመጨረሻው መጀመሪያ ነበር ማለት ይቻላል።

ከዚህ በኋላ ሳኦል ያሳለፋቸው ዓመታት በራሱ መንገድ የራሱን ጦርነት የተዋጋቸው ዓመታት ነበሩ። ነገር ግን ዳዊትን በሥጋዊ ውጊያ ሊያሸንፈው አልቻለም። ዳዊት ግን በመንፈሳዊ ጦርነት ሳኦልን መርታት ችሎ ነበር። ይህ በተለይ ሁለት ጊዜ በእጁ ላይ ወድቆ ሳለ፣ ሳኦልን ባለመገደል ባሳየው መንፈሳዊነት ተገልጧል። ከፋውን በመልካም በማሸነፍ መንፈሳዊ የበላይነትን ስላገኘም ከሳኦል ጭምር፣ «እኔ ከፋ በመለስሁልህ ፋንታ በጎ መልሰህልኛልና አንተ ከእኔ ይልቅ ጸድቅ ነህ» እና «ልጄ ዳዊት ሆይ፣ በሩክ ሁን፤ ማድረግን ታደርጋለህ፤ መቻልንም ትችላለህ» የሚሉ አድናቆቶችን አትርፏል (1ኛሙ. 24፡16-19፤ 26፡21-25)።

ይሁን እንጂ የእግዚአብሔር መንፈስ የራቀውና በከፋው መንፈስ የተያዘው ሳኦል እንዲህ እየመሰከረም፣ እስከ ዕለተ ሞቱ ድረስ የዳዊት ጠላት ሆኖ ቀጥሏል። እግዚአብሔር ሲንቅ ራስን ለእግዚአብሔር ውሳኔ በማስገዛት ንስሐ ከመግባትና የእግዚአብሔርን ምሕረት ከመጠየቅ ይልቅ፣ በራስ መንገድ መንዝ መጨረሻው ጥፋት ነው። ጥፋቱ በራስ ላይ ብቻ የሚቀር ሳይሆን ወደ ትውልድ የሚተላለፍ ሊሆንም ይችላል። ሳኦል የለኩሰው ጦርነት እርሱ ከሞተ በኋላም አለመብረዱንና ብዙ ጊዜ መፍጆቱን መነሻ የሆነን የእግዚአብሔር ቃል ያረጋግጥልናል። በሳኦል ቤት የደረሰው መዳከምም የዚህ ሁሉ ድምር ውጤት እንደሆነ አያጠራጥርም።

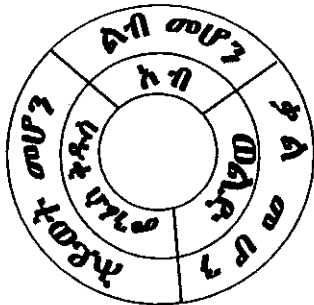
በእርስ በርስ ጦርነቱ ማን ተጠቀመ?

በአንድ ሉዓላዊ ግዛት ሥር ባለ አገር ውስጥ የሚኖሩ ዜጎች ለየራሳቸው ዐላማና ጥቅም ሊሉ እርስ በርስ ቢዋጉ፣ ከመካከላቸው የሚጉዳ እንጂ የሚጠቀም አይኖርም። በርግጥ ከሁለቱ አንዱ ሊበረታና ሊያሸንፍ፣ ሌላው ደግሞ ሊደክምና ሊሸነፍ ይችላል። ነገር ግን በጦርነቱ የሚከፈለው ውድ የሕይወት፣ የንዝብና የንብረት ዋጋ፣ ከሳራው ሁለቱም ለሚኖሩበት አገር ይተርፋልና በዚህ መንገድ የሚገኘው ድል ያሳዝናል እንጂ አያከራም። ምናልባትም የርስ በርስ ጦርነት አገሪቱ መዳከሟን ለሚሸከም የውጭ ጠላቶች ወርቃማ ዕድል የሚሰጥ ሊሆን ይችላል።

መሠረተ እምነት...

ክፍል 4 የዘላ

- የአብ መንፈስ ነው (የሐዋ. 2:17)፤ አብ «ለዘላለም ሕያው ነኝ» የሚሰኝበት ሕይወት፤ እስትንፋስ ነው (ዘጸ. 32:39:40)፤
- የወልድም መንፈስ ነው (የሐዋ. 16:6:7) ወልድ «እኔ ለዘላለም ሕያው ነኝ» የሚልበት ሕይወት፤ እስትንፋስ ነው (ሮሜ 14:9:12)።
- ስለ ሆነም አብና ወልድ ከዘላለም ሕያዎን ሆነው የኖሩት ሕይወታቸው በሆነው መንፈስ ቅዱስ ሕይወትነት ነውና አይቀዳደሙም።

11.10. መንፈስ ቅዱስ ፈጣሪ ነው።

ሰማያትንና ምድርን፤ በውስጣቸው ያሉትንም ሁሉ የፈጠረ በብዙ ቊጥር «ኤሎሂም» የተባለው አንዱ ያህዌ (እግዚአብሔር) ነው። እርሱም «ከማሕፀን የሠራሁ፤ የሚቤኸህ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- ሁሉን የፈጠርሁ፤ ሰማያትን ለብቻዬ የዘረጋሁ፤ ምድርን ያጸናሁ እግዚአብሔር እኔ ነኝ» (ኢሳ. 44:24) በሚል በአንድ ክበብ መለኮት ራሱን ገልጿል። «እኛ» በማለቱም (ዘፍ. 1:26)፤ በነጠላ ቊጥር «ኤል» በማለት ፈንታ ብዛትን በሚገልጽ በ«ኤሎሂም» የመጠራቱ አመክንዮ እንዳይጨልምብን አድርጓል። በዐዲስ ኪዳንም ብዛትን በሚያመለክት የወል ስም ኤሎሂም ማለት አብ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ማለት ሆኖ በዐዲስ ኪዳን በግልጽ ስለ ተነገረ (ማቴ. 28:19) የሥሉስ ህላውያቱ ምስጢር ይፋ ሆኖልናል።

እንደዚሁም ፈጣሪነትን ለአብም ለወልድም ለጥቶ መናገር መጽሐፍ ቅዱሳዊ አግባብነት ያለውን ያህል፤ ለመንፈስ ቅዱስም መነገሩ ፍጹም አግባብነት አለው።

መንፈስ ቅዱስ «የእግዚአብሔር መንፈስ»፤ «ሁሉን የሚችል የአምላክ እስትንፋስ»፤ «ሕይወት ሰጪ» ስለ ሆነ፤ ፍጥረት ዓለምን ወደ መኖር በማምጣትና ውበትን በመስጠት ከፍጥረት ጀማሮ አንሥቶ እየሠራ መሆኑን

የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር፤ «በመጀመሪያ እግዚአብሔር (ኤሎሂም) ሰማያትንና ምድርን ፈጠረ። ምድርም ቅርጽ የለሽና ባይ ነበረች። የምድርን ጥልቅ ስፍራ ሁሉ ጨለማ ውጤት ነበር። የእግዚአብሔርም (ኤሎሂም) መንፈስ በውሆች ላይ ይረብብ ነበር።» (ዘፍ. 1:1-2 ዐ.መ.ት.) በማለቱ፤ የመንፈስ ቅዱስ በዚያ ስፍራ መታየት በመፍጠር ሥራ ላይ ሆኖ መገኘቱ እንደ ሆነ ያመለክታል። በመፍጠር የተገለጸውን ተከታዩን የሥራውን ውጤት በማጤንም ይህን እውነታ እንጨብጣለን።

11.10.1. እንደ ምድር ሰማያትንም ፈጥሯል።

የእግዚአብሔር ባሪያ ኢዮብ የሰማያት ውበትን ማግኘት ከእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ የመፍጠር ክሂሎት የተነሣ እንደ ሆነ ያስተምረናል (ኢዮ. 26:12-13)።

ይህ የኢዮብ አባባል «ውሆችን በእፍኑ የሰፈረ፤ ሰማያትን በሰንዝሩ የለከ» የእግዚአብሔር መንፈስ (መንፈስ ቅዱስ) መሆኑን ከሚናገረው ሌላው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅስ ጋር የተስማማ ነው (ኢሳ. 40:12)።

በመጀመሪያ የተፈጠሩት ሰማያትና ምድር ሲሆኑ፤ በመካከላቸው የነበረው ጥልቅ ቀላይ እንዲጋጠሙ አድርጓቸው ነበር (መዝ. 24:1:2፤ 2ኛጥ. 3:5)።

በጥልቁ ቀላይ የተሸፈነቸው ምድር ቅርጽ ያልነበራት መሆኑንና መንፈስ ቅዱስ ይረብብ ከነበረበት ሁኔታ ጋር የተዛመደ ለውጥ መምጣቱን አሪት ዘፍጥረት ይተርካል። ምድርን የሸፈናትን ጥልቁን የውሃ ክምችት ለሁለት የሚከፍል ጠፈር እንዲፈጠር በእግዚአብሔር የታዘዘው በዚህ ጊዜ ነበር። የፈጠረው ጠፈርም ከበላይ እንዲሆን የታዘዘውን ከፊሉን ጥልቅ ውሃ ክምችት ተሸካሚ ሆነ። ይኸው ጠፈርም በመጀመሪያ ከምድር ጋር በተፈጠሩት የሰማያት ቊጥር ላይ ተደምሮ በምድር ላይ እንደ እጎበር (ድንኳን) የተቀነበበና የተዘረጋ ሌላ ሰማይ ሆነ (1:6-8)። አባ ጊዮርጊስም «ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ እግዚአብሔር ዘረበበ ለሰማይ ከመ ሐይመት ወለጽገዐ ለምድር ዲበ ማይ። - ሰማይን እንደ ድንኳን (አጎበር) የቀነበበውና ምድርን በውሃ ላይ ያጸናት እግዚአብሔር ቅዱስ፤ ልዩ፤ ገደብ ክብር ነው» በማለት ውዳሴ አቅርቦበታል (መጽሐፈ. ሰዓታት)።

መዘምር ዳዊትም «በእግዚአብሔር ቃል ሰማዮች ጸነ፤ ሰራዊታቸውም ሁሉ በአፋ እስትንፋስ» (መዝ. 33:6) ብሎ ቃሉና መንፈሱ በመፍጠር ያልተለያዩ መሆናቸውን አስተምረናል።

በተለይም የሰማይ ሰራዊት በአፋ እስትንፋስ እንደ ተፈጠሩ የሚገልጸው ንይሰ

ቃል፡ ሰማይ የተባለው ጠፈር ሰራዊቱ መሆኑ የብርሃን አካላት እንዲሞላ ሲደረግ፡ በብርሃናት ፈርጦች ደምቆ መታየቱን ያስጨብጠናልና «በመንፈሱ ሰማያት ውበትን አገኘ» (ኢዮ. 26፡13) የሚለውን የኢዮብን የአድናቆት ምስክርነት እንድናስተውል ያደርገናል።

11.10.2. ለምድርም ውበትን ሰጥቷል፡፡

ምድርን የሸፈናትን የውሃ ክምችት ለሁለት የክፈለው ጠፈር ከተሸከመው ውሃ ተራፊ የሆነው ውሃ በውቅያኖሶች፣ በሐይቆችና በጅረቶች እንዲወሰንና የብስ እንዲገለጥ የተደረገው ከመንፈስ ቅዱስ መረብብ የተነሣ ነው። ከዚህም በኋላ ተራራዎችና ኩረብቶች፣ ሜዳዎችና ሽለቆዎች የምድር ውበት ሰጪ ገጽታዎች ሆኑ። ምድርና ባሕርም ለአሥዕርትና ለዕዕዋት፣ እንዲሁም ለሐያዋን ፍጥረታት መገኛዎችና መኖሪያዎች ይሆኑ ዘንድ ተመቻቹ (ዘፍ. 1፡9-13፤ 20-25)።

ከመንፈስ ቅዱስ መረብብ የተነሣ የተገኘውን የፍጥረት ዓለም ለውጥ መጽሐፍ ቅዱስ ሲገልጽ፡-

«ውሆችን በእፍኙ የሰፈረ፥
ሰማያትን በስንዝሩ የለካ፥
የምድርን አፈር በመስፈሪያ ሰበስቦ የያዘ፥
ተራሮችን በሚዛን፥ ኩረብቶችንም
በመድሎት (በሚዛን) የመዘነ ማነው?
የእግዚአብሔርን መንፈስ የረዳ፥
አማካሪውስ ሆኖ ያስተማረው ማነው?
ዕውቀት ለማግኘት እግዚአብሔርን ማን
አማከረ?
ትክክለኛውንስ መንገድ ያሳየው ማን
ነበር?» (ኢ.ሳ. 40፡12-14) ብሏል።

በፍጥረት ጀማሪ የመንፈስ ቅዱስ መረብብ፥ ንስር እንቀላሎቿን በማቀፍና ሙቀት በማስተላለፍ ሕይወት እንዲፈጠርባቸውና የተፈለፈሉ ጫጩቶችም ራሳቸውን እንዲችሉ ከምታደርግላቸው እንክብካቤ ጋር ይመሳሰላል (ዘፍ. 32፡11)።

11.10.3. ሰውንም በመፍጠር ተገልጿል፡፡

ኤሎሂም የሆነው ያህዌ «ሰውን በመልካችን እንደ ምሳሌያችን እንፍጠር» ብሎ ከተመካከረ በኋላ ሰውን ፈጠረ (ዘፍ. 1፡26-27)።

ያፈጣጠሩንም ሁኔታ መጽሐፉ በዝርዝር ሲተርክ፡ «እግዚአብሔር አምላክ (ያህዌ፥ ኤሎሂም) ከምድር አፈር ወስዶ ሰውን አበጀው» ካለ በኋላ፥ ከምድር አፈር በተበጀው ሥጋዊ አካሉ ውስጥ በእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋስ የተፈጠረች ሕያዊት ነፍስ እንደ ተጨመረለት ይናገራል።

«በእፍንጫውም የሕይወት እስትንፋስ እፍ አለበት፤ ሰውም ሕያው ነፍስ ሆነ» ብሏል (2፡7)።

የእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋስ የተባለውም «ሁሉን የሚችል የአምላክ እስትንፋስ» የተባለው ያው መንፈስ ቅዱስ ነው። ይህም በመጽሐፈ ኢዮብ «የእግዚአብሔር መንፈስ ፈጥሮኛል፤ ሁሉን የሚችለውም የአምላክ እስትንፋስ ሕይወትን ሰጥቶኛል» (33፡4) በሚለው ንባብ የመንፈስ ቅዱስ ፈጣሪነት ይበልጥ ግልጽ ሆኗል። በዚህ ክፍል የተነገረውን ምስጢራዊ መልእክት በቅኔ መልክ የተቀኘው፥ በእግዚአብሔር መንፈስ አብርሆትን ያገኘው ኤሊሁም የተባለው ምክር ዐዋቂ ነው (32፡8፡17-20)።

11.11. መንፈስ ቅዱስ አምላክ ነው፡፡

እንደ አብና እንደ ወልድ መንፈስ ቅዱስም አምላክ ነው። እግዚአብሔር አምላክ (ያህዌ፥ ኤሎሂም) «አኛ» እያለ ራሱን የማስተዋወቁ ምስጢር፥ በዐዲስ ኪዳን እንጠመቅባቸው ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በተነገሩን ሥሉስ መለኮታውያን ስሞች ተተርጉሞ የቀረበ መሆኑን እናስተውላለን። ከዚህም የተነሣ የእግዚአብሔር ቃል የሆነው ወልድና የእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋስ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ዓለማትንና በውስጣቸው ያሉትንም ሁሉ በመፍጠር ከእግዚአብሔር አብ ያልተለዩ መሆናቸውን ከላይ የተመለከትነውን ለግንዛቤ እንጨብጣለን።

በሥሉስ ህላውያቱ «አኛ» እያለ ራሱን የሚገልጸው ያህዌ «ኤሎሂም» ነውና፥ በመለኮተ ሥላሴ የታቀፈው አንዱ መንፈስ ቅዱስም እንደ አብና እንደ ወልድ አምላክ መሆኑን እናምናለን። በተጨማሪም የሚከተሉት ጥቅሶች በሚሰጡት ምስክርነት ላይ በመመሥረት እምነታችንን እናጸናለን።

- የሐዋርያት ሥራ 5፡3፡4፡9፤
- 1ኛ ቆሮንቶስ 3፡16፡17፤ 6፡19፡20፤
- ኤፌሶን 2፡21፡22፤
- ዕብራውያን 3፡6፤
- 2ኛ ቆሮንቶስ 6፡16-18።

ከዐምስት የዐዲስ ኪዳን መጽሐፍት የተወሰዱት እነዚህ ጥቅሶች በልባችን የሚያድረውን መንፈስ ቅዱስን «እግዚአብሔር» እና «የእግዚአብሔር መንፈስ» በማለት ገልጸውታል። የመጨረሻው ጥቅስ ግን በውስጣችን የሚያድረው መንፈስ ቅዱስ «አምላካችን» መሆኑን ያረጋግጥልናል። የብሉይ ኪዳን ሕዝብ የእግዚአብሔር የአምላካቸው ህልዎት መግለጫ የሆነውን ታቦት ከነመቅደሱ (ደብተራ ኦሪት ጋር) ተሸክመው ይጓዙ ነበር። በመካከላቸውም ያኖሩት ነበር (ዘፀ. 29፡42-46፤ 33፡14)።

ክርስቲያናዊ ...

ከገጽ 6 የዚህ

- ቀድሞ ሁሉ በእጁ፣ ሁሉ በደጁ የተሰጠው ሰው (1፡29) እምነት የማይጣልበት ሆነ (3፡22)፤ ስለዚህ ቀድሞ በገነት መካከል ያለ ጠባቂና ያለ ተቈጣጣሪ የነበረው የሕይወት ዛፍ (2፡9) ከልካይ ተመደበበት (3፡24)።

በጽጽር ከተመለከትናቸው ከእነዚህ ነጥቦች፣ ሰውን ከአስደሳች ሕይወት ወደ አሳዛኝ ኑሮ ያስገባውና ርካታ ቢስ ያደረገው ንጢአት መሆኑን እንገነዘባለን።

ሰው ጽድቅ አልባ ነው።

ሰው ሲፈጠር በእግዚአብሔር ፊት ሊያቆመው የሚችል ጽድቅ እንዲኖረው ተደርጎ መፈጠሩን ከላይ ተመልክተናል። ይሁን እንጂ በእግዚአብሔር ትእዛዝ ላይ በማመፁና ለሰይጣን ፈቃድ በመግዛቱ ምክንያት የነበረውን ጽድቅ ዐጣ፤ ወይም ከጽድቅ የተራቁት ሆኑ።

ጽድቅ ማለት ሕግን በማፍረስ ፈጽሞ የማይጠየቅ፣ ሕግን በሙሉ በመጠበቅም የሚመሰክርለት ማለት ነው። ከሰው ውድቀት በኋላ ግን እንዲህ ያለ ሰው፣ ከሰው ልጆች መካከል ማግኘት ፈጽሞ አይቻልም።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አካሄዳቸውን ከእግዚአብሔር ጋር ያደረጉ አንዳንድ ሰዎች «ጽድቅ» ተብለዋል። ይህም ከሌላው ሰው በተሻለ ሁኔታ በቅንነት ተመላልሰዋል ማለት ነው እንጂ፣ ምንም ንጢአት አልተገኘባቸውም፤ ሕግንም ሁሉ ጠብቀዋል ማለት አይደለም። (ታሪካቸውን ስንመረምር) በአንድ በኩል «ጽድቅ» መሆናቸው የተመለከረላቸው እነዚህ ሰዎች በሌላ በኩል ንጢአትን ሠርተው ተገኝተዋል (ዘፍ. 6፡9ን ከ9፡21 ጋር፤ ሉቃ. 1፡6ን ከቍጥር 18-20 ካለው ጋር ያነጻጽሩ)።

በመሆኑም ሰው፣ አለኝ በሚለው ዐቅም ሠራሁት የሚለው ጽድቅ ሲታይ፣ ከንጢአት ያልነጻና በመርገም ደም እንደ ተበከለ ጨርቅ የቁሽሽ ነው (ኢሳ. 64፡6)።

ሰው በእግዚአብሔር ፊት «ጽድቅ» የሚባለው ሕግን ሁሉ ፈጽሞ ሲገኝ ብቻ ነው። ሁሉን ጠብቆ አንዲቱን ሕግ ብቻ እንኳ ተላልፎ ቢገኝ ግን፣ በሁሉ በደለኛ ሆኖ እንደሚቁጠር ተጽፏል (ያዕ. 2፡10)። ለዚህም ነው መጽሐፍ ቅዱስ ሰው ሁሉ ንጢአተኛ መሆኑንና «ጽድቅ» የሆነ ሰው ፈጽሞ አለመገኘቱን አስረግጦ የሚናገረው (መዝ. 143፡2፤ ምሳ. 20፡9፤ መክ. 7፡20፤ ሮሜ 3፡11)። በንጢአቱ ምክንያት ያጣውን ጽድቅም በራሱ መንገድ የሚመልስበትና እንደ

ገና ጽድቅ የሚሆንበት ዐቅምም ሆነ መንገድ የለውምና፣ ሰው በራሱ ጽድቅ መሆን የማይችል ምስኪን ፍጡር ሆኗል።

ሰው ጽድቅ የሌለው ንጢአተኛ በመሆኑ በሚያደርገው ነገር ሁሉ ፍጹም ዕረፍት፣ ርካታና ደስታ የለውም። ምንነቱን በውል ባይረዳውም፣ ከየት እንደሚያገኘው ባያውቀውም እንድን ነገር ግን ዘወትር ይራባል፤ ይጠማልም፤ - ጽድቅን። ሰው በልማድ ርካታ የለኝም ብሎ ይናገር እንጂ፣ እንዲህ ሲል ጽድቅ የለኝም ማለቱ እንደ ሆነ መንፈሳዊ የሆነ ሰው ሁሉ ይረዳዋል፤ የርካታ መሠረቱ ሌላ ሳይሆን ጽድቅ ብቻ ነውና።

ሰው ያጣውን ጽድቅ ከወዴት ያገኛል?

እጅግ የራበውና የጠማው፣ ሌላ አማራጭም የሌለው ሰው ረኃቡ ለጊዜው መታገሡን፣ ጥሙም ለጊዜው ጋብ ማለቱን እንጂ፣ ስለ ምግቡ ዐይነትም ሆነ ጥራት ብዙ ሳይጨነቅ ያገኘውን ሁሉ እንደሚበላና እንደሚጠጣ ሁሉ፣ ጽድቅን የተራበና የተጠማ ሰውም፣ እውነተኛውን ጽድቅ አግኝቶ እስኪያርፍ ድረስ ጽድቅ የመሰለውን ነገር ሁሉ ከመከተልና ነፍሱን ለማጥገብ ከመሞከር ወደ ጌላ አይልም። ነገር ግን ጽድቅ የሚመስልን ነገር እንጂ፣ እውነተኛውን ጽድቅ በራሱ መንገድ አግኝቶ በእውነት ያረፈና ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንደሚገባ ርግጠኛ የሆነ አንድም ሰው የለም።

ጽድቅ አልባ ለሆነው፣ በኑሮውም ሆነ በሕይወቱ ርካታና ደስታ ለራቀውና በራሱ መንገድ ጽድቅን ሊያገኝ ለማይችለው፣ ሰው ለተባለው ፍጥረት፣ እግዚአብሔር የራሱን ጽድቅ አዘጋጅቶለታል። ይህም ጽድቅ በክርስቶስ የቤዛነት ሥራ ላይ የተመሠረተና ለሚያምኑ ሁሉ የሚሰጥ የእግዚአብሔር ነጻ ስጦታ ነው እንጂ፣ ለሰው በጥረቱና በድካሙ ልክ ታስቦ የሚከፈል ዋጋ (ደመ ወዝ) አይደለም (1ቆሮ. 1፡30-31፤ ሮሜ 3፡23-24፤ 4፡2፤ ገላ. 2፡16-21፤ ኡፌ. 2፡8-9፤ 2ጢሞ. 1፡9፤ ቲቶ 3፡5)።

ስለዚህ ይህን ጽድቅ ለማግኘት ከሰው የሚጠበቀው ምላሽ፣ በክርስቶስ የእዳኝነት ሥራ አምኖ የክርስቶስን ጽድቅ የራሱ ለማድረግ በእምነት መቅረብ ነው (ሮሜ 3፡28፤ 4፡23-25፤ ገላ. 2፡16-21፤ ኡፌ. 2፡8-9)። ከዚህ ውጪ ጽድቅ የሚገኝበት ሌላ መንገድ ፈጽሞ የለም።

እግዚአብሔር የርካታ ምንጭ ነው።

ሰው ርካታ ያጣው ጽድቅ ስለሌለው ነው ተብሏል። ሰው እግዚአብሔር ያዘጋጀለትን ጽድቅ በእምነት ቢቀበልና የእግዚአብሔር ልጅ ቢሆን ግን፣ ፍጹም የሆነ ዕረፍትና ሰላም

ይኖረዋል፤ ወደ እግዚአብሔርም መግባትን ያገኛል (ሮሜ. 5:1-2፤ ዮሐ. 10:9፤ ኡፌ. 2:18፤ 3:12)። ሕይወቱንና ኑሮውንም የእግዚአብሔር ቃል በሚለው መሠረት ስለሚመራ፣ በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ ቢገኝ ያ ሰው ፍጹም ርካታ ያለበትን የተረጋጋ ሕይወት ይኖራል። የዚህም መሠረቱ እግዚአብሔር ራሱ ነው እንጂ የሁኔታዎች መመቻቸት ወይም አለመመቻቸት፣ የነገሮች መሳካት ወይም አለመሳካት አይደለም።

ጥንቱኑ ሲፈጠር ሰው የእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ በውስጡ ስላለ፣ ከምንም ነገር በፊትና ከምንም ነገር በላይ በእግዚአብሔር እንዲረካ ተደርጎ ነው የተፈጠረው። በንጢአቱ ምክንያት ይህን ማስተዋል ባይችልም፣ የነፍሱ እውነተኛ ረኅብና ጥማት እግዚአብሔር ራሱ ነው። ሰው ግን የነፍሱን እውነተኛ የርካታ ምንጭ ስላላወቀ ተስማሚዋ ያልሆነውን፣ የማያጠግባትንና የማያረካትን፣ ጤናም የማይሰጣትን አሠሡን ገሰሱን ሁሉ ብዬ፤ ጠጪ ይላታል።

ፍጥረታዊው ሰውና ምናልባትም እግዚአብሔርን እንደሚገኝው መጠን ያላወቀው ክርስቲያንም እንኳ፣ ርካታን ከምድራዊ ስኬት ጋር ሊያያይዙት ይችላሉ። እግዚአብሔርን ያወቀ የእግዚአብሔር ሰው ግን፣ ከሀብትና ከንብረት፣ ከስኬትም ይልቅ እግዚአብሔርን ነው የሚያስቀድመው። እግዚአብሔር የሌለበትን የትኛውንም ስኬት አይመርጠውም፤ እግዚአብሔር ብቸኛው የርካታው ምንጭ ነው።

እግዚአብሔር ከግብጽ ባርነት የዋጀው ሕዝቡ አንገተ ደንዳና ቢሆንበት፣ ለሙሴ እንዲህ ሲል ተናገረው። «ሂድ ለአብርሃምና ለይሥሐቅ ለያዕቆብም፣ ለዘርህ እስጣታለሁ ብዬ ወደ ማልሁባት ምድር ወተትና ማርም ወደምታፈስሰው ምድር አንተ ከግብጽ ምድር ካወጣኸው ሕዝብ ጋር ከዚህም ውጣ። አንገተ ደንዳና ሕዝብ ስለ ሆንህ በመንገድ ላይ እንዳለጠፋህ እኔ በአንተ መካከል አልወጣምና በፊትህ መልእክ እሰድዳለሁ፤ ከነፃናዊውን፣ አሞራዊውንም፣ ኬጢያዊውንም፣ ፌርዛዊውንም፣ ኤዊያዊውንም፣ ኢያቡሳዊውንም አወጣልሃለሁ።» (ዘፀ. 23:1-3)። እነዚህ ነገሮች ሁሉ እስራኤላውያን የባርነት ቤት ግብጽን የለቀቁባቸው፣ ተስፋ የሚያደርጓቸው፣ እጅግ የሚፈልጓቸውና ደስ የሚያሰጃቸው ነገሮች ናቸው።

- ወደ ተስፋዪቱ ምድር ትገባላችሁ፤
- በፊታችሁ የሚሄድ መልእክ ይመደብላችኋል፤
- ተስፋዪቱ ምድርና በዙሪያዋ ያሉ ሕዝቦች ይወጡላችኋል

ተባሉ። ነገር ግን እግዚአብሔር ዐብሯቸው አይወጣም። ይህም ለሕዝቡ አስደሳች ዜና ሳይሆን «ክፉ ወሬ» (ቀ. 4) ነበር። ለእግዚአብሔር ሕዝብ፣ ከተዘረዘሩት መልካም ነገሮች በላይ እግዚአብሔር በምንም የማይተካ ርካታና ደስታ ነው። ስለዚህ መልካም ነገር ቢሆንም እንኳ እግዚአብሔር የሌለበት ከሆነ ለእግዚአብሔር ሕዝብ ትልቅ ጉድለትና ጉዳት ነው። ስለዚህ ሙሴ «አንተ ከእኛ ጋር ካልወጣህ ከዚህ አታውጣን።» (ቀ. 15) በማለት ከበረከትና ከስኬት ይልቅ እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር መሆኑ ዋናው የበረከትና የዕረፍት ምንጭ መሆኑን መስከረ። በዚህም አቋሙ የርካታ ምንጭ እግዚአብሔር ብቻ እንጂ ምድራዊ በረከት ወይም ስኬት አለመሆኑን አሳይቷል።

መጽሐፍ ቅዱሳዊ የርካታ ቀመር

በሰው በኩል ርካታ ይገኝባቸዋል የተባሉ ልዩ ልዩ አመለካከቶች እንደሚገለጹና የተለያዩ የኑሮ ቀመሮችም እንደሚቀመሩ ይታወቃል። በጠቢባን ምክርና ሳይንሳዊ የሆኑ ልዩ ልዩ የኑሮ ፍልስፍናዎችን በመከተል የሰውን ኑሮ ደስተኛና ርካታን የተሞላ ማድረግ እንደሚቻልም ዘወትር ሲነገርና ሲጻፍ እንሰማለን፤ እናነባለን። እነዚህ በራሳቸው መጥፎ አይደሉም፤ ለጊዜውም ቢሆን ርካታ የሚመስል ነገር ሊታይባቸውና ለሥጋዊ ኑሮ ምቹትን ሊሰጡ ይችላሉና። ለመንፈሳዊ ሕይወት ግን ርካታን አያስገኙም።

መንፈሳዊው የርካታ ቀመር እንደ ዓለማዊው የርካታ ቀመር ሀብትና ንብረትን በመሰብሰብ፣ ዝናን በማትረፍና ልዩ ልዩ ስኬቶችን በማስመዝገብ የሚለላ ትርፍ አይደለም። መንፈሳዊው የርካታ ቀመር ከሁሉ ነገር በፊት ጽድቅን በመፈለግ የሚገኝ ነው።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በተራራ ላይ ስብከቱ፣ ተከታዮቹ የሆኑ ሁሉ ስለ ኑሯቸው መጨነቅ እንደሌለባቸው ተናግሯል። እንደ አሕዛብ ምን እንበላለን? ምን እንለብላለን? ብለው መጨነቅ የሌለባቸውም፣ ለማያዊ አባታቸው ለኑሯቸው የሚያስፈልጓቸውን መሠረታውያን ነገሮች ሁሉ ስለሚያውቅና ስለሚሰጣቸውም እንደ ሆነ አብራርቷል። በመጨረሻም መጽሐፍ ቅዱሳዊውን የርካታ ቀመር ሲገልጥ፣ «አስቀድማችሁ መንግሥቱንና ጽድቁን ፈልጉ፤ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል።» ብሏል (ማቴ. 6:33-34)።

ቀመሩ በብዙዎች ዘንድ ቢታወቅም፣ ብዙው ሰው ከለመደው የርካታ ቀመር የተለየ በመሆኑ ምክንያት ለብዙው ሰው ተስማሚ አይደለም ማለት ይቻላል። በዚህ ቀመር መሠረት የለዎች ያለመርካት ችግር ሲፈተሽ፣ ብዙው ሰው እየተጨነቀና እየደከመ ያለው።

ዋናውን ነገር (የእግዚአብሔርን መንግሥትና ጽድቁን) ከመፈለጉ የተነሣ ተከትሎ የሚመጣለትን ተጨማሪ ነገር አሳድጶ የመያዝን ስሌት ስለ ተከተለ እንደ ሆነ ግልጽ ነው። እነዚህን ነገሮች «ፈልጉ» አልተባለም፤ «ይጨመርላችኋል» ተባለ እንጂ። እነዚህ ተጨማሪ ነገሮች ሰው በእግዚአብሔር ያገኘውን ፍጹም ርካታ ያጣጥምባቸው ዘንድ ዳረጎት (ስጦታ) ሆነው የሚጨመሩለት ነገሮች እንጂ በራሳቸው የርካታው ምንጮች ሊሆኑ በፍጹም አይችሉም። ስለዚህ በኑሮውም ሆነ በሕይወቱ መርካት የሚፈልግ ሰው፣ የርካታ ቀመሩን እንደ ገና መፈተሽ ይኖርበታል።

ባላቸው ነገር መርካት ያቃቃቸው እግዚአብሔርን ያላወቁ ሰዎች ብቻ አይደሉም። ብዙ ክርስቲያኖችም ርካታ እንደሌላቸው ይታወቃል። የዚህም ዋናው ምክንያት፣ በእግዚአብሔር ሳይሆን ከእርሱ በሚገኙ መንፈሳዊ ስጦታዎችና በረከቶች ለመደሰት መሞከራቸው እንደ ሆነ በብዙዎች ዘንድ ይታመናል። ለነዚህ ወገኖች ክርስትና በእግዚአብሔር ረከቶ የመኖር ጣፋጭ ሕይወት መሆኑ ይቀርና አቋራጭ የስኬትና የትርፍ ማግኛ መንገድ ተደርጎ ስለሚወሰድ ዕረፍትና ርካታ የለሽ ሃይማኖት ይሆናል። «ነገር ግን እውነተኛ መንፈሳዊነት ባለን ነገር ከመርካት ጋር ትልቅ ትርፍ ነው» (1ጢሞ. 6፥6 ዐ.መ.ት.)። በመሆኑም ክርስቲያኖች ስጦታውንና በረከቱን ሳይሆን፣ ሰጪውንና ባራኪውን ጌታ ወደ መመልከት ፊታቸውን መመለስ አለባቸው።

ክርስቲያኖች ፍጹም ርካታ የሚያገኙት በራሱ በጌታ ብቻ ነው። ብዙ የእግዚአብሔር ሰዎች በዚህ እውነት ልባቸው ዐርፏል። ነቢዩ ዕንባቆም፡

«ምንም እንኳ በለስም ባታፈራ፡
በወይንም ሐረግ ፍሬ ባይገኝ፡
የወይራ ሥራ ቢጉድል፡
ዕርሾችም መብልን ባይሰጡ፡
በጎች ከበረቱ ቢጠፉ፡
ላሞችም በጋጡ ውስጥ ባይገኙ፡
እኔ ግን በእግዚአብሔር ደስ ይለኛል፤
በመድኃኒቱ አምላክ ሐሄት አደርጋለሁ።
ጌታ እግዚአብሔር ገይሌ ነው፤
እግሮቼን እንደ ዋላ እግሮች ያደርጋል፤
በከፍታዎችም ላይ ያስሄደኛል» (3፥17-19)

ሊል የሰጠው ምስክርነት፣ ደስታን በስኬትና በማግኘት ብቻ ለሚመዝን፣ ወይም በማጣትና ባለመሳካት ውስጥ ርካታን ለማይጠብቁ ወገኖች አስደናቂ የሆነ የርካታን ምስጢር ይገልጣል።

በቍጥር 17 ውስጥ የተዘረዘሩት ነገሮች በሙሉ ስኬትንና ድልን የሚያበሥሩ ሳይሆኑ ክስረትንና ውድቀትን የሚጠቀሙ፡

የሚያስደስቱና ሐሄትን የሚያጉናጽፉ ሳይሆኑ ሐዘንን የሚያስታጥቁና ማቅን የሚያስለብሱ ናቸው። ደስታውንና የልቡን ሐሴት በእግዚአብሔር ላይ ብቻ ያሳረፈው ነቢዩ ዕንባቆም ግን፣ የሰጠው ምላሽ ማንኛውም ሰው ከሚሰጠው ምላሽ ፍጹም ተቃራኒ ነው።

ከጌታችን እናት ከቅድስት ድንግል ማርያም የምንማረው በእግዚአብሔር ብቻ የመርካት ምስጢር አለ። እንደሚታወቀው ድንግል ማርያም ጌታን በድንግልና ፀንላ ለመውለድ ተመርጣለች። ለሰው ከዚህ የበለጠ ታላቅ ዝና የሚገኝበት ዕድል አለ ማለት ያስቸግራል። ለድንግል ማርያም ደስታ ይለጣት የነበረው ጉዳይ ግን የጌታ እናት ተብሎ የመጠራቱ ዝና አልነበረም። ራሷ በመንፈስ ቅዱስ እንደ መሰከረችው መንፈሷ ሐሴት የሚያደርገው በዝና ወይም በሌላ ጎሳፊ ነገር ሳይሆን፣ በአምላኳና በመድኃኒቷ በእግዚአብሔር ብቻ ነበር፤ «መንፈሴም በአምላኬ በመድኃኒቴ ሐሄት ታደርጋለች» እንዳለች (ሉቃ. 1፥47)።

የእግዚአብሔር ሰዎች ኑሯቸው የሽለቆም ይሁን የተራራ ለእነርሱ ለውጥ የለውም። ነፍሳቸው በክርስቶስ ስለምትረካ ሌላው ሁሉ ለእርሷ ትርፍ ነው። እንዲያውም በሽለቆና በምድረ በዳ ሕይወት ውስጥ ሆነው እንኳ፣ የሚራቡትና የሚጠሙት ሌላውን ተጨማሪ ነገር ሳይሆን ራሱን ጌታን ነውና ይጠግባሉ፤ ይረካሉም።

መዘምር ዳዊት በይሁዳ ምድረ በዳ ሳለ የዘመረው አስደናቂ መዝሙር ይህን እውነት ያሳያል። መቼም ውሃ በሌለበት ምድረ በዳ ያለ ሰው ከምንም ነገር በላይ የውሃ ፍላጎቱ እንደሚጨምርና መሻቱ ሁሉ ውሃ እንደሚሆን የታወቀ ነው። ዳዊት ግን በምድረ በዳ ሳለ፡ «እግዚአብሔር ሆይ፤ አንተ አምላኬ ነህ፤ አንተን ከልብ እሻለሁ፤ ውሃ በሌለበት፤ በደረቅና በተራቁት ምድር ነፍሴ አንተን ተጠማች፤ ሥጋዬም አንተን ናፈቀች።» በማለት ጥማቱና ናፍቁቱ ውሃ ሳይሆን እግዚአብሔር ብቻ እንደ ነበረ ዘምሯል (መዝ. 63፥1 ዐ.መ.ት.)። ዳዊት ምንም እንኳ ውሃ በሌለበት ደረቅ ምድረ በዳ ላይ ይሁን እንጂ፡ ነፍሱ በእግዚአብሔር ረክታለች። «ነፍሴ በቅቤና በስብ እንደሚጠግብ ትጠግባለች» (ቀ. 5) ያለውም ለዚህ ነው። በርግጥም እንዲህ በእግዚአብሔር ረከቶ ለመኖር ጽድቅን የሚራቡና የሚጠሙ ይጠግባሉ፤ ይረካሉም።

ብዙዎች ለኑሯቸው በቂ ነገር እያላቸው ርካታን እየተራቡና እየተጠሙ ያሉት፣ የርካታው መንገድ ጠፍቷቸው እንደ ሆነ ይታወቃል። የሚያረካውን የሕይወት ውሃ ቢያገኙ፣ የርካታው ምስጢር ይገለጥላቸዋልና የያዙትን ምድራዊ የርካታ ቀመር ጥለው መንፈሳዊውን የርካታ ቀመር እንደሚይዙ አያጠራጥርም።

ወደ ገጽ 27 ዞሯል

አለቃ ነቅዐ ጥበብ...

ክፍል 9 የሀረግ

«ታዲያ በመንግሥተ ሰማያት መዝገብ የተጻፈው የበጉ ሐዋርያት ቊጥር ዐሥራ ሁለት እንደ ሆነ ስናነብ (ራእ. 21:14) በዐሥራ ሁለተኛነት የሚታወቀው ሐዋርያት የሾሙት ማትያስ ይሆን? ወይስ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሾመው ሐዋርያው ጳውሎስ ይሆን?

«5.0. 12 ቊጥር ላይ እንዲያተኩሩ ያደረጋቸው ምን ይሆን?

«አንድ ጊዜ ጴጥሮስ <እኛ ሁሉን ትተን ተከትለንሃል፤ ታዲያ ምን እናገኝ ይሆን?> ብሎ ጌታችንን ጠይቆ ነበር፤ ጌታችንም በሰጠው መልስ <የሰው ልጅ በክብሩ ዙፋን ላይ በሚቀመጥበት ጊዜ የተከተላችሁኝ እናንተም በዐሥራ ሁለት ዙፋን ላይ ተቀምጣችሁ በዐሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገድ ላይ ትፈርዳላችሁ> ብሎት ነበር (ማቴ. 19:27-28)። የብሉይ ኪዳን እስራኤል ነገድ ቊጥር ዐሥራ ሁለት፣ የሐዋርያትም ቊጥር ዐሥራ ሁለት መሆኑ ተነጻጻሪ ነው (ራእ. 21:12-14:19-21)።

«እነዚህ አንደኛው ሐዋርያ ይሁዳ ስለ ከዳ ዐሥራ ሁለተኛ ሆኖ በዙፋን ላይ የሚቀመጥ ላይኖርና ዐሥራ ሁለተኛው ዙፋን ባይ ሊሆን ነው። ይህን ዙፋን የሚይዝ ሰው ለመምረጥ ነበር የሐዋርያት ችኩላ የሚሉ ይኖራሉ። እሁን ግን በእነርሱ የተመረጠው ማትያስና በጌታ በራሱ የተመረጠው ጳውሎስ በሐዋርያነት ሥራ ላይ ስለ ተገኙ፣ ከሁለቱ በዙፋን ላይ የሚቀመጠውን ሰው ለማወቅ እንደ ልማዳቸው ዕጣ ይጥሉ ይሆን? የሚል ጥያቄ ቢነሣስ?

«ያም ሆነ ይህ በየራሳቸው ውሳኔ ርምጃ ከመውሰድ ይልቅ ከጌታ መመሪያን ጠብቀው ቢሆን ኖሮ፣ ጌታ ያልመረጠውን ደቀ መዝሙር ሐዋርያ እንዲሆን ከመሾም በዳኑ ነበር ይላሉ አንዳንዶች።

«6.0 ግልጽ መመሪያ ከሌለ የቅዱሳን ልምምድ ምን ነበር?

«በምድር ላይ ካሉት ሰዎች ሁሉ ይልቅ እጅግ ትሑት ሰው ነበር» (ዘጉ. 12:3) የተባለውንና የእስራኤል መሪ የሆነውን የሙሴን ታሪክ ስናጠና፣ ግልጽ መመሪያ ባልተሰጠበት ጉዳይ ሁሉ የመሰለውን ርምጃ ከመውሰድ የተቈጠበ ነበር፤ በቈይታ እግዚአብሔርን እየጠበቀ መመሪያ ይቀበል ነበር።

«6.1. እግዚአብሔርን ስለ ሰደበው ሰው ጉዳይ

«አባቱ ግብጻዊ የሆነ እስራኤላዊ የእግዚአብሔርን ስም አቃለለ፤ ሰደበ። <የእግዚአብሔርን የእምላክህን ስም ያለአግባብ አታንሣ፤ እግዚአብሔር ስሙን ያለአግባብ የሚያነሣውን በደል አልባ አያደርገውም> (ዘፀ. 20:7) የሚል አንቀጽ በሕጉ ውስጥ ቢኖርም፣ ይህ በደለኛ እንዴት ይቀጣ? ለሚለው ጥያቄ ግልጽ መመሪያ ያስፈልገው ነበርና ሙሴ ጠየቀ። <እግዚአብሔርም ሙሴን እንዲህ አለው፡- ተሳዳቢውን ከሰፈር ወደ ውጪ አውጣው፤ ሲሳደብ የሰሙት ሁሉ እጃቸውን በራሱ ላይ ይጫኑበት፤ ማኅበሩም ሁሉ በድንጋይ ይወገረው» ተባለና በዚህ መሠረት ቅጣቱ ተፈጸመበት (ዘሌ. 24:10-16)።

«6.2. ስለ ሰለጸዓድ ሴት ልጆች የርስት ጥያቄ
«ከነገደ ምናሌ የሆነው ሰለጸዓድ ሴት ልጆችን ብቻ ተክቶ ሞተ፤ ወንድ ልጆች አልነበሩትም። ስለ ሆነም ሴቶቹ የአባታቸው ስም ከነገዱ እንዳይጠፋ <የአባታችን ድርሻ የሆነውን ርስት መውረስ ይገባናል> ሲሉ ጠየቁ።

«ሙሴ ይህን በተመለከተ የተቀበለው መመሪያ ባለመኖሩ ጥያቄቸውን ለእግዚአብሔር አቀረበ። <የሰለጸዓድ ልጆች ጥያቄ ትክክል ነው፤ ... ድርሻቸውን ርስት አድርገህ አስተላልፍላቸው» ተባለ (ዘጉ. 27:1-11)።

«በዚህ መመሪያ መሠረት የአባታቸውን ድርሻ እንዲወርሱ ተደረገ (36:1-12)።

«6.3. ሰንበትን ስለ ሻረው ሰው ጉዳይ

«በሰንበት ምንም ዐይነት ሥራ እንዳይሠራበት ተደንግጓል፤ የሰንበትን ክብር የደፈረ ሰው እንዲገደል ድንጋጌው ያዛል (ዘጸ. 31:15፤ 35:2)።

«እስራኤል ወደ ከነዓን በሚያደርጉት የጉዞ ታሪክ ውስጥ አንድ ሰው በሰንበት ዕንጨት ሲለቅም ተገኘ፤ ሕግ ተላላፊው እንዲገደል የተደነገገ ቢሆንም፣ እንዴት ይገደል የሚለው ጥያቄ መመለስ ነበረበት። ስለዚህ ጉዳይ ለቀረበው ጥያቄ ከእግዚአብሔር የተገኘው ግልጽ መመሪያ <በድንጋይ ይወገር> የሚል ሆነና ሕግ ተላላፊው በድንጋይ ተወግሮ ተገደለ (ዘጉ. 15:31-36)።

«6.4. ሙሴን ስለሚተካው መሪ

«ሙሴ ወደ ተስፋይቱ ምድር እንደማይገባ በተነገረው ጊዜ፣ የእግዚአብሔር ሕዝብ እረኛ እንደሌለው የበግ መንጋ እንዳይሆን የሚመራቸውን ሰው እግዚአብሔር እንዲመድብ ጠየቀ። የነዋ ልጅ ኢየሱስ ረዳቱ ሆኖ የቈዩ ቢሆንም (ዘፀ. 17:9-14፤ 33:11፤ ዘጉ. 11:28) ሙሴ በራሱ መሪዳት ተገፋፋቶ

ኢየሱስን የእርሱ ተተኪ አድርጎ አልሾመውም።
<መንፈስ ቅዱስ ያደረበትን የነዌን ልጅ
ኢየሱስን ወስደህ እጅህን ጫንበት። በካህኑ
በአልዓዛርና በመላው ማኅበር ፊት እንዲቆም
አድርገው፤ በፊታቸውም ሹመው ተባለና
እንደ ታዘዘው አድርጎ መሴ በትረ ሥልጣኑን
ለኢየሱስ አስረከበው (ዘኁ. 27፡15-23፤ ዘዱ.
34፡9)።

«ከእነዚህ ታሪኮች የምንማረው ዋና ነገር
ምንድር ነው? ቢባል፡ እግዚአብሔር ግልጽ
መመሪያ ያልሰጠበትን ጉዳይ በራስ ዕውቀት
ተገፋፍቶ ርምጃ ከመውሰድ መጠንቀቅ
እንደሚገባ ነው። <እግዚአብሔር ፊት ለፊት
ያወቀው እንደ መሴ ያለ ነቢይ ከዚያ ወዲህ
በእስራኤል አልተነሣም> (ዘዱ. 34፡10)።
<መሴ ወደ ፊት ስለሚነገረው ነገር
እየመሰከረ፡ በእግዚአብሔር ቤት ሁሉ ውስጥ
እንደ አንድ ታማኝ አገልጋይ ነበር> (ዕብ.
3፡5) ከተባለው ሰው ሕይወት ብዙ
የምንማረው ቁም ነገር አለ።

«7.0 ከሐዋርያት በኋላ የተነሡ ሐዋርያት ነበሩን?»

«ዘመነ ሐዋርያት ካለፈ በኋላ የሐዋርያትን
ፈለግ ተከትለው የሚሠሩ <የቤተ ክርስቲያን
አበው> የሚባሉት በሐዋርያትና በነቢያት
መሠረት ላይ የታነጻጽቸውን ቤተ ክርስቲያን
በመገንባት (በማነጻ) ለእግዚአብሔር መንፈስ
ቅዱስ መሣሪያዎች ሆነው አገልግለዋል።
በቤተ ክርስቲያን ውስጥና ውጪ የሚነሡ
የሰሐተት ትምህርቶችን በማጋለጥና
በመቃወም ከፍተኛ ጥረት አድርገዋል።
የሐዋርያትን ፈለግ ተከትለው
በመሥራታቸውም ለሦስት መቶ ዓመታት
የቤተ ክርስቲያንን አንድነት ጠብቀዋል፤
ለስጦብቀዋልም።

«7.1. የቤተ ክርስቲያን ኹለንተናዊ አንድነት

«ቤተ ክርስቲያን በሐዋርያትና በነቢያት
መሠረት ላይ ታንጸለች፤ የሚፈለገው እስከ
ክርስቶስ ዳግም ምጽአት ጤናማ እድገቷ
እንዲቀጥል ማድረግ ብቻ ነው።
<በሐዋርያትና በነቢያት መሠረት ላይ
ታንጸቷል፤ የማእዘኑ ራስ ድንጋዩ ክርስቶስ
ኢየሱስ ነው፤ በእርሱ ሕንጻ ሁሉ አንድ ላይ
ተገጣጥሞ በጌታ ቅዱስ ቤተ መቅደስ
እንዲሆን ያድጋል። እናንተም ደግሞ
እግዚአብሔር በመንፈስ የሚኖርበት ማደሪያ
ትሆኑ ዘንድ ዐብራችሁ (እናንተ አሕዛብ
ከሚያምኑ አይሁድ ጋር) እየተገነባችሁ ነው»
(ኤፌ. 2፡20-22)።

«በእድገቷ ሰማይንና ምድርን እንድትሞላ
ለታሰበችው (ኤፌ. 1፡10) የክርስቶስ አካል

ለሆነችው አንዲት ቤተ ክርስቲያን ሐዋርያት
መሠረቷን አነረዋል።

«ለላ መሠረት ጣይ ስለማያስፈልግ
ሐዋርያት ነን እያሉ የተነሡትን ሁሉ ቤተ
ክርስቲያን ስትቃወምና ስታሳፍር፡
ስታወግዝም ኖራለች። <ከፋዎችንም ችላ
ብለህ እንዳላለፍሃቸው፡ ሐዋርያት ላይሆኑ
ሐዋርያት ነን የሚሉትንም መርምረህ
ሐሰተኞች ሆነው እንዳገኘሃቸው ዐውቃለሁ»
የሚል ምስክርነትም ከጌታችን ከኢየሱስ
ክርስቶስ አግኝታለች፤ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን
(ራእ. 2፡2)።

«ስለ ሆነም በሐዋርያትና የሐዋርያትን
ፈለግ (ዱካ) ተከትለው ሲሠሩ በነበሩ የቤተ
ክርስቲያን አበው ዘመን፡ የቤተ ክርስቲያን
ኹለንተናዊ አንድነት የተጠበቀ ነበር፤ ይህም
ማለት በማይታየው መንፈሳዊ አካሏ አንድ
እንደ ሆነች ሁሉ፡ በምድር በሚታየው
ድርጅታዊ አካሏም አንድ ነበረች ማለት ነው።

«7.2. አንድነቷ እንዲጠበቅ ጌታ ያደረገው ጥንቃቄ

«የእርሱ ቤተ ክርስቲያን በጴጥሮስ
ምስክርነት እንድትመሠረት በተናገረው
መሠረት (ማቴ 16፡17-18)

«7.2.ሀ. በበዓለ ገምሳ ጴጥሮስ ለተሰበሰቡት
አይሁድ ቆሞ በሰበክ ጊዜ በትምህርቱ
ሦስት ሺህ ሰዎች እምነው
የመጀመሪያይቱ የሐዋርያት ቤተ
ክርስቲያን በኢየሩሳሌም ተመሠረተች።
እነዚህ አማኞች በትውልድ ከቤተ አይሁድ
የሆኑና በትውልድ አይሁድ ሳይሆኑ ከቤተ
አሕዛብ የአይሁድን እምነት የተቀበሉ ነበሩ
(የሐዋ. 2፡5-12፡ 36-47)።

«7.2.ለ. የአይሁድና የአሕዛብ ድብልቅ የነበሩት
ሰማርያውያን የእግዚአብሔርን ቃል
መቀበላቸውን በሰሙ ጊዜ፡ ሐዋርያት
በምስክርነቱ (በትምህርቱ) ቤተ
ክርስቲያንን የመመሥረት ሥልጣን
የተሰጠውን ጴጥሮስን ከየሐንስ ጋር
ወደዚያ ላኩ። የክርስቶስ አካል ከሆነችው
ቤተ ክርስቲያን ጋር የሚያያይዛቸውን ጸጋ
መንፈስ ቅዱስን እንዲቀበሉ ከጸለየላቸውና
ከተቀበሉ በኋላ፡ ሐዋርያት ወደ
ኢየሩሳሌም ተመለሱ። ስለ ሆነም
የአይሁድና የአሕዛብ ድብልቅ በሆኑት
ሰማርያውያን መካከል፡ በጴጥሮስ
አገልግሎት ቤተ ክርስቲያን ተመሠረተች
(8፡14-17)።

«7.2.ሐ. ከቤተ አሕዛብ ለሆነው ቆርኔሊዎስና
ቤተሰቡ ወንጌልን እንዲገልጥ የተላከው
ያው ጴጥሮስ ነበር፤ በእርሱም ስብከት
በአሕዛብ መካከል ቤተ ክርስቲያን

ተመሠረተች (10÷1-48፤ 11÷1-18፤
15÷7-9:13-19)።

«እንዲህ ባለ ሁኔታ ቤተ ክርስቲያን በአንዱ በጸጥሮስ ስብከት፡ አንደኛ፡ በአይሁድ፡ ሁለተኛ፡ ከአይሁድና ከአሕዛብ በተደባለቁ ሕዝቦች፤ ሦስተኛ፡ በአሕዛብ መካከል ተመሠረተች። ከዚህ የተነሣም ቤተ ክርስቲያን በመንፈሳዊ አካልነቷ ብቻ ሳይሆን፡ በድርጅታዊ አካልነቷም አንድነቷ የተጠበቀ እንዲሆን አስፈላጊነቱ በእግዚአብሔር ዐላማ ላይ የቆመ ነው እንጂ የሥጋና ደም ፍላጎት አለመሆኑን መረዳት ይቻላል። እንደዚህ ሆኖ የተመሠረተችው እንዲሁ ቤተ ክርስቲያን የወይን ተክል ምሳሌነቷን ይዛ፡ በሐረጎችና በቅርንጫፎች የሚመሰሉትን አጥቢያዎቿን በዓለም ሁሉ እየዘረጋች ትሰፋፋለች ማለት ነው (መዝ. 80÷8-11:14:15፤ ዮሐ. 15÷1-5)።

«ስለ ቤተ ክርስቲያን ሽላንተናዊ አንድነት፡ የሚናገረው የእግዚአብሔር ቃልም እንዲህ ይላል፤ «በሰላም ማሰሪያ የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትገ፡፡ በተጠራችሁ ጊዜ፡-

- ወደ አንድ ተስፋ እንደ ተጠራችሁ ሁሉ፡
- አንድ አካልና
- አንድ መንፈስ አለ፤
- አንድ ጌታ
- አንድ እምነትና
- አንድ ጥምቀት አለ፤
- ከሁሉም በላይ የሆነ፡ በሁሉም የሚሠራ፡ በሁሉ የሚኖር፡ የሁሉ አባት የሆነ አንድ አምላክ አለ» (ኤፌ. 4:3-6)

«7.3. የመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ስጦታዎችም ለአንዱ አካል ግንባታ ነው።

«ምእመናን የተለያዩ የጸጋ ስጦታዎችን ከአንዱ መንፈስ ቅዱስ የመቀበላቸው ዐላማ፡ የክርስቶስ አካል የሆነችዋ እንዲሁ ቅድስት ቤተ ክርስቲያን በሚታየው አካልነቷም ሆነ በመንፈሳዊ አካልነቷ፡ አንድነቷ ተጠብቆ እንድታደግና እንድትጠነክር መሆኑን ቃለ እግዚአብሔር ይናገራል። «እንግዲህ እናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ፤ እያንዳንዳችሁም የአካሉ ብልቶች ናችሁ። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያኑ ውስጥ አንደኛ ሐዋርያትን፡ ሁለተኛ ነቢያትን፡ ሦስተኛ መምህራንን፡ ቀጥሎም ታምራት አድራጊዎችን፡ የመፈወስ ስጦታ ያላቸውን፡ ሌሎችን የመርዳት ስጦታ ያላቸውንና በልዩ ልዩ ልሳን የመናገር ስጦታ ያላቸውን ሰዎች መድሃኒት» (1ቆሮ. 12÷21-28)።

«ይኸውም የክርስቶስ አካል ይገነባ ዘንድ ቅዱሳንን ለአገልግሎት ሥራ ለማዘጋጀት

ሲሆን፡ ይህም የሚሆነው ሁላችንም የእግዚአብሔርን ልጅ በማመንና በማወቅ ወደሚገኘው አንድነት በመምጣትና መሰሉ ሰው በመሆን በክርስቶስ ወዳለው ፍጹምነት ደረጃ እስከምንደርስ ነው» ይላል (ኤፌ. 4÷12:13)።

«7.4. ሐዋርያትን ጨምሮ ሁሉም ለቤተ ክርስቲያን ሥልጣን ይታዘዙ ነበር።

«የዛሬን እያድርገውና ለቤተ ክርስቲያን ሥልጣን የማይታዘዝ ሐዋርያት ነቢይም ሆነ ደቀ መዝሙር ከቶ አልነበረም።

«7.4.ሀ. ሰማርያውያን ቃለ እግዚአብሔርን መቀበላቸው ሐዋርያት በነበሩበት በኢየሩሳሌሚ ቤተ ክርስቲያን ሲሰማ፡ ሁኔታውን እንዲያጣሩና የተሟላ ትምህርት እንዲሰጡ ቤተ ክርስቲያን ወደዚያ የላከችው አዕማድ ከተባሉት ሐዋርያት መካከል ጴጥሮስንና ዮሐንስን ነበር (ዮሐ. 8÷14-17)።

«7.4.ለ. በእስጢፋኖስ መገደል ምክንያት እስከ እንጾኪያ የተበተኑት ደቀ መዝሙርት ቃለ እግዚአብሔርን መስበካቸውንና ምእመናንን ማፍራታቸውን በኢየሩሳሌም የነበረችው ቤተ ክርስቲያን በሰማች ጊዜ ወደዚያ የላከችው «መንፈስ ቅዱስንና እምነትን የተሞላ፡ ደግ ሰው» የሆነውን በርናባስን ነበር። እርሱ በፍጹም ልብ በጌታ እንዲያምኑና እንዲጸኑ መከራቸው (11÷19-25)።

«7.4.ሐ. ክርስቲያን የሆኑ አሕዛብ ወደ አይሁድ ሥርዐት ገብተው ካልተገረዙ አይድኑም የተባለውንና ከባዕድ ወንጌል የመነጨውን አስተምህሮ፡ ኢየሩሳሌም ለነበረችው የሐዋርያት ቤተ ክርስቲያን አቅርበው እንዲያስወስኑ የእንጾኪያ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የላከችው ሐዋርያው ጳውሎስንና ተባባሪውን በርናባስን ነበር (15÷1-4)።

«7.4.መ. የኢየሩሳሌሚ ቤተ ክርስቲያን ከእንጾኪያ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የመጣውን ጥያቄ ሐዋርያትና ሽማግሌዎች ባለበት ገብኤ መርምራ ብይን ከሰጠች በኋላ፡ ውሳኔውን እንዲያደርሱ የተላኩት ነቢያት የሆኑት ይሁዳና ሲላስ ነበሩ። እነርሱም የአጥቢያውን ቤተ ክርስቲያን ጥያቄ ይዘው ከመጡት ከጳውሎስና ከበርናባስ ጋር ወደ እንጾኪያ ሄደው፡ ከኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን የተላከውን ውሳኔ አድርገዋል። በዚያም ሲያስተምሩና ሲያበረታቷቸው ቁይተው ወደ ላከችው ቤተ ክርስቲያን ተመልሰዋል (15÷6-34)።

«7.4.ሠ. ጳውሎስ የአሕዛብ ሐዋርያ ሆኖ እንዲያገለግል የተጠራ ቢሆንም፥ የአሕዛብ ሐዋርያ መሆን ከቤተ ክርስቲያን የተገነጠለ አገልግሎት ስላልሆነ፥ ወደ ኢየሩሳሌም ሄዶ ከጌታ የተቀበለውን ጥሪ ለሐዋርያት አስታውቆ በራኩያቸውን ተቀብሏል (ገላ. 2፥6-9)። ከመነሻውም ትምህርተ ክርስትናን ያስተማረውና ያጠመቀው ደቀ መዝሙር ሐናንያ ነበር (የሐዋ. 8፥6፡17-18፤ 22፥10-16)።

ወደ ገጽ 28 ዞሯል

ጥያቄዎች ...

ከገጽ 14 የሀረግ

4. ቤተ ክርስቲያንን የሚመለከት

ከዚህም በቀር በሚታየው የእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ለመንፈሳዊው ጉዳይ ከእግዚአብሔር ቀጥሎ በምድር ሥልጣን የተሰጣት ቤተ ክርስቲያን ናት (ማቴ. 18፥15-20፤ ኡፌ. 2፥22፡23)።

ቤተ ክርስቲያን ስብከተ ወንጌልን ለማዳረስ፥ ምእመናንን ለመመገብና ለመጠበቅ አስፈላጊ በሆነው ሥራ ላይ የሚመደቡ የተለያዩ ገላፊዎች አሏት።

1. ሐዋርያት
2. ነቢያት
3. ሰባክያነ ወንጌል
4. አረኞች (ጳጳሳት፥ ኤጲስ ቆጶሳት፥ ቀሳውሳት፥ ሽማግሌዎችም ተብለው ተጠርተዋል)።
5. መምህራን
6. ዲያቆናት
7. በተለያዩ የጸጋ ስጦታዎች የሚያገለግሉ ሌሎችም አሉ።

እነዚህና የመሳሰሉት ሁሉ በምድራዊቷ ቤተ ክርስቲያን የተለያዩ የገላፊነት ሥራዎችን ይሠራሉ። ስለ ሆነም በአመራራቸው ሥር ያሉ አገልጋዮችና ምእመናን ሁሉ ሊታዘዙላቸው ይገባል።

4.1. የቤተ ክርስቲያን መሪዎችን የሚመለከት መመሪያ

• ለራሳችሁና መንፈስ ቅዱስ ኤጲስ ቆጶሳት አድርጎ በላዩ ለሾማችሁ መንጋ ሁሉ ተጠንቀቁ፤ በገዛ ደሙ የዋጁትን የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ጠብቁ (የሐዋ. 20፥28)።

• በእናንተ ገላፊነት ሥር ያለውን የእግዚአብሔርን መንጋ ጠብቁ፤ የምትጠብቁትም በግድ ሳይሆን፥ በፈቃደኛ ነት፥ ለጥቅም በመስገብገብም ሳይሆን ከእግዚአብሔር እንደሚጠበቅባችሁ ለማገልገል ባላችሁ ጽኑ ፍላጎት ይሁን፤

እንዲሁም በዐደራ ለተሰጣችሁ መንጋ መልካም ምሳሌ በመሆን እንጂ በላያቸው በመሠልጠን አይሁን። የአረኞች አለቃ በሚገለጥበት ጊዜ የማይጠፋውን አክሊል ትቀበላላችሁ (1ጴጥ. 5፥1-4)

4.2 ምእመናንን የሚመለከት መመሪያ

• የእስጢፋኖስ ቤተሰቦች በአካይያ የመጀመሪያዎቹ አማኞች እንደ ሆኑና ቅዱሳንንም ለማገልገል ራሳቸውን እንደ ሰጡ ታውቃላችሁ፤ እንደ እነርሱ ላሉትና ከእነርሱም ጋር ለአገልግሎት ለሚደክሙ ሁሉ ታዘዙ (1ቆሮ. 16፥15፡16)።

• የእግዚአብሔርን ቃል የነገሯችሁን መሪዎችችሁን ዐስቡ፤ የነሯቸውንም ፍሬ ተመልከቱ፤ በእምነታቸውም ምሰሏቸው።

• ለመሪዎችችሁ ታዘዙ፤ ተገዙላቸውም። ምክንያቱም እነርሱ በብርቱ የሚያስጠይቃቸው ነገር ስላለባቸው ስለ ነፍሳችሁ ጉዳይ ይተጋሉ። ስለዚህ ሥራቸውን በሐዘን ሳይሆን በደስታ ማከናወን እንዲችሉ ታዘዟቸው። አለበለዚያ አይበጃችሁም (ዕብ. 13፥7፡17 ዐ.መ.ት.)።

ባለሥልጣኖችን ማለት በየትኛውም የሥልጣን ደረጃ ላይ የሚቀመጡ ገላፊዎችን በተመለከተ ክርስቲያኖች ልናውቃቸው የሚገቡ ሌሎች አራት ነጥቦች አሉ።

አንደኛ፡- በየትኛውም የሥልጣን ደረጃ የሚገኙ ገላፊዎች ሁሉ እንደ እኛው ሰዎች መሆናቸውን አንዘነጋ። እኛ በጎጢአት እንደምንወድቅ እነርሱም ይወድቃሉና ከእኛ የማይገኘውን ፍጹምነት ከእነርሱ አንጠብቅ (መክ. 7፥20)። ራሳችንን አጽድቀን እነርሱን ብንኩንን፥ ርክላናንተ ጎጢአት የሌለበት ካለ እርሱ የመጀመሪያውን ድንጋይ ይወርውር እንባላለን (የሐ. 8፥7)።

ሁለተኛ፡- መሪዎች ሁሉ ለተቀመጡበት የገላፊነት ሥራ የሚያበቃቸው ጥበብና ማስተዋል እግዚአብሔርን ከመፍራት ጋር እንዲጨመርላቸው እንጸልይ (ኢዮ. 28፥1-28፤ መዝ. 72፥1-4፤ 1ጢሞ. 2፥1-4)።

ሦስተኛ፡- በማናቸውም ዐቢይና ንኡስ የገላፊነት ሥልጣን ላይ የሚቀመጡ ሰዎች በምንም ዐይነት መንገድ ቢቀመጡ፥ ዋናው ሻሚ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ደግሞ በምን መስፈርት እየመዘነ እንደሚሾማቸው አናውቅም። እና ደጎች ናቸው የምንላቸውን ብቻ ሳይሆን ክፉዎች ናቸው የምንላቸውንም መርጠ

የሚያስቀምጥበት ሁኔታ አለ፤
ምናልባት ሰዎች ስለ በደሉ በክፉዎች
በደለኞችን ሊቀጣ ይህን ያደርግ
ይሆናልና የሰዎች ፈንታ መገዛት ብቻ
ነው። ቢያምፁ በዐመፅ ላይ ዐመፅ
መጨመራቸው ይሆንና ቅጣቱ
ይከብዳል (ኢ.ር. 27፡6-15)።

አራተኛ፡- መሪዎችን በመቃወም ሥልጣንን
በዐመፅና በአድማ ለመንጠቅ
የሚሞክሩትን ሁሉ እግዚአብሔር
ይቀጣል፡፡

- ማርያም ወንድሟን ሙሴን የተቃወመች በርግጠኝነት የተቃወመችው ለሙሴ የመሪነት ሥልጣን የሰጠውን እግዚአብሔርን ነበርና ተቀጣች (ዘኁ. 12፡1-12)።
- እግዚአብሔር ራሱ ከሥልጣን እስኪያስወግዳቸው ድረስ መንፈሳውያን ሰዎች ለዐመፀኛ መሪዎችም መታዘዛቸውን አያቋርጡም፤ - እንደ ሳሙኤል (1ሳሙ. 2 እና 3)።
- ዐመፀኛ መሪዎች ቢያሳድዷቸው በእነርሱ ቦታ ተተክተው እንዲቀመጡ መመረጣቸውን ቢያውቁም እንኳ እግዚአብሔር በወሰነው ጊዜ እስኪያስቀምጣቸው ድረስ መንፈሳውያን ሰዎች እጃቸውን ከደም ይጠብቃሉ፤ - እንደ ዳዊት (1ሳሙ. 26፡22-25፤ 2ሳሙ. 5፡1-3)።

እንግዲህ ምድራችን በመንፈሳዊውም በሥጋዊውም በኩል ስትታይ በረከትን ያጣችበት ምክንያት ግልጽ ሆኖ አይታይሽምን? ተማሪ ክበብ ፀሐይ ከዛሬ ገምሳሪ ስድሳ ዓመት በፊት ከእኛ እኩል የነበሩት ምሥራቃውን ሀገራት፥ በንግግራራ እንኳ ከማንደርስበት ሹለንተናዊ የእድገት ደረጃ የደረሱት ለሥልጣን ከመታዘዝ በረከት ነው ይባላል፤ አይመስልሽምን? በሌላ በኩል ያለውን ምድራችን ንስሐ ልትገባበት የሚገባውን በደል በዚህ አልጨመርነውም። የሁሳችንንም ዐይነ ልቡና ያብራራን፤ አሜን።

ଓଡ଼ିଆ ଓଡ଼ିଆ ଓଡ଼ିଆ

മകുടമുഖം ...

h7X 16 PHL

በሳኦልና በዳዊት መካከል በተደረገው የርስ በርስ ጦርነት ከሁለቱ በኩል የተጠቀመ አለማለት ያስቸግራል። ከመጀመሪያው በከፋት የተነሣው ሳኦል ጦርነቱን በሸንፈት

መደምደሙ እሙን ነው። አጋጣሚውም ለዳዊት ወደ ዙፋን መምጣት እንደ መሸጋገሪያ ሊታይ ይችላል። በሁለቱ መካከል የነበረው የአሳዳጅ-ተሳዳጅ ድራማ ከምንም በላይ የጠቀመው ግን ለውጪ ጠላቶቻቸው ለፍልስጥኤማውያን ነበር። ምናልባትም በንጉሥ ሳኦልና በዳዊት መካከል ጠላትነት መስፈኑ፣ በጀግናቸው በጎልያድ መንደል የደረሰባቸውን የሽንፈት ሒሳብ እንዲያወራርዱ መልካም ዕድል የፈጠረላቸው ይመስላል።

ዳዊት ከሳኦል ፊት ሸሽቶ በእስራኤል ግዛት ውስጥ የኖረባቸው ዓመታት በሥጋትና በፍርሀት የተከበቡ ነበሩ። በእርሱና በሞት መካከል አንድ ርምጃ እንደ ቀረ እስከ መናገር የደረሰበት ጊዜ ነበር (1ኛመ. 20÷3)። ይህም ዳዊትን ከአገሩ ከእስራኤል እንዲሰደድና በጠላቶቻቸው በፍልስጥኤማውያን ግዛት ጥገኝነት ጠይቆ እንዲቀመጥ አስገድዶታል (1ኛመ. 27÷1)። ዳዊት አማራጭ ሲያጣ የወለደው ይህ አሳዛኝ ምርጫ፥ ፍልስጥኤማውያን የልብ ልብ እንዲሰማቸው ከማድረጉም በላይ፥ የሳኦልን ውድቀት የሚያፋጥን በር የከፈተላቸውም ሆኗል። ከዚህ በኋላ ፍልስጥኤማውያን ጎይላቸውን አስተባብረው በእስራኤል ላይ ጦርነትን በመክፈት ከፊታቸው አሳደዷቸው፤ የሳኦልም ልጆች ተገደሉ፤ ሳኦልም በጦርነቱ ክፉኛ ቄስሎ በገዛ ሰይፉ ላይ በመውደቅ ራሱን በራሱ አጠፋ (1ኛመ. 31÷1-6)።

സുനാമി

በሳኦል ቤትና በዳዊት ቤት መካከል የተደረገው የብዙ ዘመን ጦርነት ምክንያቱና ውጤቱ በዚህ ዘመን ላለነው የእግዚአብሔር አገልጋዮች ብዙ ትምህርት ይሰጠናል። ለአንዱ የእግዚአብሔር መንግሥት ለማገልገል ተጠርተናል የምንል ሁሉ፥ እርስ በርስ ከመራከትና አንዱ ሌላውን ለመዋጥ፥ ወይም አንዱ ሌላውን መጠቀሚያው ለማድረግ ከማሰብና በዚሁ ምክንያት የራስን ጦርነት በሌላው ወገን ላይ ከመክፈት ይልቅ፥ በጋራና በመተባበር እንደ ዳዊት የእግዚአብሔርን ጦርነት የምንዋጋ መሆናችንን ማረጋገጥ አለብን። በእግዚአብሔር ጦርነት ስም የራሳችንን መንግሥት ለማስፋት፣ ለግል ዝና፣ ለጥቅማ ጥቅም፣ ሀብትን ለማጋበስና ለመሳሰለው ምድራዊ አጀንዳ እየተጋደልን ከሆነ ግን፥ ሳኦል የተከናወነውን አሳዛኝ ውጤት እኛም መከናወንን አይቀርም። የእግዚአብሔርን ጦርነት በታማኝነት የሚዋጉ ግን፥ እንደ ተጻፈው እግዚአብሔር የታመነ ቤትን ይሠራላቸዋል (1ኛሙ. 25፥28)።

ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ

ክርስቲያናዊ ...

ገጽ 21 የሀገሩ

የሰማርያዋ ሴት፥ በያዕቆብ ጉድጓድ አጠገብ ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ባደረገችው ውይይት፥ ትክክለኛውን የርካታ ምንጭ ምንነት ተገንዝባ ነበር። ጌታ ከጉድጓዱ ውሃ የሚጠጣ በድጋሚ እንደሚጠማ፥ እርሱ ከሚሰጠው ውሃ የሚጠጣ ሁሉ ግን እንደማይጠማና ያ ውሃ በእርሱ (በጠጣው ሰው) ውስጥ ለዘላለም ሕይወት የሚፈልቅ የውሃ ምንጭ እንደሚሆን ሲነግራት፥ ከዚህ ውሃ እንዲሰጣት ለመነች (ዮሐ. 4፥13-15)፤ የርካታ ቀመሯን ለውጣለች ማለት ነው።

በጽድቅ ረክቶ ለመኖር ጽድቅን ዘወትር መከተል ያስፈልጋል።

ጽድቅን የሚከተል ጽድቅን እንደሚያገኝ ተጽፏል (ምሳ. 21፥21)፥ ጽድቅን መጥገብና መርካት የሚቻለው ጽድቅን ዘወትር በመራብና በመጠማት ወይም በመፈለግና በመከተል ነው። ጽድቅን እንድንከተልም ታዘዘናል (ሰ፪. 2፥3፤ ማቴ. 6፥33፤ 1ጢሞ. 6፥11፤ 2ጢሞ. 2፥22)። የእግዚአብሔር ሕዝብ የሚታወቅበት አንዱ መለያም «ጽድቅን የሚከተል ሕዝብ» ተብሎ ነው (ኢሳ. 51፥1)።

ዳዊት ለንግሥና ከመቀባቱ በፊት ገና ታናሽ ብላቴናና የበጎች እረኛ እያለ በተቀኘው ቅኔ፥ የልቡ መሻትና የሕይወቱ ልመና አንድ ነገር፥ ያውም በእግዚአብሔር ቤት መኖር መሆኑን ለእግዚአብሔር አስታውቆ ነበር (መዝ. 27፥3)። ይህ የልጅነት ምኞቱ ሳይሆን እውነተኛ የሕይወት ጥማቱ መሆኑን፥ «ወደ እግዚአብሔር ቤት እንሂድ ባሉኝ ጊዜ ደስ አለኝ።» (መዝ. 122፥1) በሚለው ዝማሬውም ተንጸባርቋል። ከዚህ የበለጠ ብዕራና አለመኖሩንም፥ «አንተ የመረጥኸው በአደባባዮችህም ለማደር የተቀበልኸው ምስጉን ነው፤ ከቤትህ በረከት እንጠግባለን። ቤተ መቅደስህ ቅዱስ ነው በጽድቅም ድንቅ ነው» (መዝ. 65፥4፥5) ሲል ተቀኝቷል።

በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ መኖር ማለት የመንፈስ ርካታ ከሚገኝበት ምንጭ አጠገብ መኖር ማለት ነው። የመንፈሳዊ ርካታ ምስጢር የገባው ሰውም በእግዚአብሔር ቤት ከመኖር የበለጠ ምርጫ የለውም። በመዝሙር 84 ላይ የሰፈረው ዝማሬ ስለ እግዚአብሔር ቤት ታላቅነትና ከየትኛውም ስፍራ ይልቅ ስላለው ብልጫና ተመራጭነት ይናገራል። በዚህ ክፍል ዘማሬው፥ የእግዚአብሔርን ቤት ተወዳጅነትና ነፍሱ ለእርሱ ያላትን ፍቅርና ናፍቆት የገለጸ

ሲሆን፥ በሌሎች ስፍራዎች ሺህ ቀን ከመኖር ይልቅ በእግዚአብሔር አደባባይ አንዲት ሰዓት ማሳለፍ እንደሚበልጥ፥ በጎጥኣን ድንኳኖች ከመቀመጥም ይልቅ በእግዚአብሔር ደጅ መጣል እንደሚመረጥ መስክሯል (ቀ. 1-2፡10)።

ሌላው የመዝሙር ክፍልም በእግዚአብሔር ቤት መኖር ትልቅ የደስታ ምንጭ መሆኑን እንዲህ በማለት ይናገራል።

«ጽድቅ እንደ ዘንባባ ያፈራል፥

እንደ ሊባኖስ ዝግባም ያድጋል።

በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ተተክለዋል፥

በአምላካችንም አደባባይ ውስጥ ይበቅላሉ።

ያን ጊዜ በለመለመ ሽምግልና ያፈራሉ፤

ደስተኞች ሆነውም ይኖራሉ።» (92፥12-

14)።

ጽድቅን መከተልና ማግኘት የሚቻለው በእግዚአብሔር ቤት በመኖርና ከእግዚአብሔር ጋር ያልተቋረጠ ኅብረት በማድረግ ብቻ ነው። ለዚህም አንዱና ዋናው መንገድ በግልና በኅብረት የእግዚአብሔርን ቃል ማንበብ፥ ማሰላሰል፥ መማርና መታዘዝ ነው። እንዲህ የሚያደርገውን ሰው የእግዚአብሔር ቃል፥ በውሃ ዳር በተተክለች፥ ፍሬዋንም በየጊዜው በምትሰጥና ቅጠሏም በማይረገፍ ዛፍ ይመስለዋል። እንዲሁም «የሚሠራውም ሁሉ ይከናወንለታል» በማለት በእግዚአብሔር ቃል መደሰትና ቃሉን ዘወትር ማሰላሰል የስኬት ቀልፍ መሆኑን ያስረዳል (መዝ. 1፥1-3)።

ኤርምያስ እግዚአብሔር ለሕዝቡ እንዲናገር የሰጠውን መልእክት በመናገሩ ምክንያት ብዙ መከራና የልብ ስብራት የደረሰበት ነቢይ ነው። በዚህ አስቸጋሪና ተስፋ አስቈራጭ ሁኔታ ውስጥ እያለ ግን፥ ሐሤትና የልብ ደስታ ይፈጥርለት የነበረው የእግዚአብሔር ቃል መሆኑን ተናግሯል። «ቃልህ ተገኝቷል፤ እኔም በልቼዋለሁ፤ እቤቱ የሰራዊት አምላክ ሆይ፥ በስምህ ተጠርቻለሁና ቃልህ ሐሤትና የልብ ደስታ ሆነኝ።» (ኤር. 15፥16)። ነቢዩ የእግዚአብሔርን ቃል እንደ ምግብ ማቅረብ፥ ቃሉን በየዕለቱና በየሰዓቱ ልንመገበው፥ ማለት በየዕለቱ ልናነበው፥ ልናጠናውና ያጠናነውን ደግሞ እያሰላሰልነው ልንኖር እንደሚገባ ያስተምረናል። ይህም «ሐሤትና የልብ ደስታ»ን እንደሚፈጥር ያስረዳናል።

ሰው ሊበላና ሊጠጣ የሚችለው የራሱውንና የጠማውን ያህል ነው። እጅግ የተራበና የተጠማ ብዙ ይበላል፤ ይጠጣልም። በመጠኑ የተራበና የተጠማ ደግሞ በመጠኑ ነው ሊበላና ሊጠጣ የሚችለው። በጽድቅ እጅግ መጥገብና መርካት የሚፈልገው ጽድቅን በጽኑ መራብና መጠማት አለበት። እግዚአብሔር ሊያጠግበንና ሊያረካን

የሚችለው በተራብነውና በተጠማነው መጠን ነው።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በፈሪሳዊው ስምዖን ቤት በማእድ ተቀምጦ ሳለ ፈሪሳዊው እንደ ጋባዥ ሊያደርግ የሚገባውን በፍቅር አላደረገም ነበር። ለጌታ ለእግሩ ውሃ አላቀረበም፤ አልሳመውም፤ ራሱንም በዘይት አልቀባውም። ጌታ እዚያ መኖሩን ዐውቃ የመጣችው ሴት ግን፤ ስለ ንጢአቷ እጅግ ዐዘና የጌታን እግር በእንባዋ ታርሶ፤ በፀጉሯ ታብስ፤ እግሩን ትስመው፤ ሽቱም ትቀባው ነበር (ሉቃ. 7፡36-50)። ጌታ ሁለቱ ሰዎች ለእርሱ የነበራቸውን ፍቅር ያሳዩት፤ ፈሪሳዊው በጥቂቱ እርሷ ደግሞ በብዙ መሆኑን መስክሯል። «ስለዚህ አልሃለሁ፤ እጅግ ወዳለችና ብዙ ያለው ንጢአቷ ተሰርዋለችል፤ በትንሹ የተሰረየለት ግን የሚወደው በትንሹ ነው።» (ቍ. 47 ዐ.መ.ት.)።

ዛሬ የርካታችን ምንጭ የሆነውን ጽድቅን ምን ያህል እንራባለን? ምን ያህል እንጠማለን? እንደ ተራብነውና እንደ ተጠማነው መጠን፤ ጌታ ሊያጠግበንና ሊያረካን የታመነ ነው። እርሱን ተርባና ተጠምታ ባለማወቅ ለምትቅበዘበዝና ለኪሳራ ለተዳረገች ነፍስ እግዚአብሔር እንዲህ ሲል ይጣራል። «እናንተ የተጠማችሁ ሁሉ ኑ፤ እናንተ ገንዘብ የሌላችሁ ወደ ውሆች ኑ፤ ኑና ግዙ፤ ብሉም፤ ኑና ያለ ገንዘብ፤ ያለ ዋጋ የወይን ጠጅና ወተት ግዙ። ገንዘባችሁን እንጀራ ባልሆነ ነገር ላይ ለምን ታጠፋችሁ? በማያጠግብስ ነገር ላይ ለምን ጉልበታችሁን ትጨርሳላችሁ? ስሙ፤ እኔን ስሙኝ፤ መልካም የሆነውንም ብሉ፤ ነፍሳችሁም በጥሩ ምግብ ትደሰታላች። ጆሮአችሁንም ከፍታችሁ ወደ እኔ ቅረቡ፤ ነፍሳችሁም እንድትኖር አድምጡኝ» ኢሳ. 55፡1-3 ዐ.መ.ት.)። ጌታ ኢየሱስም፤ «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ።» በማለት ተመሳሳይ ጥሪ አስተላልፏል (ዮሐ. 7፡37)። ስለዚህ ማንም የተራብ ቢኖር ይምጣ፤ ይጠግባል። የተጠማም ቢኖር ይምጣ ይረካል።

ጳውሎስስ፤ጳውሎስስ፤ጳውሎስስ፤ጳውሎስስ

አለቃ ነቅዐ ጥበብ ...

ከገጽ 25 የዚህ

«7.5. በቤተ ክርስቲያን አበው ዘመን የቤተ ክርስቲያን አንድነት

«ከዘመነ ሐዋርያት በኋላም ቢሆን ቤተ ክርስቲያን በድርጅታዊ አካልነቷም ሆነ በመንፈሳዊ አካልነቷ ያላት ሽብርተኛዊ አንድነት እንደ ተጠበቀ፤ እስከ 451 ዓ.ም.

መቄዶቷን ከቤተ ክርስቲያን ታሪክ መረዳት ይቻላል።

«በዘመነ ሐዋርያት የጀመረው ስደት ከጊዜ ወደ ጊዜ መልኩን እየለዋወጠ በቀጠለባቸው የመጀመሪያዎቹ ሦስት መቶ ዓመታት፤ የቤተ ክርስቲያን ህልውናዋና እንቅስቃሴዋ በአብዛኛው ጎብኝ ቢሆንም፤ አንድነቷን የሚያስከብሩና መንፈሳዊና ድርጅታዊ ጥንካሬዋን የሚገልጹ ታላላቅ ሥራዎቿን አከናውናለች።

■ የተጀመረው ስብከተ ወንጌል በተፋጠነ ሁኔታ በእስያ፤ በአፍሪካና በአውሮፓ በብዙ ከተማዎችና መንደሮች ስለ ደረሰ፤ ብዙ አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ተቋቁመዋል፤ ተደራጅተዋልም።

■ የአጥቢያ አብያተ ክርስቲያን መሪዎች እየተገናኙም፤ እየተላላኩም አንድነታቸውን በማጠናከር የጋራ ጉዳዮችን ይወስኑ ነበር።

■ እነዚሁ መሪዎች ቅዱሳት መጻሕፍትን የማሰባሰብ፤ ቊጥራቸውን የመወሰንና የማራባት ሥራዎችን ሠርተዋል።

■ ስደቱ በዐዋጅ ከተነሳላትና መንግሥታዊ ዕውቅና ካገኘች በኋላም፤ ቤተ ክርስቲያን በገሃድ ስትንቀሳቀስ አንድነቷና ጥንካሬዋ የሚገለጽባቸውን ውሳኔዎች አሳልፋለች፤ ተግባራዊም አድርጋለች። ከእነዚህ ውሳኔዎቿ መካከል፡-

«7.5.ሀ. በ325 ዓ.ም. አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናትን በሰበካ ሥር በማደራጀት በምዕራብ፤ በደቡብ፤ በምሥራቅና በሰሜን ለአመራር፤ ለስብከተ ወንጌል መስፋፋትና መሠረተ እምነትን ከነፋቂ ለመጠበቅ፤ አራት የሰበካ ቢሮዎች በሮም፤ በአስክንድርያ፤ በኤፌሶንና በአንጾኪያ እንዲሆኑ ወሰነች፤ ሌሎች አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ለእነዚህ ሰበካ ቢሮዎች ተጠሪዎች እንዲሆኑ ተደርገዋል።

«7.5.ለ. ቤተ ክርስቲያን በዚሁ ዓ.ም. በ318 አበው ጉባኤ የአርዮስን ትምህርተ ኑፋቂ እንዲወገዝና በአንጾሩ ትክክለኛ (ኦርቶዶክስ) የሆነውን እምነት የያዘ መግለጫ እንዲወጣ አድርጋለች።

«7.5.ሐ. በ381 ዓ.ም. በቊስጥንጥንያ በ200 አበው ጉባኤ የመቅዶንዮስ ትምህርተ ኑፋቂ እንዲወገዝና የመንፈስ ቅዱስን ፍጹም አምላክነት የሚያወሳ ሐረግ ታክሎበት የኒቅያ የእምነት መግለጫ እንዲጻፍ አድርጋለች።

«7.5.መ. በ431 ዓ.ም. በኤፌሶን በ150 አበው ጉባኤ የንስጥሮስ ትምህርተ ከነፋቂ የሚመደብ መሆኑን ገልጾ፤ በኒቅያው የእምነት መግለጫ ላይ መጽናቷን ዐውጃለች።

ይህንና ይህን በመሳሰለው አካሄዲ ቤተ ክርስቲያን እስከዚህ ጊዜ ድረስ <እንዲት ቅድስት ሐዋርያዊት ጉባኤ> መሆኗን አስመስክራለች።

«7.5.ሠ. በ451 ዓ.ም. በኬልቂዶን የተሰበሰበው የ636 አበው ጉባኤ የአውጣኬን ትምህርተ ኑፋቄ በመረመረበት ጊዜ፥ በመሪዎቿ አስመስማማት ምክንያት ቤተ ክርስቲያን እንድ አቋም መያዝ አቃታትና፥ ድርጅታዊ አካሏ ለሁለት ተከፈለ። ከዚያ በኋላ መከፋፈሏ እየቀጠለ ሄዶ በአሁኑ ዘመን እንድ ባለቅኔ እንደ ገለጸው፥ <ብትንትኑ የወጣ የእብድ ጨርቅ (ግማዳተ ጸርቅ ዘእብድ)> ሆናለች። ከልካይም ተቈጣጣሪም ባለመኖሩ በእንዳንድ ስፍራም ጥንት የተወገዘ ኑፋቄዎች በግልጽ መሰበክ ጀምረዋል።

«8.0. በአሁኑ ዘመን ሐዋርያት አሉን?
«የሐዋርያ ትርጉም ካልተለወጠ በቀር በአሁኑ ዘመን ሐዋርያት የሉም። እንደ ጌታ ሐዋርያት ያሉ ባለሥልጣናት ባለመኖራቸው በ7.5.ሠ. የተመለከተው ችግር መፍትሔ አለማግኘት ምስክር ነው። ችግሩን ይበልጥ እንዲባባስ የሚያደርጉትን ሐዋርያት እንበላቸው ካለን በቀር፥ ከ451 ዓ.ም. ጀምሮ የሐዋርያ መኖር ቀርቶ የሐዋርያትን ፈለግ (ዱካ) ተከትሎ የሚሠራ እንኳ አልተነሣም።
«እንዳንድ ቢሮዎችን የሚመሩ ሰዎችን <ሐዋርያት> ብለን ልንጠራቸው ብንሞክር በሐዋርያዊ ሥልጣናቸው ከሰማይ የተሰጧቸው ምልክቶች ከሌሉበት፥ ለወንጌል ሥራና ለቤተ ክርስቲያን ከቶ አይጠቅሙም። ተራ የድርጅት ሥራ መሪዎች ብቻ ይሆናሉ። ቤተ ክርስቲያንም በዓለማዊያን ሰዎች የምትመራ ዓለማዊ ድርጅት መሆኗ ይቀጥላል ማለት ነው።

«8.1. የሐዋርያነት ምልክቶች
«ቤተ ክርስቲያን ድርጅታዊ እንድነቷን ካጣች በመቶ የሚቈጠሩ ዓመታት ዐልፈዋል፤ ከ451 ዓ.ም. ወዲህ ያለው ዘመን <ሐዋርያት ሳይሆኑ ሐዋርያት ነን ባዮችን መርምረህ ሐሰተኞች ሆነው አገኘሃቸው> ሲባል የሚቻልበት ዘመን አይደለም። የሐዋርያነት ሥልጣን የለውም ሲሉ ተቃዋሚዎች ያስወሩበትን ክስ በመከላከል፥ በጌታ ሐዋርያት መካከል የሚገኝ እንዱ እውነተኛ ሐዋርያ ለመሆኑ ጳውሎስ ያቀረባቸውና በእርሱ ዘንድ ተሟልተው የተገኙት ምልክቶች አሉን የሚል ሐዋርያ ነኝ ባይ በአሁኑ ዘመን የለም።

«8.1.ሀ. ጌታን ስለ ማየት
«ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን ከተነሣ በኋላ በተደጋገመ ጊዜ ራሱን

ገልጾላቸዋልና፥ ዐሥራ አንዱም ሐዋርያት ከሙታን የተነሣውን ጌታ አይተዉታል፤ እስካረገበት ጊዜ ድረስም ዐልፎ ዐልፎ እየተገለጠ አስተምሯቸዋል (ዮሐ. 20፡19-31፤ 21፡1-14፤ የሐዋ. 1፡2-9፤ 1ቆሮ. 15፡3-5)።
«እንደ ሌሎቹ ሐዋርያት ሁሉ፥ ጳውሎስም ከሙታን የተነሣውን ጌታችን ኢየሱስን ማየቱን በአጽንዖት ይናገራል (የሐዋ. 9፡3-9፤ 22፡6-11፤ 26፡12-18፤ 1ቆሮ. 15፡8)።

«8.1.ለ. ከጌታችን ከራሱ የሐዋርያነት ሥልጣን ስለ መቀበል
«ዐሥራ አንዱን ሐዋርያት የመረጠ፡ የጠራና የሾመ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ጳውሎስንም መርጠና ጠርቶ ሐዋርያ እንዲሆን ሾሞታል። በተለይም የአሐዛብ ሐዋርያ ሆኖ የክርስቶስን ወንጌል ለአሐዛብ የሚገልጥበትን ጥበብ ጨምሮ ከጌታችን መቀበሉን ጳውሎስ በርግጠኝነት ይናገራል፤ <ወንድሞች ሆይ! የሰበከሁላችሁ ወንጌል ሰው ሠራሽ አለመሆኑን እንድታውቁ እፈልጋለሁ፤ ከማንም ሰው አልተቀበልሁትም፤ ከማንም አልተማርሁትም፤ ይልቁንስ በመገለጥ ከኢየሱስ ክርስቶስ ተቀበልሁት> ብሏል (ገላ. 1፡11-12)። ሁኔታውንም አዕማድ ለሆኑት ሐዋርያት አስረድቶ ቡራኬያቸውን ተቀብሏል (2፡6-9)።

«8.1.ሐ. የሐዋርያነት ምልክት
«የሐዋርያነት ሥልጣን ሲባል ቤተ ክርስቲያንን ማደግ ወዳለባት አቅጣጫ በትክክል ለማሳደግ ከጌታ የሚሰጥ የሥልጣን ውክልናና ዐደራ ማለት ነው። ይህም ሥልጣን በተለያዩ መንገድ የሚገለጽበት ምልክት አለው።

■ «ከውስጥና ከውጪ የሚነሣውን ዐመፅ መቅጣት
■ «ሐዋርያው ጴጥሮስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በመብቀል ላይ የታየውን ውሸትና ማታለል በእንጭጩ የመቅጫት ርምጃ ወስዷል፤ ሐናንያም እንዲህ ብሎታል <የዋሽኸው እኮ እግዚአብሔርን እንጂ ሰውን አይደለም፤ ሐናንያም ይህን እንደ ሰማ ወድቆ ሞተ፤ ይህን የሰሙትም ሁሉ ታላቅ ፍርሀት ያዛቸው። ሰጺራንም እንዲህ አላት <የጌታን መንፈስ ትፈታተኑ ዘንድ እንዴት እንዲህ ተስማማችሁ? እነሆ፥ ባልሽን የቀበሩት ሰዎች ተመልሰው እግራቸው ደጃፍ ላይ ነው፤ እንቺንም ይዘው ይወጣሉ አላት። እርስዎም ወዲያውኑ እግሩ ሥር ወድቃ ሞተች፤ ጉልማሶችም ሲገቡ ሞታ አገኛት፤ አውጥተውም በባሏ አጠገብ ቀበሯት።

መላዩቱን ቤተ ክርስቲያንና ይህን የሰሙትን ሁሉ ታላቅ ፍርሀት ያዛቸው» (የሐዋ. 5:1-11)።

- «ጳውሎስም በቆጵሮስ ደሴት ጳፋ በምትባለው ከተማ፣ ሰርግዮስ ጳውሎስ ለተባለው አገረ ገዢ ቃለ እግዚአብሔርን ያስተምር በነበረበት ጊዜ፣ አይሁዳዊው ጠንቋይ በርያሱስ ተቃውሞት ነበርና፤ ይህ ጠንቋይ የዐይን ብርሃኑን እንዲያጣ በማድረግ ቀጣው። ከዚያም በኋላ አገረ ገዢው በሰላም የጌታን ነገር ተቀብሎ አመነ (13:6-12)።

- ««ይህን ድርጊት የፈጸመውን ሰው ከመካከላችሁ ልታስወግዱት አይገባምን? ... በጌታችን በኢየሱስ ስምና በመካከላችሁ በሚገኘው በጌታችን በኢየሱስ ገይል፣ ሥጋው ጠፍቶ መንፈሱ በጌታ ቀን ትድን ዘንድ እንደዚህ ዐይነቱ ለሰይጣን ይሰጥ» (1ቆሮ. 5:1-5) የሚል ውሳኔ የማሳለፉ ሥልጣን እንዱ የሐዋርያዊ ሥልጣን ምልክት ነው።

«እንዲህ ያለው ውሳኔ በሌላ ሰው ቢተላለፍ መሳለቂያ ይሆናል እንጂ ተግባራዊ አይሆንም፤ የጳውሎስ ውሳኔ ግን በሥራ ላይ ውሎ፣ በደለኛው ንስሐ ከገባ በኋላ ይቅርታ እንዲደረግለትና ወደ ቤተ ክርስቲያን ጎበዝት እንዲመለስ ተደርጓል (2ቆሮ. 2:5-11)። ይህን ሁሉ የፈጸመው በመልእክት ነው። ሰዎችን ለውሳኔው የሚያስገዛቸውና የሚያንበረክባቸው ከመለኮታዊው ባለሥልጣን በጳውሎስ ውስጥ የተቀመጠው ሐዋርያዊ ሥልጣን ነው።

- ««ከእናንተ አንዳንዶቹ ወደ እናንተ የማልመጣ መስሏቸው ታብዋል። ይሁን እንጂ የጌታ ፈቃድ ቢሆን ፈጥኜ ወደ እናንተ እመጣለሁ፤ ከዚያም እነዚህ ትዕቢተኞች የሚናገሩትን ብቻ ሳይሆን ምን ገይል እንዳላቸውም ማየት እችላለሁ። ምክንያቱም የእግዚአብሔር መንግሥት የወራ ጉዳይ ሳይሆን የገይል ጉዳይ ነው» (1ቆሮ. 4:18-20) በማለት ሊጽፍ የቻለው፣ ወፍ እንኳ ሊያስደነብር በማይችለው በራሱ ማንነት በመታመን አይደለም፤ እግዚአብሔር በውስጡ ባስቀመጠው የሐዋርያነት ሥልጣንና በተቀበለው መለኮታዊ ገይል በመመካት ነው።

- «በውስጣቸው የተቀመጠውን ጸጋ እግዚአብሔርን ከማምለክና ቃሉን ከመናገር በተጨማሪ ዐማፅያንንም ለመቅጣት ሥልጣንና ገይል አለው» (መዝ. 149:6-9)።

«8.2. ሐዋርያዊ ሥልጣንን በድፍረትና በግልጽ ማስታወቅ

«ጳውሎስ የጻፋቸውን መልእክቶች በምንና በማን ሥልጣን እንደ ጻፋቸው በድፍረት ገልጿል። እንደ ተራ አስተማሪ፣ እንደ ተመልካች፣ እንደ ተቀጣሪ፣ ፓስተር፣ ጳጳስ፣ ወዘተ. ሆኖ እንዳልጻፋቸው መልእክቶቹ ራሳቸው እንዲናገሩ አድርጓል። በእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያንና በክርስትና እምነት ጉዳዮች ላይ ለመበየን ሥልጣን እንዳለው በመልእክቶቹ አስታውቋል። ጸሐፊው «ጳውሎስ ነው፤ እርሱም ሐዋርያ ሊሆን የተጠራና ለእግዚአብሔር ወንጌል የተለየ የክርስቶስ ኢየሱስ ባሪያ ነው» (ሮሜ 1:1)።

«የተጻፈው በእግዚአብሔር ፈቃድ የክርስቶስ ኢየሱስ ሐዋርያ እንዲሆን ከተጠራው ከጳውሎስ ነው» (1ቆሮ. 1:1፤ 2ቆሮ. 1:1)።

««ከሰዎች ወይም በሰው ከተላከው ሳይሆን በኢየሱስ ክርስቶስና እርሱን ከሙታን ባነሣው በእግዚአብሔር አብ ሐዋርያ ከሆነው ከጳውሎስ የተላከ ነው» (ገላ. 1:1)።

«እነዚህ መልእክቶች በየትኛውም ዘመን በሚገኙ አብያተ ክርስቲያናትና በየትኛውም ዘመን በሚነሡ ክርስቲያኖች ሕይወት ሊበይኑ የሚኖሩት፣ ሥልጣኑን በሚያስከብርለት የፖሊስ ወይም የጦር ገይል አማካይነት አይደለም። መልእክቶቹ የተጻፉበት ሐዋርያዊ ሥልጣን ምንጭ እግዚአብሔር ስለ ሆነና በውስጡ መለኮታዊው ሥልጣን ምን ጊዜም ስለሚሠራ ነው።

«በሚመሩት አጥቢያ እንኳ ተቀባይነት ዐጥተው፣ ዐዳዲስ አጥቢያ ለመክፈት ከቦታ ወደ ቦታ የሚንከራተቱ ሁሉ ሐዋርያት ነን ቢሉን እንዴት እንቀበላቸው? የሐዋርያዊ ሥልጣን ምልክቶች «የሚያምኑትን ይከተሏቸዋል» ከተባሉት ምልክቶች በላይ (ማር. 16:17-18) መሆናቸውን ልብ ልንል ይገባል። ማንም ሰው ሐዋርያ ነኝ ቢልና በየትኛውም ቤተ ክርስቲያንና በማናቸውም ክርስቲያን የመበየን ገይል ከሌለውና እነርሱንም ለሐዋርያዊ ሥልጣኑ የሚያስገዛ ቅብዐተ መንፈስ ቅዱስ ካልተሰጠው ምን ፋይዳ አለው? እንዲሁ ቤተ ክርስቲያን እኮ በነጹጥሮስ ስብከት ተመሥርታለች፤ የሚያስፈልጋት በአጥቢያዎች እየተዘረጋች፣ እየሰፋችና እየተስፋፋች መሄድ ነውና መሥራች ሐዋርያ አያስፈልጋትም።

«9.0. ብዙ ሐዋርያት ለመኖራቸው ስለሚጠቀሱ ጥቅሶች

«ጌታችን እምላካችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከሾማቸው ዐሥራ ሁለት

ሐዋርያት በተጨማሪ ሌሎች ሐዋርያትን በቀጠሉት የአገልግሎቱ ወራት ሾሟልን? የሚለውን ጥያቄ ለመመለስ የሞከርንባቸውን ነጥቦች ስናጠቃልላቸው፤

- «በከፋው ሐዋርያ ምትክ ዐሥራ አንዱ ሐዋርያት ማትያስን መምረጣቸው ባልተሰጣቸው ውክልና መሆኑን፤
 - «በሐዋርያት የተመረጠው ማትያስም ጌታ ዐሥራ ሁለቱን ሐዋርያት በመረጠበት ጊዜ ሳይመርጠው የተወው ደቀ መዝሙር እንደ ነበረ፤
 - «ይሁዳ ቢካዳም፥ ሐዋርያትን የመረጣቸው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በራሱ ጊዜ ጳውሎስ የተባለውን ሳውልን ሐዋርያ ይሆን ዘንድ መርጦ መሾሙን፤
 - «በሐዋርያነት ሥልጣን የሚሠሩ ሌሎች ሐዋርያት ያልተሾሙ ስለ ሆኑ፤ እንደ እስራኤል ነገድ ቊጥር፥ የበጉ ሐዋርያት ቊጥርም ዐሥራ ሁለት እንደ ሆነ ተጠብቆ እስከ ጌታ ዳግም ምጽአት የሚቈይ መሆኑን ተመልክተናል።
- «ሆኖም ከዐሥራ ሁለቱ በተጨማሪ ሌሎች ሐዋርያት እንደ ነበሩ ያስረዳሉ ተብለው የሚጠቀሱትን እስኪ እንመርምራቸው።

«9.1. ስለ ያዕቆብ ሐዋርያነት የተጠቀሰው «ለገላትያ ምእመናን በተጻፈው መልእክት (1፡19) <ከጌታ ወንድም ከያዕቆብ በቀር ከሐዋርያት መካከል ማንንም አላገኘሁም> ሲል ጳውሎስ መግለጹ፥ ያዕቆብ ሐዋርያ እንደ ሆነ ሲያስረዳ ነው የሚሉ አሉ።

«ጥቅሱ አከራካሪ ባይሆንም ለዎች አከራካሪ አድርገውታል። ይህ ጥቅስ ያዕቆብ ሐዋርያ እንደ ሆነ አያስረዳም የሚሉም አሉ፤ ያዕቆብ ሐዋርያ ቢሆንም ኖሮ፡- ከሐዋርያት መካከል ያየሁት ያዕቆብን ብቻ ነው በተባለ ነበር፤ ስለ ሆነም ይህ ጥቅስ፡- ያዕቆብን ብቻ አየሁ፤ ከሐዋርያት መካከል ግን ማንንም አላየሁም ማለቱ ነው ይላሉ።

«በተጨማሪም በምድራዊ አገልግሎቱ ወራት በሾማቸው ሐዋርያት መካከል ያልሾመውና ለብቻው የጠራውና የሾመው ጳውሎስ በጻፋቸው መልእክቶች፥ ሐዋርያዊ ሥልጣን ያለው መሆኑን በገለጸው ዐይነት በቀድሞዎቹ ሐዋርያት መካከል ስሙ የማይገኘው ያዕቆብም፥ ሐዋርያዊ ሥልጣኑን እንዴትና ከማን እንዳገኘው ባስታወቀ ነበር፤ ስለዚህም ሐዋርያ አይደለሁም፤ ሐዋርያ ነኝም አላለም (ያዕ. 1፡1)።

«9.2. በተወሰኑ ጥቅሶች ሐዋርያ ከሆነው ከጳውሎስ ጋር ዐብረው በተገኙበት ጊዜ፥ በቡድኑ መሪ በጳውሎስ ተሾፍነውና ተዳብለው በብዙ ቊጥር ሐዋርያት የተባሉ አሉና፥

እነርሱን ሐዋርያት ብለን ልንጠራቸው ይገባል የሚሉ አሉ። እነዚያ አገልጋዮች ግን ብቻቸውን ሐዋርያ ተብለው የተጠሩበት ጊዜና ስፍራ የለም፤ ራሳቸውንም እንደ ጳውሎስ በሐዋርያነት አላስተዋወቁም። እንዲያውም ከሐዋርያው ከጳውሎስ ጋር በነበሩበት ጊዜም ቢሆን ሐዋርያ አለመሆናቸው በግልጽ የተነገረባቸው ጥቅሶች አሉ። በእነዚህ ጥቅሶች አስረጂነትም፡-

«9.2.ሀ. ጢሞቴዎስ ሐዋርያ አልነበረም እንላለን።

«ለተሰሉንቁ ምእመናን በተጻፈው አንደኛ መልእክት (2፡6) <ከእናንተም ሆነ ከሌሎች ከማንም ከሰው የሚገኝ ክብር አልፈለግንም፤ የክርስቶስ ሐዋርያት እንደ መሆናችን መጠን ሽክም በሆንባችሁ ነበር> ያሉት መልእክቱን በመጻፍ የተባበሩት ጳውሎስ፥ ሲላስና ጢሞቴዎስ ናቸው (1፡1)። ስለዚህ ሲላስና ጢሞቴዎስም ሐዋርያት ናቸው የሚሉ አሉ፤ ነገር ግን እነዚህ አገልጋዮች በቡድኑ መሪ በጳውሎስ ተሾፍነውና ተደብለው ሲሠሩ በተገኙበት ጊዜ ሐዋርያት ተባሉ እንጂ ብቻቸውን የትም ስፍራ ሐዋርያት አልተባሉም። እንዲያውም በ2ቆሮ. 1፡1 እና ቄላ. 1፡1 <በእግዚአብሔር ፈቃድ የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ ከሆነው ከጳውሎስ፥ ከወንድማችንም ከጢሞቴዎስ> በማለቱ ጳውሎስ ራሱን ሐዋርያ፥ ጢሞቴዎስን ግን ወንድም ብሎታልና በጳውሎስ መረዳት ጢሞቴዎስ ሐዋርያ አልነበረም።

«9.2.ለ. ሲላስ ሐዋርያ አልነበረም።

«እንደ ጢሞቴዎስም ከቡድኑ መሪ ከጳውሎስ ጋር በተገናኘበት ጊዜ፥ ሲላስም ከጳውሎስ ጋር ተዳብሎ በብዙ ቊጥር በአንድነት ሦስቱም ሐዋርያት ቢባሉም፥ እንደ ጢሞቴዎስ ሲላስም ለብቻው በየትም ስፍራ ሐዋርያ አልተባለም። ሲላስ ግን በተለይ <ነቢይ> እንደ ሆነ ይታወቃል እንጂ በሐዋርያት ዘንድ ሐዋርያነቱ አይታወቅም (የሐዋ. 15፡32-40)።

«9.2.ሐ. በርናባስ ሐዋርያ አልነበረም።

«በርናባስም ከጳውሎስ ጋር ስሙ በተጠራበት ጊዜ፥ በብዙ ቊጥር ሐዋርያት ከመባሉ በቀር ብቻውን ሐዋርያ ተብሎ የትም ስፍራ አልተጠራም። በኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን <ዋነኞች ወይም አዕማድ> ለተባሉት ጳውሎስ ራእዩን ባስረዳበት ጊዜ፥ እርሱና በርናባስ አሕዛብን ወደ ወንጌል የመጥራት አገልግሎታቸውን ይቀጥሉ ዘንድ ሐዋርያት መስማማታቸው ተገልጿል።

«የሐዋርያነትን ሥልጣን በሚመለከት ግን
<ጴጥሮስ ለተገረዙት ወንጌልን እንዲሰብክ
ዐደራ እንደ ተሰጠው፡ እኔም ላልተገረዙት
ወንጌልን እንድሰብክ ዐደራ እንደ ተሰጠኝ
ተገነዘቡ፡፡ ጴጥሮስን ለአይሁድ ሐዋርያ
እንዲሆን የሠራ እግዚአብሔር በእኔ የአሕዛብ
ሐዋርያዊ አገልግሎትም ሠርቷል፡፡ እንደ
አዕማድ የሚቈጠሩት ያዕቆብ፡ ጴጥሮስና
ዮሐንስም የተሰጠኝን ጸጋ ባስተዋሉ ጊዜ፡
ለእኔና ለበርናባስ የትብብር ቀኝ እጃቸውን
ሰጡ፡፡ ከዚያም እኛ ወደ አሕዛብ፡ እነርሱ
ደግሞ ወደ አይሁድ እንዲሄዱ ተስማሙ፡፡
(ገላ. 2፡2-9)፡፡

«ከጥቅሱ መረዳት እንደሚቻለው የአሕዛብ
ሐዋርያነትን ዐደራ የተቀበለው ጳውሎስ
ሲሆን፡ በርናባስ ግን የጳውሎስ ተባባሪና ረዳት
ሆኖ ይታያል፡፡ ጳውሎስ የአሕዛብ ሐዋርያ
እንዲሆን በመሾሙ ከቤተ አሕዛብ ክርስቲያን
በሆኑት ላይ የአራት ቀንበር ሊወድቅባቸው
አይገባም በሚልበት ጊዜ፡ ሌዋዊው በርናባስ
(የሐዋ. 4፡36) የዚህ ሐሳብ ተቃራኒ ከሆነው
ከጴጥሮስ ጋር ወግኖ ነበር (ገላ. 3፡11-14)፡፡
ዘግይቶ ግን ለጳውሎስ በተሰጠው ሐዋርያዊ
አገልግሎት <አሕዛብ በወንጌል አማካይነት፡
ከእስራኤል ጋር ዐብረው ወራሾች፡ ዐብረው
የአንዱ አካል ብልቶች፡ እንዲሁም በክርስቶስ
ኢየሱስ በሆነው ተስፋ ዐብረው ተካፋዮች፡
የመደረጋቸው ምስጢር ስለ ተገለጸለት (ኤፌ.
3፡2-11) በርናባስ የጳውሎስ ረዳት ሆኗል
ማለት ነው፡፡

«9.2.መ. አንዲራኒቶንና ዩልያን ሐዋርያት
ነበሩ?»

«ለአንዲራኒቶንና ለዩልያን ሰላምታ
አቅርቦልኝ፤ እነርሱ በሐዋርያት መካከል ስመ
ጥሮችና በክርስቶስ በማመንም እኔን የቀደሙ
ናቸው» (ሮሜ 16፡7) የሚለው ጥቅስ፡
ሐዋርያት የአገልጋዮችን ሁኔታ በሚመለከት
በመካከላቸው ባደረጉት የግምገማ ውይይት
ለአንዲራኒቶንና ለዩልያን ከፍተኛ አድናቆት
የተሰጣቸው መሆኑን ከሚገልጽ በቀር፡ ጌታ
በመረጣቸው ሐዋርያት መካከል የሚቈጠሩና
እንዲያውም ስመ ጥሮች ሐዋርያት እንደ ሆኑ
አድርጎ መረዳትን የሚያስጨብጥ አይደለም፡፡
ችግሩ የሚነሣው <በሐዋርያት መካከል ስመ
ጥር ሐዋርያት» እንደ ተባለ አድርጎ
ያልተጻፈውን ጨምሮ ከማንበብ ነው፡፡

«እነዚህ አገልጋዮች ሐዋርያት ናቸው
ወደሚል ድምዳሜ ከተደረሰ ግን በጌታ
አገልግሎት የተዘለለው የሴት ሐዋርያ
(ሐዋሪት) መሾም በሐዋርያት ተከናውኖ
የመጀመሪያዋ የሴት ሐዋርያ (ሐዋሪት)
ዩልያንን አገኘን ማለት ነው፤ ዕሠየው!!

ጳውሎስና ጴጥሮስ ድንጋጌ

መሠረተ እምነት ...

ከገጽ 18 የዞረ

የዐዲስ ኪዳን ሕዝብ እግዚአብሔር ግን
እያንዳንዳቸው በየግላቸው በልባቸው
የታተመባቸውን መንፈስ ቅዱስን (2ቆሮ.
1፡21፡22፤ ኤፌ. 1፡13፡14፤ 4፡30) ይዘው
ስለሚኖሩ፡ መንፈስ የሆነውን አምላካቸውን
በየልባቸው መያዛቸው ከዓለም ሕዝቦች ሁሉ
የተለዩ አድርጓቸዋል (ሕዝ. 36፡25-27፤ 2ቆሮ.
3፡2-18፤ ዕብ. 8፡7-13)፡፡

11.12. መንፈስ ቅዱስ በዘመነ ብሉይ

ሰው በግጢአት በወደቁ ጊዜ ከእርሱ ጋር
በጎብረት ከሚኖርበት ከዴድን ገነት ያስወጣው
እግዚአብሔር፡ አሁን ደግሞ ትውልዱ
ከፈቃደ እግዚአብሔር ፈጽሞ እየራቀ በሄደበት
ጊዜ፡ «ሰው ሚች ስለ ሆነ መንፈሴ ከእርሱ
ጋር ለዘለዓለም አይኖርም» ብሎ መንፈስ
ቅዱስን ከሰው ዘር የመውሰድ ውሳኔን አደረገ
(ዘፍ. 6፡3)፡፡

ሰው በግጢአት ከመውደቁ በፊት
የእግዚአብሔር መንፈስ እንዴትና መቼ ከሰው
ጋር መኖር እንደ ጀመረ መጽሐፍ ቅዱስ
በግልጽ አይናገርም፤ ነገር ግን በፍጥረተ
ዓለም ጀማሮ መንፈስ ቅዱስ፡ ምድርን
ሸፍኗት በነበረው ጠለቅ ውሃ ላይ ሲረብብ
ከነበረበት ጊዜ ጀምሮ፡ ለምድር ቅርጽ
በመስጠት፤ ሰማይን በማስዋብ፤ ለዕለታት
መለያ ብርሃናትን በመፍጠር፤ የሚንቀሳቀሱና
የማይንቀሳቀሱ ፍጥረታትን በማስገኘትና
መኖሪያቸውን በመመደብ ይሠራ እንደ ነበር
ከላይ በቍጥር 11.10. - 11.11.3 የቀረበውን
ማብራሪያ ማስታወስ ይገባል፡፡ በዚህ ሁኔታ
የመፍጠር ሥራን ሲያከናውን ቂይቶ፡ በዚህ
በአራት ዘፍጥረት ምዕራፍ ስድስት
ከተጠቀለው ጊዜ በፊት በውሳኔ ከሰው ጋር
ዐብሮነት ያለውን ኑሮውን ያላቋረጠ መሆኑን
ያመለክታል፡፡

ቀደም ሲል በአራት ዘፍጥረት 2፡7
«እግዚአብሔር አምላክ ከምድር አፈር ወስዶ
ሰውን አበጀው፤ በአፍንጫውም የሕይወት
እስትንፋስ እፍ አለበት፤ ሰውም ሕያው ነፍስ
ሆነ» ተብሎ ነበር፡፡ በክብር ሥላሴም በሕይወት
(እስትንፋስ) ከዊን የሚሠራው መንፈስ ቅዱስ
ስለ ሆነ ሰውን ሕያው ነፍስ ያደረገው መንፈስ
ቅዱስ መሆኑን መረዳት አያስቸግርም፡፡

«የእግዚአብሔር መንፈስ ፈጥሮኛል፤
ሁሉን የሚችለውም አምላክ እስትንፋስ
ሕይወትን ሰጥቶኛል» (ኢዮ. 33፡4)
የተባለውም ይህንኑ ለመግለጽ እንደ ሆነ
ጉልሕ ነው፡፡

እንግዲህ ሰው ሕያው ነፍስ አድርጎ ከፈጠረው ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር ባለው ግንኙነት ምክንያት መንፈሳዊ ሕያውነቱ ተጠብቆ የቁየ ቢሆንም፥ በጎጢአት ምክንያት ግንኙነቱ ሲቋረጥ፥ የሕይወቱ ምንጭ ከሆነው ግንድ እንደሚገነጠል ቅርንጫፍ ሆነና፥ ሰው የሕያውነቱ መነሻና ምክንያት ከሆነው እግዚአብሔር ተለየ ማለት ነው። ሆኖም ከግንዱ የተገነጠለ ቅርንጫፍ ለጥቂት ቀናት ልምላሜው እንደሚቁይለትና በመጨረሻም እንደሚደርቅ ሁሉ፥ በጎጢአት ለወደቀው ሰውም በዘፍጥረት ምዕራፍ ስድስት እስከ ተገለጸው ጊዜ ድረስ የእግዚአብሔር መንፈስ የሕያውነቱ ወዘና ሆኖለት ቁየ። በመጨረሻም መንፈሳዊ ድርቀቱ ተረጋገጠና ሰው «ሚችሆን» ተባለ።

በዐዲስ ኪዳንም በኅጢአት የወደቀው የሰው ዘር በሥጋ ሕይወት ሆኖ የሥጋን ሥራ መሥራቱን ባያቋርጥም፥ በመንፈሱ መታዘየተባለ ተጠርቷል። መታዘየደረገውን የኅጢአት ዕዳ ሊከፍልለት በሞተለት በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሲያምን፥ ሕይወት ለነበረበት የሥጋ ሥራ መታዘየት፥ መታዘየት ለነበረበትም የመንፈስ ሥራ ሕይወት የሚደረግበትን ለውጥ እንደሚያገኝ በግልጽ ተነግሯል (ዮሐ. 5:24:25፤ ሮሜ 6:2-11፤ ኡፌ. 2:1-5)።

ሆኖም በዐዲስ ኪዳን ሲፈጸም ያለው የመንፈስ ተንሣኤ እስከሚገኝና፥ መንፈሳዊ መታን ሕያዋን እስከሚሆኑ ድረስ በንጢሐት ምክንያት በመንፈስ መታን ከሆኑ ሰዎች የእግዚአብሔር መንፈስ መለየቱ ግልጽ ሆነ።

11.12.1. በሕግ (አሪት) ዘመን

የዐዲስ ኪዳን ጥላና ተምሳሌት የሆነችው አሪት ስትታወጅ፡ በአብርሃም በኩል ለተመረጠው የቃል ኪዳን ሕዝብ መሪ አንዲሆኑ በሚመረጡትና አንዳንድ የተለየ አገልግሎት አንዲሰጡ በሚጠሩት አገልጋዮች የእግዚአብሔር መንፈስ ያድር ጀመር።

የአማካኝነት መንፈስ በሙሴ መቼ እንዳደረ ባይገለጽም፤ የአርሱ ረዳቶች ሊሆኑ ስለሚመረጡ ሰባ ሽማግሌዎች «ባንተ ላይ ካለው መንፈስ ወስጂ በእነርሱ ላይ አደርጋለሁ» (ዘኁ. 11፡17:25:26) ማለቱ፤ ለአመራር ብቁ ያደረገውን ጸጋ መንፈስ ቅዱስ ሙሴ ቀደም ሲል ተቀብሎ የነበረ መሆኑን ያስገነዝባል።

ምናልባትም መሁሉ ለተጠራበትና ለተመረጠበት የመሪነት አገልግሎት ብቁ አለመሆኑን ምክንያት በማድረግ፥ ገላፊነቱን ለመቀበል ባንገራገረበት ወቅት «እኔ ከአንተ ጋር እሆናለሁ» (ዘፀ. 3፥11) ሲል በተናገረው ቃሉ መንፈሱን አሳድሮበት ይሆናል።

ቀጥሎም የኦሪትን ሥርዐት ለማሟላት የሚቋቋመውን የመገናኛውን ድንኳን፣ የምስክሩን ታቦትና በመገናኛው ድንኳን ውስጥ በአገልግሎት ላይ የሚውሉትን ንዋያተ ቅድሳት፣ እግዚአብሔር ባዘዘው ዐይነት እንዲሠሩ በተመረጡት በባስልኤልና በኤልያብ ላይ መንፈሱን አሳደርባቸው ነበር (ዘፀ. 31፡2-11)።

11.12.2. መንፈስ ቅዱስ በዘመነ መሳፍንት

የቃል ሲዳኑን ሕዝብ አመራር ከሙሴ በሚረከበው በኢየሱም መንፈስ ቅዱስን አሳድሮበት ነበር (ዘኁ. 27÷18፤ ዘዱ. 34÷9)።

ኢያሱም ከሞተ በኋላ የቃል ኪዳንን ሕዝብ ከጣላት ይታደግ ዘንድ በተለያየ ጊዜ እንዲሰጡ ያስነሣቸው መሳፍንት መንፈሱን እያሳደረባቸው ማገልገላቸውን መጽሐፍ ቅዱስ ይዘክርልናል፤ ለማስረጃም፡-

■ ለጎቶንያል	መሳ. 3÷10፤
■ ለጌዴዮን	መሳ. 6÷34፤
■ ለዮፍታሑ	መሳ. 11÷29፤
■ ለሶምሶን	መሳ. 13÷24:25፤
■ ለሳኦል	1ሳሙ. 11÷6፤
■ ለዳዋት	1ሳሙ. 16÷13፡፡

እነዚህን ብቻ ጠቀስን እንጂ በዘመነ ብሉይ ያገለገሉ ነቢያትም ብዙ ነበሩ፤ እነርሱም ከመንፈስ ቅዱስ በተሰማቸው ጸጋ መሠረት የነበሩበትን ዘመን ሕዝብና ከእነርሱም በኋላ የምንኖረውን የዐዲስ ኪዳን ሕዝብ በትንቢት ማገልገላቸውን፥ ከቃል ኪዳን ሕዝብ ታሪክና በየሰማቸው ተጽፈው ከደረሱን መጻሕፍት መረዳት እንችላለን (1ጴጥ. 1፥10-12፤ 2፥12)፡

በዘመነ ብሉይ ሰዎችን ለአገልግሎት ስለሚያስቃቸው ጸጋ መንፈስ ቅዱስ የምናጠቃልለው ነገር ቢኖር የሚከተሉትን በመግለጽ ይሆናል።

ሀ. ስጦታው የተገለጠው ለጥላው ኪዳን በሚመጥን ሁኔታ እንጂ በዐዲሱ ኪዳን አካላዊ አገልግሎት መጠን አለመሆኑን፤

ለ. በዘመነ ብሉይ የተገለጠው ጸጋ መንፈስ ቅዱስ ለመሪዎች፣ ለነቢዮችና ለአንዳንድ አገልጋዮች ብቻ እንጂ ለመላው የኪዳን ሕዝብ አለመስጠቱን፤

ሐ. ጸጋ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰዎች
 ከፈቃደ እግዚአብሔር ውጪ በሚሆኑበት
 ጊዜ ይለያቸው የነበረ መሆኑን (1ሰሙ.
 16÷14፤ መዝ. 51÷11፤ ኢሳ.
 63÷10፡11)።